

Quỳnh Dao

Trôi Theo Dòng Đời

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 1

Mùa Giáng Sinh năm dân quốc thứ 42.

Mưa bụi lất phất, gió đêm mát lạnh. Mặt đường nhựa bóng loáng thấp thoáng ánh đèn phố và người qua lại, hai chuỗi dây đèn màu nơi gác chuông nhà thờ lấp lánh, tô điểm cho vẻ mỹ miều của màn đêm. Trong một biệt thự sang trọng, tiếng hát Bội Tàn và Ty Đại đưa với tiếng cười, tiếng nói làm khơi dậy sức sống của đêm khuya

Kỷ Viễn chậm rãi bước trên đường, chiếc áo blouson màu cà phê, mái tóc bông lấm tấm những giọt nước lóng lánh, và đôi giày bột bèn đang bước phóng túng nhưng tự tin.

Rẽ qua góc phố, đến một ngõ hẻm rộng, cho tay vào túi lấy ra mảnh giấy trong túi ra xem lại địa chỉ, Viễn dừng bước trước

một thành tường lớn, chiếc cổng tô màu nâu đỏ. Hai chữ "Đỗ Ngu" trước cổng đã xác nhận địa chỉ. Viễn bấm chuông đứng đợi

Cửa mở, một tó gái ăn mặc thật tươm tất đưa mắt ngắm nghía Viễn rồi để chàng bước vào Đèn màu dăng khắp hàng cây, mái hiên ... Bóng người, tiếng cười nói, tiếng nhạc ồn ào Viễn bị hấp dẫn bởi không khí tươi vui này, chàng mỉm cười hài lòng.

Người tó gái lên tiếng.

- Thưa ông tìm ai ạ?

- ông Đỗ Gia Văn mời tôi đến dự dạ hội, tôi vào được chứ hả cô

- Dạ mời ông vào

Người tó gái đưa mắt nhìn theo Viễn, người ở đâu ra mà đến dự dạ hội với y phục "rùng rú" như thế này

Viễn bước nhanh vào nhà, qua bậc thềm có đôi tình nhân ngồi tâm sự, chàng mở cánh cửa kính lớn, cọ mạnh chân lên thảm, chưa kịp bước vào thì đã có người tiến đến kéo vai vui mừng:

- Trời Viễn, mày cũng đến với tụi này nữa à?

Viễn cười:

- Hết lòng với bạn bè như thế này thôi chứ! nhưng mày đừng đụng tới người tao, coi chừng lắm bunn bây giờ. Tao vừa đi săn về thấy giấy mày để lại là đến đây ngay

Nền nhà bóng như trắng mờ, ghé được dờn sát vào tường để trông chỗ làm sàn nhảy. Trên trần nhà mấy ngọn đèn nhỏ tỏa ánh sáng dịu dàng, ấm cúng. mọi cặp mắt trong phòng đều đổ dồn về phía Viễn. Ngắm nhìn lại mình, Viễn cười nói:

- Tao ăn mặc thế này mà vào đây làm bunn sàn nhà mày

- Tất cả đều là bạn của mình cả mà, sao mày ngớ ngẩn thế!

Đỗ Gia Văn là một anh chàng đẹp trai đúng kiểu "con nhà giàu học giỏi đẹp trai". Bộ áo màu cứt sắt, cà vạt đỏ làm khác biệt hẳn với vóc dáng vạm vỡ của Viễn. Viễn đưa mắt quét một lượt khắp phòng. Một gã thanh niên ốm yếu khác lại bước đến, chìa ly rượu trên tay cho Viễn:

- ê Viễn, mày đi đâu mà biệt tích cả mấy hôm, bây giờ mới chịu dẫn hồn xác về đây thế? Sao Lên núi có bắt được con chồn, con cáo nào không?

Viễn cười, để hở hàm răng trắng ra ngoài

- à được cả một bầu không khí trong lành. Kỳ này xui quá, đi ba ngày mà mưa hết hai ngày thú rừng rút trong hang đâu dám ra, đuổi có một con heo rừng mà hấn cũng bắn không trúng thì làm sao có thịt? Nay Hồ Như Vy, nếu mày thích, hôm nào đi săn tao sẽ rủ mày đi

Anh chàng có tên Hồ Như Vy trề môi, khiến cho gương mặt sứa càng có vẻ trẻ con hơn:

- Thôi đừng nói xạo, lần trước mày cũng hứa cho tao đi, rồi sau cùng lại trốn đi một mình.

- Không phải tao không muốn rủ mày đi, nhưng chỉ sợ mày săn chẳng được thú mà lại bị thú cắn đi mất thì nguy Tao ăn làm sao nói làm sao với ông bà già mày đây chứ?

Hồ Như Vy nói như thét:

- Thôi! Vừa thôi chứ, hạ nhau chi nặng thế?

Lại có thêm mấy người bạn đến, họ vây quanh Viễn vồn vã hỏi thăm kết quả cuộc săn. Viễn bỗng nhiên trở thành trung tâm điểm của buổi dạ hội, một thiếu nữ chen chân vào đám đông, đến trước mặt Viễn, kéo Văn đến bên cạnh, nói lớn:

- Anh Văn, làm ơn giới thiệu xem nào

Viễn hơi ngạc nhiên trước vẻ hồn nhiên của cô gái. Dưới đôi chân mày sậm là đôi mắt đen nháy áo đen, váy đỏ lấm tằm kim tuyến. Đúng là chú beo hoang. Viễn nhìn cô mỉm cười, Văn vui vẻ giới thiệu:

- à quên, Viễn này, đây là Gia Linh, em gái tao, nó còn có biệt hiệu là Con Mèo Hoang, chuyên nghiệp cầu xé, vì vậy tao mong rằng mày nên "Kính nhi viễn chi".

Linh cảnh cáo ông anh:

- Anh Văn, anh nên coi chừng thân anh trước.

Văn trợn mắt:

- Coi chừng cái gì, tôi có tán tỉnh gì cô đâu mà sợ móng vuốt cô chứ?

Linh nhướn mày:

- Có chắc không?

Vừa nói cô ta vừa nhảy chụp tới, Văn đưa tay nắm chặt tay em la to:

- Đừng làm ồn Linh, coi chừng anh Viễn cười cho bây giờ.

Gia Linh đứng lại, đưa mắt ngắm nghía Viễn như nhà họa sĩ đang ngắm người mẫu, rồi gật gù, nói thẳng:

- Anh Viễn à? tôi thích gọi Viễn không thôi và tôi mong Viễn cũng gọi tôi như thế.

Viễn cười cúi thấp người xuống chào đùa cợt:

- Dạ thưa Gia Linh ạ!

Gia Linh hứng thú:

- Viễn, tôi nghe danh Viễn từ lâu lắm rồi ông anh tôi cứ ca ngợi Viễn hoài, nào là sẵn bản, ngoại giao, tán dóc, nhảy đầm ... một cây ông ấy làm như Viễn là nhất, vì vậy đã từ lâu tôi muốn xem Viễn tai to mặt bự đến thế nào

Văn chen vào:

- Nguy cho mày rồi Viễn ơi, tự mày tìm rắc rồi đấy nhé, cô em gái tao đang muốn "chơi" mày đấy, nó nhảy giỏi, hát hay, tí nữa mày phải hợp ca với nó rồi đó. Bây giờ theo tao, tao giới thiệu mày với một người

Vừa nói, Văn vừa kéo Viễn ra khỏi đám đông. Không hiểu ai đã thay một đĩa nhạc mới bản "Khu rừng thành Vienne". Gian phòng trầm xuống, sự ồn ào do Viễn mang lại này đã biến mất. Gia Linh bị cuốn theo tiếng nhạc, chiếc váy no tròn quay cuồng trong tay Vy

Viễn theo Văn bước về phía cửa sổ, một cây Giáng Sinh rực rỡ treo những ngọn đèn nhỏ chuông vàng, bóng màu, và những gói

quà xinh xinh. Một cô gái tóc xõa quay lưng đang cắm cúi dán số lên các gói quà. Văn nói:

- Chóc nữa có màn trao đổi quà tặng bằng cách rút số, ai trúng số nào sẽ lãnh gói quà mang số đó.

- Chết! Sao mà không bảo để tao mang quà đến, bây giờ làm sao đây. Vậy thôi, tao không rút thăm vậy

- Tôi đã để thêm một gói vào rồi

Người con gái ngồi dưới đất đột nhiên lên tiếng. Viễn nhìn xuống, không cần Văn giới thiệu, Viễn cũng biết cô ta là ai rồi. Đôi mắt ướt át như bày tỏ hàng trăm lần Văn mang ra tâm sự không đợi giới thiệu, Viễn nói:

- Nếu tôi đoán không lầm đây là chị Khâm?

Người con gái cười:

- Vâng, còn anh là Viễn?

Viễn gật đầu:

- Tôi là Viễn, chị là Đường Khả Khâm?

- Anh gọi tôi là Khâm được rồi, tôi thấy anh hoàn toàn khác hẳn với con người tôi nghe kể và tưởng tượng.

- Thế à? Khác ở chỗ nào ạ?

- Anh không đẹp trai, nhưng có đầy nam tính. anh Văn hình dung anh chẳng giống ai cả, lúc thì như một công tử bột. lúc lại lang bạt giang hồ, khi là một kẻ vũ phu, lúc lại là một thư sinh ngoan ngoãn.

Văn chen vào cười:

- Hấn là thế đấy Khâm ạ. Đừng vội kết luận, để quen rồi cô sẽ thấy những điều anh nói về hấn không sai tí nào cả. Hấn là con người lập dị mà.

Nụ cười trên môi cô gái vừa như thân mật vừa như có vẻ phù du sao đấy, Viễn lên tiếng:

- Anh Văn đang thôi phòng tôi lên đấy Dù sao những điều tôi

nghĩ về cô chẳng khác con người thật của cô tí nào cả.

- Anh nghĩ về tôi ra sao

- Hoàn toàn như những gì tôi đang thấy

Nụ cười trên môi Khâm chợt tắt, gương mặt nàng biến thành xalạ, nàng bình thân:

- Cám ơn anh. Rồi quay sang Văn - Tay em dính đầy hồ, em phải đi rửa à anh, Tường Vi phải về trước 10 giờ, anh nhớ đưa cô ấy về nhé. Về tối quá anh chỉ cô ấy lại làm tình làm tội nó.

- Được rồi, để tôi bảo anh Vy đưa về chợ

Khâm cười:

- ông Hồ Như Vy đấy à? ông ấy đang chết mê chết mệt cô em gái của anh thì còn thì giờ đâu mà đưa đón ại

- Aí Gia Linh hả? Không được nó còn con nít lắm.

- Nó đã 18 tuổi rồi chớ nhỏ nhít gì nữa

Khâm xoay lưng bước đi, Văn nhìn theo đến khi khuất, chàng quay sang Viễn giải thích:

- Cái cô mặc áo xanh lục ngồi kia là Tường Vi, bạn thân nhất của Khâm đây. Chúng tôi đang định giới thiệu cô ấy cho ông Vy mà ... Văn ngập ngừng, rồi chàng bỗng vỗ nhẹ lên vai Viễn hỏi - Anh thấy Khâm thế nào

Viễn lơ đãng nhìn chiếc váy đỏ tung bay nhịp nhàng theo nhịp bước nhảy, chàng thờ ơ đáp:

- Tuyệt, tuyệt lắm, cậu có phúc và có óc thẩm mỹ lắm. Thế nào, bao giờ làm lễ đính hôn đây

- Định vào kỳ nghỉ mùa đông, trước tết vài ngày. Tụi này định làm thật long trọng. Cậu phải tới đây nhé!

- Nếu tôi không ở trên núi

- Sao cậu chịu khó quá thế, trời lạnh thế mà cũng đi núi sao

Dưới vầng trán rộng, đôi mắt Viễn khó hiểu làm sao Viễn không

đẹp trai, nhưng cơ thể hắt toát ra vẻ quyến rũ lạ lùng, không phải chỉ quyến rũ phụ nữ. mà ngay cả những thằng con trai, những người kẻ cận cũng thế. Phải chăng đó là do sinh khí? Những luồng sinh khí lúc nào cũng cuộn cuộn toát ra lôi cuốn người khác. Năm tay bạn, Văn nói:

- Viễn tao không thể hiểu cách sống của mày thế nào cả.

Viễn mỉm cười, ánh mắt chàng rời chiếc váy đỏ, chàng quay lại nhìn bạn. Viễn thích Văn, thích vẻ nho nhã yếu đuối của chàng, và đó cũng là một khuyết điểm của đời Văn. Tính Văn vốn vãng rộng rãi, trong lớp được thầy yêu bạn quý, Văn cũng là đối tượng của nhiều cô gái Khuôn mặt thanh tú kia, chàng nhủ thầm, nếu chàng là con gái, chắc chàng cũng sẽ yêu thầm Văn mất. Khâm quả thật may mắn, có được vị hôn phu đẹp trai và hiền hậu như thế. Chàng đảo mắt nhìn khắp nơi gian phòng - Lại có một gia đình cao sang như thế này thì nhất đời rồi

Mỗi người có một đời sống riêng, tùy theo hoàn cảnh, Viễn nhủ thầm, và đưa tay lên vuốt nhẹ chuỗi giây bạc treo trên khung cửa

- Hoàn cảnh của Văn và tôi hoàn toàn khác biệt, Văn có một mái ấm gia đình, có một tình yêu lý tưởng. Còn tôi tôi còn phải đi tìm

mới có được.

- Tìm cái gì?

- Tìm cái gì ử tìm cái gì tôi cũng không biết, có thể là những cái có thể làm cho cuộc đời tôi được an định.

Văn lắc đầu:

- Tôi càng không hiểu ý ông muốn nói gì cả?

- Rồi anh sẽ hiểu

Tiếng nhạc ngưng lại để bắt đầu một bản nhạc khác.

- Con người bao giờ cũng thế, cứ để suốt cả cuộc đời mình đi tìm kiếm tìm, nhưng chẳng biết kiếm tìm điều chi Rồi Viễn nói lảng:

- Cô em gái của cậu đến rồi kìa, cô ấy trẻ như một đóa hoa nghinh xuân, như ánh lửa xanh trong lò. Viễn xuống giọng thật thấp. - Nó mà bùng cháy lên chỉ có trời mới dập tắt nổi

Vâng, ngọn lửa đã đến trước mặt Viễn và Văn. Thật vô tư, Linh nắm tay Viễn nói:

- Anh nhảy nghề lăm mà, sao không ra biểu diễn mà đứng đây làm gì? Mong rằng nghề nhảy nhót của anh cũng tuyệt vời như nghề leo núi của anh vậy. Quay sang Văn, Gia Linh thong thêm một câu - Anh Văn, anh là chủ mà anh cứ để Tường Vi lạc lõng thế này chị Khâm buồn cho xem.

Nói xong Linh kéo Viễn ra sàn. Viễn hỏi trong khi đưa tay mời Linh nhảy điệu Rumba:

- Cô không sợ bản à?

- Bản à? Đâu có tên đàn ông nào dám tự xưng mình là sạch đâu

Thế là chiếc váy đỏ lại quay cuồng, quay quồng, âm thanh tràn ngập lời cuốn cả hai, những bước chân nhịp nhàng sống động. quay, quay tròn, Gia Linh vừa xoay người vừa cười nói

- Anh thật tuyệt!

- Cô cũng thế!

Viễn nói xong kéo Gia Linh trở về ghế, nơi Văn đang nói chuyện

với người con gái có đôi bím đẹp. Đôi mắt to ngơ ngác trên gương mặt trắng xanh làm rung động lòng người Văn đứng lên:

- Tôi xin giới thiệu đây là anh Viễn, đây là Tường Vi, sinh viên ban Sử Địa, Đại học sư phạm, bạn rất thân của Khâm.

- Xin chào cô

Viễn cúi chào thật thấp rồi thuận người ngồi lên ghế. Nhìn chiếc nơ đen, chiếc áo xanh lá cây hơi bạc màu và đôi giày mòn đế, Viễn hỏi:

- Sao cô không nhảy

Tường Vi nhìn xuống, đáp thật rụt rè:

- Tôi, ... tôi không biết nhảy

Gia Linh chen vào, nắm tay Tường Vi cố lôi ra:

- Chị phải tập chứ, lại đây, để em dạy cho

Tường Vi nói như van xin:

- Đứng, đứng Linh ạ, em xem kia, đám kia định yêu cầu em hát đây

Vâng đằng kia đám con trai đang tụ họp, không hiểu họ đang tính toán cái gì. mà một lúc sau Hồ Như Vy bị chụp một chiếc mũ giấy nhọn lên đầu, cả người bông giấy với chiếc gậy trên tay, và bị đẩy đến trước mặt Gia Linh. Gã đứng sững như một chú hề, và cúi người xuống nói năng lảm cẩm:

- Bỏ nhân thể theo lời yêu cầu của toàn thể quý khách, mời nữ hoàng của buổi dạ hội hôm nay lên biểu diễn một màn đơn ca

Nói xong, gã cúi người xuống định chào, chiếc nón giấy trên đầu rơi xuống, Vy đưa tay chụp lại, không ngờ ai đã "Đùa giai" đặt ly nước trái cây lên trên, khiến nước đổ tung tóe, mọi người được dịp cười hả hê Trong tiếng ồn ào, Gia Linh bước vào giữa phòng. một phút yên lặng, không chờ người giới thiệu Linh bắt đầu bằng bản nhạc "Johnny My Love" (Johnny người yêu của tôi).

Dứt tiếng hát, một tràng pháo tay ròn rã trong tiếng "bis" "bis".
Viễn ngò trong một góc phòng nhìn người thiếu nữ đang được

đám đông vây quanh với nụ cười cổ hữu trên môi

- Giọng ca của Linh cũng khá lắm phải không ông?

Có tiếng hỏi của người thiếu nữ ngồi bên cạnh, Viễn quay sang. Thì ra Khâm, không biết đến ngồi cạnh chàng từ lúc nào, người con gái đang mỉm cười. Nàng nói tiếp:

- Linh chẳng thích học hành tí nào cả, đáng lý ra lên cho cô ấy học nhạc lý thì hơn.

- Vâng cô ấy rất có triển vọng trở thành ca sĩ.

Gia Linh hớn hờ trong tiếng khen nhiệt thành ấy. Nàng vỗ nhẹ tay vào nhau, nói lớn:

- Tôi xin hát tiếp một bản nữa. Bản nhạc này chắc quý vị chưa được nghe bao giờ, đó là bản "Thuyền."

Viễn thấy hình như Khâm xúc động. Nàng đặt chiếc ly trên tay xuống bàn và đứng bật dậy. Viễn thoáng nghe nàng nói nho nhỏ sau cái chau mày:

- Sao cô ấy lại hát bản này

Viễn không hiểu ý nàng muốn nói gì và chàng quay lại nhìn Gia Linh. Mọi người đã yên lặng, Gia Linh ngược mắt nhìn lên, tiếng hát vút cao:

- Con thuyền nhỏ lênh đênh trên giòng nước
Thuyền mang theo giấc mộng đẹp như thơ
Qua bao nhiêu bờ bến với sông hồ
Xuân vừa hết thì thu buồn chợt đến
Giấc mộng xưa vẫn tàn theo năm tháng
Thời gian đi bao giông bão đi qua
Đã bao lâu phiêu bạt khắp sông hồ
Ngày tháng lạnh tàn phai dần mộng ước
Con thuyền vẫn lênh đênh trên sóng nước
Đã bao năm chưa thấy bến bờ đâu

Một giây phút yên lặng, rồi tiếng vỗ tay bùng nổ.

Bây giờ thì Viễn đã hiểu tại sao Khâm lại khó chịu chau mày, lời ca nặng nề, buồn thảm quá.

Văn lên tiếng:

- Lời ca đẹp quá phải không?
- Bi thảm quá, của ai thế?
- Không rõ, nhưng Khâm đã phổ nhạc.

Viễn ngạc nhiên:

- Thật không? Cô ấy học ban sử địa cơ mà?
- Cha Khâm là một nhạc sĩ.
- à.

Viễn nhìn ra cửa sổ, một người đang đứng lặng bên ngoài

Chàng không thể ngồi yên được trong tiếng nhạc ồn ào Các bạn chàng tay trong tay thành hàng dài nhảy bản "Hãy nhìn chiếc giày mới của tôi". Viễn đứng lên đưa tay bắt tay Văn:

- Văn, xin lỗi, tao phải rút lui trước.

Văn nhìn đồng hồ:

- Sao chưa đến 10 giờ mà.
- Tao vừa mệt vừa buồn ngủ sau mấy hôm trên núi Thôi cho tao lui trước đi
- Hôm nay là Giáng Sinh phải chơi cho đã, mày cũng nên ở lại với tụi tao
- Cám ơn mày, nhưng tao mệt thật.

Văn hiểu Viễn đã quyết định nên chàng cũng đứng lên. Viễn nhẹ gật đầu chào từ biệt Tường Vi xong bước đi Khâm lách người tới hỏi:

- Sao Định về à?

Viễn gật đầu:

- Vâng tôi mệt quá về ngủ sớm mới được.
- Vậy thì đến rút sổ trước vậy

- Tôi thấy không cần lắm, vì tôi không mang theo món quà nào đến cả.

Văn chen vào:

- Khâm đã chuẩn bị đầy đủ, nếu may không rút thì thừa một gói Viễn may đừng phụ lòng người sắp đặt cuộc vui này chứ?

- Xong rồi

Viễn nói xong theo chân Văn và Khâm đến bên cây Giáng Sinh. Khâm lấy chiếc hộp nhỏ đựng số đưa ra cho Viễn. Viễn bóc được số năm. Khâm tìm gói quà trao cho Viễn, Văn nói:

- Mở ra xem coi cái gì?

Viễn mở ra, bên trong là chiếc thuyền nhỏ bằng xương. Viễn ngỡ ngàng, Khâm cũng thế, trong khi Văn có vẻ thích thú:

- à chiếc thuyền con, nó sẽ chở đầy mộng tưởng của may

Khâm nói thật nhỏ:

- Tôi mong cho ảo ảnh không tàn phai, cho giấc mơ chớ xa vời, cho anh đủ ý chí để khắc phục mọi khó khăn, cho chiếc thuyền này sẽ bao giờ cũng đẹp, cũng huy hoàng như ý muốn.

Nụ cười hiện lên trên mép Khâm, Viễn cũng cười theo, chàng ngấm nghĩa chiếc thuyền con:

- Cảm ơn chị. Chiếc thuyền này đã tìm tới tôi vì nó biết rằng chỉ có tôi là bến lý tưởng. Hơn nữa ... Viễn nhìn đôi vợ chồng sắp cưới - Tôi cũng là một tay lái tài ba

Quay lưng bước ra cửa, Viễn Liếc nhìn đám đông lần cuối Cô gái áo đỏ quay cuồng giữa đám đông trong tiếng cười rộn rã.

Văn, Khâm đưa Viễn ra tận cửa, Viễn nói to:

- Chào ông bà, cảm ơn ông bà thật nhiều Đêm nay sẽ thật vui với chiếc thuyền tuyệt vời đẹp này

- Chúc anh ngủ ngon giấc. Văn nói, đưa tay chàng vòng qua ngang người Khâm.

Mưa vẫn rơi Đi một đoạn Viễn quay đầu nhìn lại đôi vợ chồng

sắp cưới vẫn còn đứng đấy, mờ mờ sau màn mưa Viễn làm lùi
bước qua những vũng nước trên đường.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 2

Đêm đã Khuya, phòng khách rộng thênh thang ngập đầy bông giấy và rác rưởi, nệm ghế, đĩa hát rơi rải rác đó đây từng chiếc một. Đây đủ ý nghĩa của một buổi tiệc tàn, chỉ có những ngọn đèn ngũ sắc trên cây Giáng Sinh là vẫn bình yên chớp tắt.

Khâm ngồi trên nền gạch cạnh chiếc máy hát đã im lìm từ lâu, nàng chọn từng chiếc đĩa hát một cho vào bao, Gia linh đã tuột giày, xuôi tay ngáp dài mệt mỏi, cô nàng lừng khừng bước vào trong:

- Mệt quá, nhắc chân lên muốn không nổi, tôi phải đi ngủ mới được.

Văn hét:

- Linh, mày chơi cho đã rồi đi ngủ hả, không ở lại dọn dẹp sao

Linh ngáp dài:

- Dọn dẹp cái gì? Mệt quá! Thôi để đây mai cô Châu dọn dẹp một chút là xong ngay chứ gì.

Nói xong Gia Linh lại ngáp thêm mấy cái rồi khập khểnh bỏ đi vào trong.

Văn cúi xuống ngồi cạnh Khâm để phụ với nàng, chàng cần nhần:

- Con Linh lúc nào cũng vậy, lười không ai bằng.

Khâm mang đĩa nhạc sắp xếp lại thành chồng:

- Thôi kệ cô ấy, nhảy suốt đêm không nghỉ thì làm sao không mệt! Mấy giờ rồi anh em cũng phải về chứ, không mẹ mong!

Văn nắm lấy tay Khâm, chàng quỳ trên nền gạch nhìn người yêu, nâng cằm nàng lên, đôi mắt nàng bao giờ cũng xa vắng.

- Đừng nghĩ đến thời gian, chỉ có giây phút này là em mới thật sự thuộc về anh. Nghĩ cũng lạ, tại sao chúng ta kéo chi thêm một lũ bạn đến ồn ào làm mất cả thời gian riêng rẽ của hai đứa mình vậy hả em?

Khâm cười, nàng nhìn Văn lắc đầu:

- Anh thì lúc nào cũng vậy, khi việc chưa đến thì lo ngược xuôi để làm cho bằng được, rồi đến khi việc xong lại hối tiếc, lại than van ... Phải chăng đây là cố tật của mọi người Quay nhìn cảnh hỗn độn chung quanh, Khâm thở dài

- Thê lương làm sao lúc tàn cuộc. Sau cái vui, con người có cảm giác cô đơn, trách chi anh chẳng hối tiếc. Nhưng anh Văn, chúng ta chẳng phải sống mãi trong tình trạng như vậy sao Dầu gì đi nữa, buổi tối hôm nay vẫn có kết quả đẹp, mọi người đều vui vẻ cả.

- Nhưng có một người không vui

- Ai

- Kỷ Viễn.

Khâm nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ.

- Viễn à? Sao anh biết ông ấy không vui

- Anh thấy

Khâm nhìn chồng đĩa:

- Anh Văn, em thấy Viễn chẳng có chỗ nào đáng phục cả, ngược lại em thấy ông ấy làm sao ấy anh thôi phòng anh ấy quá nên khi gặp mặt lần đầu em đã thành thật đối xử, không ngờ ông ấy ...

Văn cắt ngang

- Em chưa rõ hấn thì hãy khoan kết luận, con người hấn phức tạp lắm chứ không bình thường như em nghĩ đâu

Khâm cười, nàng nhìn thẳng vào mắt Văn:

- Thôi làm gì mà mặt mày nhăn nhó thế! Viễn đối với anh hờ như quan trọng hơn cả em, em chỉ nói vậy mà anh đã ...

Văn kéo Khâm vào lòng, chàng nói:

- Đừng có ngu Khâm ạ, đừng nói chuyện thiên hạ nữa, ở đây bây giờ chỉ còn có hai đứa mình mà ...

Nói xong chàng đặt môi lên môi Khâm, Khâm xô Văn ra đứng dậy:

- Thôi anh, em phải về đây, anh đưa em về nhé?

Văn vẫn ôm cứng Khâm không buông, chàng tìm môi nàng nói:

- Chút nữa mà, bây giờ còn sớm mà. Khâm em đừng vội bỏ đi, gian phòng này lạnh lắm, anh sợ nhất là cô đơn em biết không? Dưới ánh đèn màu hôm nay em đẹp biết chừng nào

- Thôi mà anh, em phải về ngay, ở nhà mẹ chỉ có một mình, em phải về. ủa cha anh đâu rồi?

- Không biết, ban nãy cha bảo giao nhà này cho bọn chúng tã Khâm, anh biết rồi, em không còn yêu anh nữa, anh biết!

- Nói bậy

- Thế tại sao em lại hồi hải muốn về thế kia chứ?

- Anh không thấy chúng ta ích kỷ ử? anh, chúng ta chỉ biết vui chơi thỏa thích cho riêng mình còn mặc kệ những người già cô độc, cha anh, mẹ em ... anh, em thấy chúng ta không nên làm thế! em phải về ngay!

Văn kéo Khâm lại

- Trước khi đi em phải trả anh một món nợ. Cánh tay Văn ôm choàng người Khâm. Ngẩng nhìn lên, Khâm bắt gặp ánh mắt đắm đuối của Văn, ánh mắt kia như đi vào tận tâm hồn, khơi động từng cảm xúc. Thở dài, Khâm nhắm mắt lại, nói nhẹ:

- Thôi được em trả cho anh đây

Văn hôn Khâm, nụ hôn dài say đắm.

Tiếng Chuông nhà thờ vọng lại từ xa hình như có tiếng kèn xe hơi cồng mở: Mặc kệ trong vòng tay nhau họ không cần biết đến gì cả không cần để ý gì cả ... Cho mãi đến lúc cửa phòng khách mở Khâm rời vòng tay Văn quay lại gặp ông Đỗ Cân cha của

Văn đang đứng tựa vào thành cửa với nụ cười trên môi Khâm đỏ mặt lấp bắp thừa:

- Dạ chào bác ạ!

ông Đỗ Cân bước vào cởi áo ngoài vứt lên ghế:

- Sao Vui không?

Tuổi trẻ tình yêu và niềm vui tươi rộn rã là của tuổi thanh xuân, thời gian thật tàn nhẫn rồi một ngày nào đó nó sẽ mang đi mất những sự tươi vui và mang cô đơn lại cho tuổi già. Nhưng ngày tháng cũng công bằng lắm vì những ai đã đến với tuổi già thì cũng đã hưởng trọn những ngày tháng trẻ trung.

Văn vui vẻ:

- Vui lắm cha ạ, vui vô cùng.

ông Đỗ Cân nhìn vẻ hỗn loạn của gian phòng bảo Khâm:

- Nhìn khung cảnh này tôi cũng tưởng tượng ra được sự vui vẻ của các con. Cháu Khâm, mẹ cháu khỏe chứ?

- Vâng,

- Cho tôi gửi lời thăm chị ấy nhé.

Khâm gật đầu, ông Căn nhìn chiếc cằm nhọn, đôi mắt xa vắng, chột một nỗi buồn nhè nhẹ thoáng qua Nụ cười trên môi ông chột tắt, ông cảm thấy mệt mỏi và hết hứng thú nói chuyện. Quay ra ngoài, ông bảo,

- Được rồi! Văn, chút nữa nhớ đưa Khâm về nhé, cha phải đi nghỉ trước.

Văn gật đầu:

- Vâng.

Khâm nói với giọng, yếu đuối:

- Thưa bác đi nghỉ ạ.

- Ừm!

ông Cân xách áo lên, chậm rãi bước về phòng mình, ông bật chiếc đèn bàn lên, vẫn là một chiếc phòng đầy đủ tiện nghi, vẫn là chiếc giường đơn lạnh lẽo ông ngồi xuống ghế xoay nơi bàn làm việc, lơ đãng xoay một vòng. Gian phòng sạch sẽ và ngăn nắp quá. ông Cân là người có thói quen mến chuộng sự ngăn nắp và sạch sẽ. Hôm nay ông chỉ thấy sự ngăn nắp này mang ý nghĩa cô đơn lạnh lẽo mà thôi. Sự bừa bãi ở phòng khách mới là nơi đầy vết tích tuổi trẻ, của những tiếng cười của sự sống. Buổi chiều khi bước ra khỏi nhà, ông chỉ mong đám con giữ ông lại để chung vui với chúng, nhưng chúng đã để ông đi, và ông biết rằng trong cuộc vui của tuổi trẻ sự hiện diện của ông sẽ làm cuộc vui mất hết ý nghĩa ông Cân là người cha tiến bộ nên ông đã bỏ đi, giao nhà lại cho tuổi trẻ. Nhưng những con đường vắng lạnh đâu phải là nơi để nghỉ chân. Đêm giáng sinh cũng không phải ngày thích hợp cho cuộc viếng thăm nào nơi đâu cũng có cuộc vui, mà khổ nỗi những cuộc vui đó không bao giờ dành cho ông cả. Có một lúc, ông chợt nảy ý nghĩ đến viếng một người bạn cũng cô độc như ông, đó là mẹ của Khâm. Suy đi nghĩ lại một lúc ông lại thôi, vì chuyện ba mươi năm về trước giờ đã tan thành khói mây, đó chỉ là một bản nhạc đệm trong suốt một cuộc đời. Ngày nay con cái của cả hai đã khôn lớn, lại sắp lấy nhau, sự đổ vỡ ngày xưa đến mãi lớp người sau mới kết hợp. Vậy là đẹp rồi, nếu bây giờ ông đến thăm, biết đâu lại chẳng xáo trộn cho nếp sống bình

yên của mẹ Khâm. Vậy thì ta làm gì bây giờ đây Trước mặt là những tòa nhà đầy ánh đèn mờ mịt. Nơi đây chỉ cần có tiền là có thể đốt cháy thời gian thừa thãi ông bước vào dưới ánh đèn hồng bên những ly rượu mạnh, ngoài sàn nhảy những cặp nhân tình chập chờn trước mắt. Gái nhảy vây quanh ông, họ chỉ cần biết ông là giám đốc ngân hàng chứ không cần tuổi tác của ông. Quây quần trong đám vũ nữ, rượu mạnh, vũ trường trong ký ức của ông Căn như giòng máu đỏ chảy cuộn cuộn. Những ngày say sưa ở Thượng Hải đã đổi lấy được gì? Người đàn bà kia đã nhẫn tâm vứt con để theo người tình mới Gia Linh trong huyết quản của đứa con gái kia có chứa đựng giòng máu dâm dăng của mẹ nó không? ông Căn lắc đầu và đứng lên bước ra mở toang cửa sổ. Đêm bên ngoài âm ỉ Đốt một điếu thuốc, ông tự nhủ đừng nghĩ ngợi gì đến chuyện đã đi vào dĩ vãng. Thở khói, khói thuốc như làn sương mù tỏa ra ngoài Tất cả chỉ là ảo ảnh. là một giấc mơ

Ngày nào anh chữa lập thân

em ơi nghĩ chuyện vợ chồng chẳng nên

yêu nhau dứt bỏ sa đàn

Hãy yêu anh tựa như lòng anh yêu ...

Lâm bầm ngâm nga, tiếng vang như đánh thức ông Căn, ông giật mình. Sao Vậy Sao lại nghĩ đến lời thơ tình tự này chứ? Bao lâu rồi? ba mươi năm về trước ông đã viết câu thơ trên cặp trong quyển "Hoa Gian Tập" để trao cho Nhã Trân. Thế còn bây giờ? Con của nàng sắp về làm dâu con nhà tạ Chuyện đời quả khó ngờ. Thời gian mang tất cả vẻ đẹp xấu, cái tốt và cái xấu cũng ra đâu! Giấc mộng của ông Đỗ Căn và Nhã Trân ngày nào đang được Gia Văn và Khả Khâm dệt. Cầm điều thuốc trên tay đưa cao, nhìn đóm lửa cháy đỏ ông nói to:

- Chúc mừng cho hai đứa

Tiếng nói của ông Căn vang trong căn phòng thật to khiến chính ông cũng giật mình. nhìn quanh ông bất giác mỉm cười ảo não

o0o

Văn diu Khâm chậm chậm trên phố. Mưa đã dứt hột, ánh trăng len lỏi qua làn mây mờ. Khâm nhìn mấy cánh sao trời lấp lánh.

Tuy mây xám còn đặc, nhưng đã bắt đầu tan, Khâm nói:

- Ngày mai sẽ có nắng.

- Em có giờ học không?

- Mai à? có chứ

- Tiếc quá, bằng không chúng ta sẽ đi chơi với nhau

- Máy thắng cảnh gần đây chơi đã ngấy đâu còn chỗ nào nữa
đâu, ngoại trừ ...

- Ngoại trừ gì?

- Bắt chước Viễn ... đi săn.

Văn ngần ngừ một lúc, rồi mắt sáng hẳn lên, xiết chặt tay Khâm
chàng nói:

- Khâm, em có sáng kiến hay, chúng ta sẽ tổ chức một đoàn săn
bắn rồi nhờ Viễn dẫn đường, biết đâu lại chẳng bắn được heo
rừng phải không em? Gia Linh mà nghe được ý kiến này, chắc

chấn con nhỏ sẽ thét lên cho xem.

- Coi kìa, mới có gió thôi mà nghe anh cứ tưởng như đã mưa rồi, việc đâu có giản dị như vậy

- Đúng thế, chúng ta phải tính toán thật kỹ. Xem nào, vào dịp nghỉ tết leo núi ba ngày thì tuyệt, chỉ ngại mấy cô kham khổ chẳng nổi thôi

Khâm cười:

- Chưa chắc anh giỏi hơn tụi đàn bà con gái chúng tôi nhé.

Văn xiết chặt vai Khâm khiến nàng đau muốn thét lên. Văn nói:

- Em nói thế là sao Sức mạnh của anh như thế này có hơn đàn bà con gái không chứ?

- Hừ!

Khâm ngẩng đầu lên, ánh đèn đường soi sáng gương mặt Văn, một gương mặt đẹp pha lẫn một ít nét đậm thẫm của con gái với một tí nét trẻ thơ hơn là đàn ông.

Nhìn khuôn mặt Văn đang giận dữ, nàng thấy rõ trẻ con của người yêu Văn với Khâm đều trưởng thành trong sự nuông chiều. Từ thuở nhỏ từ lúc hiểu chuyện giữa mẹ nàng và cha Văn, nàng biết rằng rồi đây mình sẽ lấy Văn. Nàng cũng yêu Văn, nhưng nàng biết rằng trong tình yêu đắm đắm kia không chỉ đơn thuần là tình yêu trai gái mà nó còn có cả một thứ tình mẫu tử. Đôi lúc nàng vô tình chọc tức Văn, rồi lại vỗ về, chiều chuộng, và những lúc đó, nhìn nụ cười tinh nghịch trên môi Văn, lòng Khâm lại dâng lên một tấm lòng quảng đại của bản tính đàn bà. Mỉm cười, xoa nhẹ phần vai bị bóp đau Khâm nói:

- Anh Văn, mẹ anh chắc đẹp lắm phải không?

- Tại sao em lại nghĩ đến mẹ anh thế?

Khâm thật thà:

- Vì anh đẹp trai, đôi khi em nghĩ rằng nếu anh có được đưa em gái cùng cha cùng mẹ. Chắc nó đẹp hơn Gia Linh nhiều.

- Khâm, em đừng nói điều đó cho Gia Linh nghe nhé, nó chưa biết nó và anh chẳng phải cùng một mẹ sinh ra.

- Em bao giờ lại nói chi ba cái chuyện đó cho Linh nghe

Khâm cảm thấy sung sướng, khi biết Văn thương Gia Linh như đứa em ruột. Trên đời này thật hiếm thấy những anh em cùng cha khác mẹ lại biết thương nhau như thế nói chi là mẹ của Gia Linh lại có một dĩ vãng hơi bê bối Đêm thật yên, trên đường dài hun hút, bóng hai người ẩn hiện trên mặt lộ. Chẳng mấy chốc, họ đã đến trước cửa nhà Khâm.

Cha Khâm nguyên là giáo sư bậc đại học nên nhà trường cấp nhà cho trú ngụ. Đến khi cha Khâm mất đi, nhà trường thấy tội cảnh góa phụ con cô nên không nỡ thu hồi lại nhà. Căn nhà kiểu nhật bản nhỏ nhắn. có chiếc sân nhỏ đến nỗi không thể nhỏ hơn được, trồng mấy cây cau và hoa dâu Khâm lấy chìa khóa mở cổng, Văn vịn tay lên chấn song dăm dăm nhìn người yệu Khâm nói:

- Thôi về đi anh, tối rồi

- Một phút nữa Văn đặt tay lên vai Khâm mắt vẫn không rời Khâm.

- Hử?

- Khâm!

- Gì anh?

- Anh chỉ muốn gọi tên em mãi thế này

- Anh thật khủng!

Khâm cười, quay lưng định bước vào sân, Văn kéo lại:

- Khoan chờ một tí.

- Gì nữa anh?

- Hãy cho anh biết, em yêu anh bao nhiêu

- Bây giờ mà anh không về ngay thì trời sáng cho xem.

- Có sao, anh sẽ ở lại đây nói chuyện với em cho tới sáng.

- Đừng có điên, tối mai gặp nhau nữa rồi, anh làm gì mà như đến phút sinh ly tử biệt thế?

Văn ảo não đưa tay xoa mặt, nét mặt thật ngây ngô, ngây ngô một cách dễ thương, anh chàng thở dài:

- Anh chết mất Khâm ạ, lúc gần đây anh thấy không thể rời em được nữa, xa em một phút là lòng anh xốn xang.

Khâm vỗ về:

- Thôi được rồi, anh về đi, trời sắp sáng rồi đây!

Văn quay lưng lại:

- Thôi được rồi, tôi về, nếu cô đuổi

- Vâng em đuổi anh đây!

Khâm cười dòn toan bước vào nhà, cánh cổng đóng lại, tiếng Văn bên ngoài vọng vào:

- á da! Cửa nhà cô kẹp dính ngón tay tôi rồi

Khâm hoảng hốt vội mở cửa ra:

- Đâu, trúng đâu

- Đây này, Văn đưa tay chỉ vào lồng ngực mình.

Khâm hứ một tiếng, rồi đóng cửa lại. Cửa đóng xong nàng không vội vào nhà, đứng nhìn qua khe hở cho đến lúc bóng dáng Văn thất thểu bước đi mới thở phào, và quay lưng lại bước vào nhà.

Bước khỏi bậc tam cấp, Khâm rón rén đi về phía phòng mình. Căn nhà này chia làm ba gian, gian trước là phòng khách, hai gian sau được dành làm phòng ngủ của Khâm và phòng ngủ của mẹ nàng - Bà Nhã Trân. Vừa bước được mấy bước, Khâm đã nghe thấy tiếng mẹ gọi

- Khâm, con mới về đó hả?

- Vâng! Mẹ chưa ngủ à?

Khâm quay vào phòng mẹ, vén mùng lên, ngồi xuống:

- Con về hơi khuya quá, nhưng Noel mà mẹ.

- Ai đưa con về? Có phải thằng Văn không? Bà nhã nhận hỏi, bà chăm chú nhìn con qua ánh sáng trắng.

- Vâng anh ấy đưa con về.

- Sao không bảo nó vào nhà chơi

- Khuya quá rồi, bác Cân có gửi lời hỏi thăm mẹ.

- Thế à?

Bà Nhã Trân hơi ngỡ ngàng. Đồ Cân? Cha của người yêu của Khâm hỏi thăm à? Lòng bà dâng lên một thứ tình cảm băng khuâng:

- ông ấy cũng vui chơi với các con à?

- Dạ không bác ấy đi đến khuya mới về, bác ấy để cả gian nhà cho chúng con mặc tình đón tiếp bạn bè. Khâm chậm rãi cười vớ - Con thấy bác Cân tế nhị ghê đi à.

- Bác ấy à? khỏi phải nói

Khâm tựa mặt vào sát mẹ.

- Mẹ ơi con với anh Văn định dịp lễ nghỉ mùa đông năm nay sẽ làm lễ đính hôn, mẹ bằng lòng không??

Bà Nhã Trân thở phào:

- Ồ, hay lắm, mẹ đợi chờ ngày giờ này đã lâu lắm rồi!

Khâm nói nhỏ:

- Mẹ ơi Mẹ thật là tuyệt, con có một điều muốn nói cho mẹ hay

- Điều gì đó con?

- Con vui lắm, con sung sướng lắm! Nhảy xuống giường, nàng nói - Thôi mẹ ngủ ngon giấc, con đi ngủ đây!

- Nhớ đóng cửa sổ nhé con!

Bà Nhã Trân dặn với theo Bà nhìn theo dáng con, cửa đã khép lại, bất giác bà thở dài Rồi sau cùng Khâm cũng lấy Văn, thằng bé đẹp trai dễ thương, lại là con của Đỗ Cân! Nghiêng người vào

trong, mắt nhắm lại, nhưng bà biết bà sẽ không thể ngủ được. Bao nhiêu năm qua rồi Thuở xưa Đỗ Cân cũng là một gã thanh niên đẹp trai, chỉ tội cái nghèo, ở trọ trong nhà bà. Lúc bấy giờ Nhã Trân cũng là đứa con gái mơn mớn cứ tìm cớ để đi ngang qua phòng của Đỗ Cân, tới lui để thích thú với cái nhìn theo như ngây dại của gã con trai ... Bà Nhã Trân chợt nhắm mắt lại sao vậy Sao ta cứ nghĩ vẫn vợ Khâm, đứa con gái dễ thương, nó nói cái gì ban nãy?

- Con vui lắm, con sung sướng lắm.

Con người hưởng được nhiều niềm vui, có người suốt cả đời người chưa hề biết thú vui là gì. Khâm, Mẹ mong con sẽ mãi mãi được sung sướng. Những giọt lệ đọng trên mí Con người càng già, càng yếu đuối, vô dụng làm sao!

Bên kia vách giấy, Bà Nhã Trân nghe tiếng hát khe khẽ của Khâm vọng qua:

Con thuyền nhỏ lên đênh trên giòng nước
Thuyền mang theo giấc mộng đẹp, như thơ
Qua bao nhiêu bờ bến với sông hồ ...

Bà Nhã Trân giật mình, chết lặng theo tiếng hát..

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 3

- Anh Viễn ơi thức dậy!

- Anh Viễn! Thức dậy

- Thức dậy đi! Anh Viễn!

Viễn lăn người qua bên, miệng lẩm bẩm rồi úp mặt vào gối tiếp tục ngủ.

- Anh Viễn, anh Viễn!

Tiếng gọi cứ léo nhéo bên tai, Viễn lại lăn trở qua bên khác. Giác mộng chập chờn. có đôi mắt đen mở to van xin:

- Đưa em đi, anh Viễn! Hãy đưa em trốn đi

Đưa nàng đi trốn đi Cha mẹ? Gia đình nàng?

... Khói lửa chập chùng, cảnh hỗn loạn, chiến trường ... Đưa nàng đi đâu đi đâu ...

- Anh Viễn! anh Viễn!

Tiếng léo nhéo tiếp tục vang bên tại Viễn nghe cả tiếng cầu nhàu của chính mình. Thật đáng ghét!

Trên đời không có gì đáng bực hơn là đang ngủ ngon giấc mà bị phá đám. Giấc mộng của Viễn đang tiếp tục biến thái, chàng mơ thấy mình đang đi săn. Một chú gấu đang đứng cách xa mấy thước. Ghì chặt súng, nhắm kỹ ... một vật gì mềm mềm len nhẹ vào mũi, nhột quá! Có người lắc mạnh vai, khiến mục tiêu bị lệch đi "ách xì". Viễn nhảy chồm lên, hét:

- Đồ quỷ, làm gì thế??

- Anh Viễn, em đây mà!

Đưa tay nắm ngay vật gì đụng ngọ ngoạy nơi mũi: Chiếc bím

nhỏ! Vội vàng mở mắt ra Viễn chạm ngay khuôn mặt của một bé gái khoảng 8, 9 tuổi đang mỉm cười với chàng. Viễn lúc lắc đầu, xua đi cơn mê ngủ. nhà Viễn có khách kìa!

Viễn nhảy xuống giường. Gian phòng ngập nắng chói đôi mắt của Viễn hấp háy khó chịu Sau giấc ngủ dài Viễn thấy mình thật sung sức. Chàng hỏi:

- Nào cô bé thất bím, mới sáng sớm mà cô phá giấc ngủ của tôi làm gì?

- Có khách đến tìm anh, nội bảo vào đánh thức anh dậy

Viễn nhăn mặt:

- Khách à? đàn ông hay đàn bà?

- Đàn ông.

- Đàn bà thì còn có thể được chứ đàn ông gọi tôi làm gì?

Tuy nói thế nhưng Viễn vẫn lấy chiếc quần và áo thun vắt nơi đầu giường mặc vào:

- Thôi được rồi, bé ra ngoài mời ông khách đó vào đây! Bà nội bảo phòng anh bê bối quá sợ khách vào người ta cười anh nên nội đã mời vào phòng khách rồi

- Sao cô lòi thôi quá vậy? Phòng tôi thế này mà bản à?? Thử tìm xem có gian phòng của ai sạch hơn không??

Bé thất bím tròn xoe mắt nhìn khắp phòng. Trên nền nhà bừa bãi sách báo ngoại quốc, trong nước, thước kẻ giấy vẽ, họa đồ, màu bột, dụng cụ hội họa ... với mấy món đồ lạ lùng mà nó không biết tên, hỗn độn trên bàn. Trên giường thì khỏi phải nói, mùng mền chiếu, gối, quần áo ... nhàu cả lên. Đó là chưa kể trên vách căng tứ tung mảnh da thú mà Viễn đã săn được. Bé thất bím trề môi

- Anh Viễn quê quá.

- Quê hả?

Viễn nhại cô bé thất bím xong nâng bổng cô bé lên vai, cô bé thích chí cười khanh khách.

Bước chân ra khỏi phòng thì gặp bà nội của bé Tâm, tên của cô bé thất bím, mặt mày cau có. Viễn đặt bé Tâm xuống:

- Chào bà ạ.

- Coi chừng té gãy xương con nhỏ bây giờ. Lại cũng không chịu ăn mặc cho đứng đắn, có ai tìm kìa, đi rửa mặt nhanh lên để tiếp khách chứ!

Trước thái độ chăm lo của bà lão, Viễn nhún vai, giả vờ thờ dãi:

- Phải rửa mặt rồi mới tiếp khách được ử Khô quá!

Viễn nói xong chuồn vào nhà rửa mặt, bà lão nhìn theo cái bóng cao lớn khuất ở sau cửa, lắc đầu mỉm cười đôn hậu Bước vào phòng của Viễn, bà nhìn quanh tứ phía, rồi càng lắc đầu hơn. Bà lục tung đồng chăn lên, tìm thấy bộ quần áo và bát tất dơ bỏ thành đống. Thay mấy cái áo gối dơ, xếp gọn chăn giường lại trong khi đó dưới nhà bếp, tiếng Viễn dặn bé Tâm oang oang:

- Cô lên bảo nội cô đừng đụng chạm đến đồ của tôi kẻo làm mất trật tự của tôi thì nguy đấy!

Bé thất bím đứng ở ngạch cửa cười hì hì:

- Nội ơi anh Viễn bảo nội đừng dọn dẹp cho anh kia!

- Hả? bà lão hỏi mà không quay đầu lại miệng cắn nhẩn - Bộ tưởng tao phá rồi sao, như thế này có thể gọi là gian phòng được à?? nếu ba ngày nữa mà cứ để vậy, rồi thằng Viễn nó sẽ bị chôn lấp luôn không chừng. Quay đầu lại, bà gọi bé Tâm - Tâm ơi! con đi mang thùng nước cho bà!

Viễn rửa xong mặt bước ra, nhìn quang cảnh trên chàng chỉ còn biết thở dài:

- Căn phòng của ta hôm nay gặp đại họa rồi

Bà lão dọn dẹp thật nhanh chóng, bà gom tạp chí rơi vãi trên nền gạch dồn đóng vào một chỗ, Khiến Viễn phải kêu

- Coi chừng cái họa đồ thiết kế của tôi nhé:

- Cậu không ra tiếp khách đi, còn đứng đó làm gì? yên tâm đi tôi không làm hư đồ đâu

Viễn quay người lại, trề môi thè lưỡi ra với bé Tâm đang đứng ngay ngạch cửa, khiến cô bé phải phì cười. Viễn bước nhanh ra phòng khách.

Văn đang ngồi trên ghế mây xem báo với dáng dấp thật nhàn rồi. Tờ báo đặt trên đùi, những ngón tay thừa gõ nhịp trên kỷ trà.

Viễn thét to:

- ê Văn, mày đây à? Tao không ngờ là mày sao? Làm gì mà mới sáng ra đã đến đây thế?

Văn nhìn vào đồng hồ:

- Gần 9: 30 rồi

- Đêm qua tao phải thức đến nửa đêm. Mày không biết triết lý sống của tao là khi làm việc ta phải làm việc hết mình, khi chơi là phải chơi chết bỏ. Vì vậy khi ngả lên giường ngủ mà chưa thấy đã là tao phải ngủ tiếp cho đến khi nào hết buồn ngủ thì mới thôi. Sao? có chuyện gì thế?

Văn cười hì hì.

- Quan trọng lắm!

- Chuyện gì?

- Tao vâng lệnh nàng đến yêu cầu mày làm ơn tổ chức một cuộc đi săn.

Viễn kinh ngạc.

- Đi săn?? Thế ai muốn đi săn thế?

- Tụi tao chứ ại Khâm này, Tường Vi này ... Tóm lại là cả đám tụi mình.

Viễn mở to đôi mắt nhìn Văn, một lúc mới nói:

- Có phải các bạn nghĩ hết ra trò chơi nào khác nữa rồi phải không? Đi săn?? Cá bạn tưởng như vậy là kiếm một mô đất nào bò lên chơi rồi nhắm bắn vài con chim hay sẻ hay là chui vào rừng vào núi săn thú dữ?

Văn chận lời

- Phải vào trong núi săn chứ! Mà không biết chứ kể từ đêm giáng Sinh, mấy cô trong buổi dạ hội hôm ấy ai cũng say mê chuyện đi săn bắn hết, nhất là Gia Linh, nó bòn chòn hồi hỏ coi việc đi săn như chỵện chẳng đặg đừg. Vì vậy tụi tao địnհ nhận dịp tết nguyên đán được nghỉ lễ sẽ tổ chức một cuộc săn bắn thật vĩ đạị

- Thật vĩ đạị à? Viễn cười thú vị, chàng nâng ly nước vừa mang đến cho Vận rồi uống cạn.

- Thế nào là vĩ đạị? có phải bạn địnհ cưỡi ngựa, dẫn theo chó săn như nhữg nhậ quý tộc ở âu Chậu hồi thế kỷ 18, rồi thả nhữg con nai đã nuôi cẩn thận ra, để nó lỏn vờn quanh mình để cho tụi công tử, tiểu thơ nổ một, hai phát súng cho đỡ ghiền. Rồi khi chú nai kia ngã xuốg, quý tiểu thơ như cô Khâm, Tường Vi được dịp biểu diễn một màn ngắat xiụ

Vận nhậ mặt.

- Người ta nói chỵện đứg dẫn mà màỵ cứ làm như chỵện đùa bộ màỵ tưởng chỉ có một mình thắg Viễn nhậ màỵ độc quyền săn bắn thôi sao Tính màỵ cái gì cũng được trừ có cái kiêu hẫnh là bọn tao không ưa nổi mà thôi

Viễn cười, chàng bước đến song cửa sổ, nhìn ánh nắng xuyên qua mặt kính lấp lánh trên áo Trên chiếc môi lệch của chàng, nụ cười còn phảng phất. Cầm chiếc radio nhỏ đặt trên kỷ trà lên vặn nút, tiếng hát thanh thoát bản lời cầu nguyện của người con gái
Nguyện cầu cái gì chứ?

- Thôi được rồi, nếu tụi mày thích thì tao xin vâng vậy Tao sẽ giúp hết sức tao, chỉ sợ các cô chịu không thấu Đường núi không dễ đi như óc tưởng tượng của các bạn đâu, gặp khúc có đường mòn không nói gì? gặp chỗ không có đường mòn tính rút lui thì nản lắm.

- Mày cứ yên tâm, Khâm với Gia Linh đâu phải thuộc loại tiểu thợ Ván đề ở đây chỉ ngại là Tường Vy, nhưng theo tao biết, thì chắc cũng không đến nỗi nào đâu Tóm lại nếu có gặp nơi nào có đường mòn thì ta đi, không có thì ta mở đường chớ có gì đâu

Viễn cười xòa

- Nói dễ nghe lắm, à các bạn đã định leo núi nào chưa?

- Mày chọn đi, tốt nhất là đừng quá cao và gần Đài Bắc là được

rồi

Viễn nhìn máy phát thanh trong tay, đó là chiếc máy có hình dạng của chiếc đàn Piano, bên trên có cô gái đang khiêu vũ theo tiếng nhạc chàng nói:

- Thế này nhé, gần thác ô Lai có ngọn núi Ba Lô, cao khoảng một ngàn thước, Nếu đến đấy mà chưa thấy mồi, chúng ta có thể leo qua núi Bảo Sơn.

Văn hỏi

- Nơi đó có thú rừng không??

Trừ Gấu ra, con gì cũng có cả, từ nai, vượn, chồn, heo rừng, phi thủ (một loài chuột có cánh giống như dơi to lớn), hươu, vượn, nơi đó thú rừng xuất hiện thường xuyên và là khu rừng săn bắn của bộ lạc Thaiyeluon. Có một điều là đường khó đi lắm, liệu các cô có kham nổi không chứ?

- Tao nghĩ chắc cũng không thành vấn đề, nhưng dù sao cũng để tôi hỏi lại các cô ấy xem sao liệu sức chịu đựng nổi thì đi bằng không thì thôi vì không thể bỏ cuộc ngang xương được.

- Được rồi, vậy anh về chuẩn bị đồ đạc đi. Nếu đi ba ngày phải chuẩn bị thức ăn đủ cả ba ngày, vậy tối thiểu mỗi người phải mang ít nhất là 15 ký.

Văn nhảy lên.

- Cái gì? còn phải mang theo đồ đạc nữa sao

- Không mang theo rồi lên núi lấy gì ăn, lấy gì để che ngủ chứ?

- Vậy phải mang theo những gì mà tới 15 ký lộ

- Mang theo mùng, núp, nồi niêu soong chảo gạo, bánh mì, cải xanh, dầu muối, tương, bột ngọt, dổi, thịt khô, rượu, đèn chai, kim chỉ ...

Viễn nói luôn một hơi khiến Văn trở mặt ra tưởng rằng Viễn đang trêu mình, nhưng khi thấy gương mặt Viễn vẫn nghiêm trang chàng mới hiểu rằng Viễn nói thật. Không nhịn được Văn hỏi:

- Viễn tại mình đi săn chứ đâu có phải đi tản cư hay đi mở tiệm

cơm mà phải mang đủ thứ như vậy Rồi tại sao lại phải mang theo cả kim chỉ nữa chứ??

- Mày không hiểu gì cả, đó là tao chỉ mới kể sơ những vật cần thiết thôi Nếu không mang nước mắm, dầu lửa, dấm ớt ... Thì lên núi mày lấy cái gì mà ăn? Các cô đã kén ăn mà mày cũng quen nếm thức ăn ngon. Còn nếu mày chẳng chịu mang theo kim chỉ, khi lên núi, cỏ gai làm rách quần áo mấy cô, mày lấy gì để mà vá lại chứ?

Văn kêu lên:

- Thôi được rồi, còn cái gì nữa không?

- Còn nữa chứ, đã đủ đâu, phải mang theo dầu nóng, băng keo, băng vải, thuốc men ...

Văn thở dài thườn thượt cắt ngang:

- Trời ơi, bây giờ bạn định mở bệnh viện trên núi nữa sao

- Nếu chỉ một mình tao thì tao không cần mang theo mấy món đồ đó, còn mày mang theo cả một đoàn tiểu thơ như vậy, nếu có

một người nào đó chẳng may bị thương thì sao Để khỏi phải quên, tốt nhất mày nên ghi ra giấy Văn móc viết và quyền sở tay ra, Viễn tiếp tục kê:

- Dao nhỏ, dây thừng, đuũa, chén, đồ hộp, đồ mở hộp. mỗi người phải mang đủ áo lót, áo ngoài, áo lạnh, bàn chải đánh răng, khăn mặt. Nhớ mang theo quần dài, giày bố và găng tay

Văn ngao ngán.

- Hết chưa

- Chưa, còn phải mang theo thịt bò khô, hạt dưa, đậu phụng, ô mai, kẹo, đậu hũ, sữa bột, cà phê

- Trời, mang theo mấy món ăn chơi đó để làm gì?

Viễn cười:

- Để cho cuộc chơi thêm vui Văn, tao nói cho mày nghe, không chơi thì thôi, nếu chơi phải chơi cho tới Mày thử nghĩ đến cảnh đêm xuống chúng ta dựng lều bên bờ suối, đốt lửa lên pha cà phê, ăn bò khô, cắn hạt dưa rồi ca hát, nói chuyện với nhau thì

thú vị đến thế nào

- Thôi được rồi, có mày thì kẻ như chu đáo tất cả.

- Tao chưa nói hết mà, còn những món quan trọng nữa như mang theo đạn, radio transistor, khẩu cầm, nhang muỗi, đèn pin, đèn cây hay đèn bão ...

- Trời ơi, gì mà lắm thế?

- Sao, sợ rồi à? Sợ thì đừng đi, còn muốn đi phải mang đủ tất cả thiếu một món cũng không được

Văn vội đính chính:

- Không, không phải tao sợ, nhưng đồ đạc nhiều như vậy rồi làm sao mang hết?

- Thì mang trên vai, tao sẽ đi tìm mấy cái sắc lưng lớn cho mỗi người mang một cái Súng đạn, túi ngủ, lều tao lo cho, còn mấy món kia các bạn lo hộ, thức ăn càng nhiều càng tốt, leo núi dễ đói lắm. áo ấm phải nhớ mang theo, vì khí trời trên núi lạnh hơn ở dưới đây nhiều

Văn chau mày ủ dột:

- Theo tao, mấy tiểu thơ kia kéo được thân xác lên tới núi cũng là chuyện quá lắm rồi, thế mà còn đòi họ phải mang đồ đặc trên vai nữa tao sợ rồi sẽ có màn cả người lẫn vật lăn đùng xuống núi mới khổ chứ!

Viễn nhếch mép, chàng định đứng tựa lưng bên khung cửa, tay nghịch nghịch với chiếc máy hát, đôi mắt vẫn không ngớt nhìn Văn một cách thú vị.

- Có biện pháp khác, là nếu tụi bây định chơi sang, không muốn mang đồ đặc nặng thì có thể chi một ít tiền mượn đồng bào sơn cước khuân đồ và dẫn đường.

Văn mừng rỡ.

- Đúng rồi, ta mượn đồng bào sơn cước khuân giúp đồ thì đâu có gì khó khăn nữa đâu Sao mày không nói sớm một chút có hơn không? Bây giờ có mang thêm bao nhiêu đồ đặc tao thấy cũng không ngại Được rồi, vậy thì quyết định sáng mồng một tết khởi hành. Mày lo phần mày, còn tao lo phần tao

Viễn gật đầu:

- Được rồi, nhưng mày nhớ đi mượn một chiếc xe bốn bánh để chở đồ đạc đến ô Lai, vì tới đây mới mượn được đồng bào sơn cước.

- Xe à! chuyện đó đâu có khó khăn gì? Cứ đi mượn một chiếc xe du lịch là có ngay

- Thật là có tiền mua tiên cũng được!

Viễn nói lầm thảm, chàng đặt chiếc máy hát trở lại kỷ trà. Văn không nghe rõ, hỏi lại:

- Mày nói gì?

- Không, ăn sáng chưa? Nếu chưa thì dùng chung với tao, mặc dù ăn cơm tháng của bà chủ, nhưng lâu lâu có thêm một phần ăn của mày chắc cũng không sao

- Tao ăn rồi, mày cứ tự nhiên, tao cũng có việc phải đi làm, bà chủ coi bộ cũng quý mày lắm:

Viễn cười:

- Tốt thì cũng tốt nhưng lắm khi cũng thật bực mình, lúc nào cũng đòi sắp thứ tự lại những món đồ trong phòng tao. Và mỗi khi có bạn gái đến thăm là tao được một châu "moral".

Văn cười đứng dậy

- Thôi, vậy là xong rồi, sáng mừng một khởi hành, bây giờ tao còn phải đến nhà của Tường Vi để đưa thơ của Khâm cho cô ấy

Đến ngạch cửa, xỏ giày vô chân, Văn đứng dậy hỏi tiếp:

- ê Viễn, mày thấy Tường Vi thế nào

- Trắng trẻo, dễ coi, sao mày muốn nói gì?

- Tao muốn giới thiệu cô ấy cho mày

Viễn nghe xong cười lớn:

- Thế à! Thế sao mày không giới thiệu em gái mày cho tao nhỉ?

Văn ngạc nhiên:

- Gia Linh hả? Nhưng có thật là mày thích nó không?

Viễn lại cười vỗ nhẹ lên vai bạn.

- Nói chơi đấy mà. Văn, không lẽ mày không hiểu tao sao Hồi nào tới giờ có bao giờ tao chú ý mấy chuyện đó đâu

Văn lắc đầu:

- Mày, thật lạ lùng, nhưng dù sao tao cũng không tin mày gỗ đá mãi thế được, rồi một ngày kia mày sẽ động lòng.

Viễn nhún vai:

- Động lòng à? Lúc nào tao lại chẳng động lòng!

- Tao muốn nói một thứ động lòng chân chính, một thứ rung động vì tình yêu, một thứ mà vì nó mày phải bỏ con người ngày nay của mày

Viễn tiếp lời:

- Để sống vì tình như trong tiểu thuyết luôn ca ngợi đó phải không?

- Đúng.

- Vậy thì, Viễn cười nhẹ - Rồi sẽ có ngày đó ... nhưng người đó là ai

Người đó là ai Vâng, chuyện đâu giả dối được. Văn nhìn khuôn mặt tự mãn của Viễn phải lắc đầu ngao ngán. Cái con người này, ta không bao giờ hiểu nổi hắn, khó mà biết rằng hắn là người đa tình hay là người vô tình. Rồi sẽ có một ngày - nhưng ai có thể chinh phục được hắn?

Bước ra khỏi cửa, quay đầu lại vẫy chào Viễn, bức tượng đồng, xong Văn đến nhà Tường Vi

Tường Vi ở trong cư xá công nhân. Một nơi ẩm thấp, lầy lội, và những dãy nhà được cất theo kiểu Nhật Bản. Hai ba chục căn chen nhau trên thửa đất nhỏ. Mỗi nhà cách nhau bằng những tấm giấy carton mỏng mà trẻ con hay nghịch ngợm khoét bao nhiêu

lỗ nhỏ to trên ấy Nhà này có thể nhìn suốt qua nhà kia khá dễ dàng. Mỗi khi Tường Vi có khách là nàng phải thấp thỏm âu lo. Để khách bước qua chiếc sân đầy bùn, rồi phải đi qua bao nhiêu con mắt soi bói của đám đàn bà con nít trong xóm rồi mới tới nhà nàng. Càng bức bối hơn khi phải chịu đựng đôi mắt dò xét của bà chị dâu của Tường Vi. Khi Văn từ giã ra về, Vi mới thở phào nhẹ nhõm.

Mở bức thư của Khâm ra xem, không lạ hơn là những câu hỏi tại sao suốt ngày qua không đến trường và dặn nàng nhớ buổi săn bắn và không được viện bất cứ lý do nào để từ chối.

Đặt thư xuống, Vi thù người rạ. Lên đại học đã là việc chị dâu châm biếm dằn vặt, bây giờ lại đi săn bắn không biết bà ấy còn nói tới đâu nữa. Ngồi co ro nơi mép giường, trong chiếc phòng chật hẹp, Vi dăm dăm nhìn chiếc đèn bàn.

Bỗng cửa mở toạc ra, bà chị dâu tay nách cháu nhỏ đứng nơi cửa, nhìn nàng thăm dò, Tường Vi lật đật bỏ tay xuống gối ngay lại, cười mơn:

- Thưa chị có việc gì ạ?

Bà chị dâu vuốt nhẹ lưng thằng Bửu, nghiêng nghiêng đầu khiêu khích:

- Không có việc gì đến thăm cô không được à? Thằng hồi nãy đến đây là bạn học cô phải không?

Tường Vi luống cuống:

- Dạ không anh ấy học ở Đại Học Đà Nẵng ạ.

Đôi mắt chị Lý quét mạnh vào người Tường Vi:

- Ở Đại học Đà Nẵng hả? nơi đó con nhà giàu học không à, cũng ngon lành quá nhỉ! Hôm Noel nó đưa cô về, hai người có vẻ thân mật quá.

Tường Vi vội đính chính:

- Chị đoán lầm rồi, hẳn không phải là bạn em, hẳn là bồ của bạn em mà.

Chị Lý trề môi

- Eo ôi, có chuyện gì đâu mà phải mắc cỡ, trai lớn lấy vợ, gái lớn có chồng, có bạn trai là một điều đáng hãnh diện chứ sao, chị tội là ông anh cô cứ mãi lo chuyện quán xuyến, tôi sớm biết chắc rồi cô sẽ tìm được người vừa ý. Sinh Viên đại học mà, con gái, con trai học chung, lúc rỗi rảnh còn tổ chức khiêu vũ, đi chơi nơi này nơi nọ, còn ...

Giương mặt Tường Vi càng đỏ:

- Chị, em đã bảo hấn không phải là bạn của em mà, hấn sắp làm lễ hỏi với bạn em rồi đấy!

Chị Lý vẫn hỏi tới, mặc kệ lời cô em chồng.

- Nhà hấn làm gì?

Tường Vi thiếu nạo

- Ai mà biết.

- Đến gia đình người ta mà người ta làm gì cô cũng không biết, thế cô kết bạn với hấn làm chi

- Em đã bảo hẳn không phải là bạn em mà.

- Không phải là bạn cô đến thăm cô làm gì? Đêm Noel lại đưa cô về đến tận nhà. Cô Vi ơi, cô nói dối với ai thì sao tôi không biết chứ làm sao qua mặt được tôi Chỉ là tội là tội cho anh cô phải nhọc công nhọc sức mà không được việc gì.

Đưa tay vỗ nhẹ đít thằng bé, chị Lý vừa bước đi vừa đay nghiến:

- Người ta thích thư sinh chứ đâu thèm để ý đến lời của kẻ làm anh bao giờ?

Tường Vi nhìn theo chị dâu rồi thở dài Đóng cửa phòng lại, nàng chưa ngồi yên chỗ là tiếng chị Lý lại vọng vào

- Đóng cửa làm gì vội vậy ai ăn thịt, ăn cá cô đâu mà cô sợ ở đó mà làm ra vẻ tiểu thư đài các, trà mời tới tay, cơm dâng tới miệng, còn người ta mới sinh ra là đã phải đi làm tôi làm tớ làm mọi cho mọi người sao

Tường Vi vội vàng bước ra khỏi phòng, thấy chị Lý đang cho con bú, Tường Vi cười cầu tài:

- Xin lỗi chị, em vô ý đóng cửa hơi mạnh tay Hôm nay không có bài làm, để em phụ chị đi chợ nhé.
- Thôi, thôi được rồi, đâu ai dám làm nhọc tiểu thư, Chị liếc mắt nhìn Tường Vi cười tiếp.
- Càng ngày cô càng đẹp ra, hèn gì mấy ông sinh viên chẳng theo sao được.

Tường Vi bực tức.

- Chị!

- Thôi được rồi, tôi hỏi cô, vậy chứ hôm trước ông chủ sự Trương, người mà anh cô mời đến dùng cơm đó, cô thấy sao Ứng ý hay không?

Tường Vi giật mình ngẩng đầu lên trời, lão Trương à! Cái thằng cha sói đầu, mắt chim ụt đó à! Không lẽ anh nàg lại muốn mai mối cho nàg sao Làm sao có chuyện như vậy được? Tường Vi mở to đôi mắt ra nhìn gương mặt dài của người chị dâu ngạc nhiên đến độ thốt ra không thành tiếng.

- Sao Cô Vi, cô đừng tưởng người ta đứng tuổi, ông ấy chỉ mới trên ba mươi thôi, người thật thà, chỉ có một đứa con trai năm tuổi thôi. Làm vợ kế cho ông ấy cũng đâu đến nỗi nào. Đời bây giờ họ đâu có nói chuyện đó nữa, gặp người càng đứng tuổi càng được chiều chuộng có sao đâu

Tường Vi nói như van xin:

- Chị! nói chi ba cái chuyện đó sớm quá, em còn đi học mà.

- Đi học? Hừ! Đi học để làm gì chứ? không phải sau cùng rồi cũng phải lo việc gia đình con cái ư! Người ta gì cũng là chủ sự lại còn có chút đỉnh vốn liếng, đâu có lỗ lã gì, còn hơn là lấy một thằng học trò trắng tay!

Tường Vi tức đến độ muốn chảy nước mắt:

- Chị! chị đừng nói đến mấy chuyện đó nữa được không?

Chị Lý giận dữ:

- Hừ, đừng nói! Có phải cô không ưa người ta phải không? Biết vậy ai thèm nhọc công làm gì, thật vô ích. Sinh Viên đại học!

Hứ! mới nứt mắt ra là đã sang trọng rồi mà.

Chị Lý đứng dậy, đặt con vào nôi, xong xách chiếc giỏ ở góc nhà lên, Tường Vi rụt rè đến cạnh:

- Em đi chợ cho chị!

- Không dám! Cám ơn tiểu thư, tôi còn một chậu quần áo chưa giặt trong kia kìa, đâu có thì giờ mà nói chuyện vớ vẩn. Để tôi đi chợ, cô ở nhà làm tiểu với thợ

Tường Vi nhìn theo chị Lý thở dài, nàng bế cháu lên đặt vào xe đẩy xong bước vào nhà sau lẳng lẳng giặt một chậu đầy ắp. Chị Lý bao giờ cũng thái độ và lời nói như thế để phân phối công việc cho nàng.

Khăn trải giường phủ đầy bọt xà bông, mỗi một chiếc bọt là một cơn mộng, Tường Vi gục đầu nhìn xuống, mắt mờ lệ.

Con người ta sinh ra không hiểu để làm gì? Có phải chăng là vì giấc mộng kia Nhìn những chiếc bọt tan dần, nàng thấy như trong mỗi một chiếc bọt đều xuất hiện một gương mặt quen thuộc và những gương mặt ấy cũng dần dần tan biến theo Cấn

nhẹ môi, Tường Vi rơi vào trong cơn suy tư

QUYỀNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 4

Một ngày đẹp trời hiếm hoi ánh nắng sưởi ấm từng trái tim mọi người Viễn mang một chiếc xác lớn trên lưng cùng ba người đồng bào sơn cước đi trước, kế đến là Khâm, Tường Vi, hai anh em Gia Văn và Gia Linh, và người đi sau cùng là Hồ Như Vy Ba người con gái không người nào phải mang gì trên lưng cả. Riêng Văn với Vy mang hai xác nhỏ, trong đựng ít áo quần, chiếc nóp. Chín người đi thành hàng một.

Rời khỏi làng Tín Hiền, dọc theo con đường mòn khúc khuỷu, họ bắt đầu bước vào rừng. Tuy đường dốc quanh co, nhưng cũng không đến nỗi khó đi cho lắm, suốt nửa ngày lên xuống dốc đoàn người vẫn chưa gặp trở ngại hay khó khăn nào cả. Gia Linh vui sướng nhìn ánh nắng chói chang, nàng thở thật dài và nói:

- ông anh chỉ khéo lo, đường khó đi, nguy hiểm đến thế này là

cũng chứ gì!

Viễn đi trước quay đầu lại nói:

- Đừng nói sớm quá, chúng ta chưa bắt đầu lên núi đâu:

Tường Vi ngạc nhiên:

- Sao chúng ta chưa lên đến núi à? thế bây giờ chúng ta đang ở đâu đây

Viễn đáp:

- Đang ở nơi đất bằng, đi thêm một độ nửa tiếng nữa là qua sông mới bắt đầu leo núi

- Thế à!

Khâm có vẻ ngần ngại Hôm nay Viễn mặc một chiếc áo hoa sặc sỡ tay dài, quần cao bồi bó sát chân, đôi dày leo núi nặng nề, trên lưng lại gánh thêm một cái xác lớn và một khẩu súng săn. Tất cả đều vũng vàng trên người Viễn.

- Nóng quá. Khâm nói, nàng bắt đầu bỏ áo lạnh ra khoác nơi tay
- Ai biểu phải mặc áo cho nhiều đấy

Viễn vội lên tiếng:

- Tôi không nói mặc cho nhiều mà tôi chỉ nói nhớ mang theo thôi, vì đang lúc đi thì nóng nhưng đến lúc đến nơi ngồi nghỉ thì sẽ lạnh ngay

Ba người sơn cước ăn mặc phong phanh, mở nút ngực phơi trần những thớ thịt rắn chắc. Trên lưng, mỗi người đeo một thanh đao to bản, nằm ngang, lấp lánh dưới ánh nắng sáng tươi, cạnh đao là cái sắc nặng nề và sừng sấn, nhưng bước đi của họ vẫn nhanh, vẫn vững. Tường Vi nhìn tia sáng phản chiếu trên thanh đao thì thầm với Khâm:

- Khâm, bồ thấy thanh đao trên lưng họ dễ sợ không? Nếu đi nửa chừng mà tính hung dữ họ nổi lên, họ quay lại cho mỗi người một đao thì sao

Viễn nghe thấy cười xòa, quay đầu lại nói:

- Đừng coi thường giống người dã man đó. Tôi bảo đảm với quý

vị họ không ăn thịt người đâu mà lỏ

Khâm hỏi:

- Thế họ dùng đao để làm gì?

- Để mở đường, và nếu chúng ta săn được heo rừng, họ dùng đao để xẻ thịt. Dân sơn cước thích uống máu tươi của heo rừng lắm.

Tường Vi rừng mình:

- Uống máu tươi à? Họ uống bằng cách nào

- Hứng bằng tay

Tường vi rút cổ, làm như đang chứng kiến cảnh uống máu kia không bằng, Viễn cười xòa

- Dễ sợ thật, thôi đừng nói nữa! Vi nói

Tiếng Gia Linh bỗng dựng vọng lên:

- Các bạn nói chuyện gì mà vui vẻ quá vậy, cho tôi nghe với anh

Văn cho em đi đến trước với họ nhé.

- Đừng lồi thôi! chen đến trước làm gì?

Văn gạt phắt đi khi bị Gia Linh lấn suýt ngã. Hồ Như Vy đi sau cũng nói vọng lên:

- Linh, đừng tới trước, ba cô mà tụ lại dễ sinh chuyện lắm, không có ai rảnh rồi để bảo vệ mấy cô đâu nhé.

Gia Linh quay lại trề môi

- Không ai bảo vệ tôi à? Sức mấy mà anh giữ được tôi chứ?
Đừng làm trò hề người ta cười rụng răng của bây giờ, anh lo bảo vệ cái xác lưng trên lưng anh kia

Vượt qua khỏi mặt Khâm và Tường Vi, Gia Linh bước đến bên Viễn, nắm lấy tay áo chàng hỏi:

- Các bạn đang nói gì vui thế?

Viễn đang bu lu bu loa với mấy ông người sơn cước, phải quay lại:

- Nói chuyện phào Tôi hỏi về tập tục của họ đấy mà.

- Họ có những tập tục gì?

Viễn đùa:

- Thích ăn thịt người nướng!

Gia Linh hếch mũi:

- Hừ, đừng đùa!

Ba ông thổ dân có vẻ thích thú trước các cô gái văn minh, họ cứ quay lại nhìn Linh không chớp mắt, những bàn tán của dân phố thị họ coi như không và tiếp tục líu lo bằng tiếng mẹ đẻ của mình trong những chuỗi cười dài Viễn cũng yên lặng với nụ cười trên môi Một lúc chàng vụt quay sang hỏi Khâm:

- Khâm cô đoán xem họ đang nói gì đấy

- Không thể đoán được, họ đang nói gì đấy anh?

- Họ bảo chúng ta quả thật là một lũ ngu dốt, khi không rời lại phí tiền mướn người vác đồ đạc, đi săn như thế, sợ dù có săn được thú đi nữa, cũng chưa chắc bù đủ chi phí ăn uống nơi nghỉ nữa là trường hợp không săn chẳng được gì cả.

Khâm nói:

- Có lẽ họ lạ lòng ta như ta đã lạ lòng với đời sống của họ. Mà ... anh biết cả tiếng của họ sao

Viễn mỉm cười:

- Hiểu chút chút. Họ còn bảo nhau là sau khi có được tiền họ sẽ kéo xuống Đài Bắc làm một màn du lịch.

Văn chen vào:

- Con người thật khác biệt nhau!

Hồ như Vy nghe không rõ, lớn tiếng hỏi:

- Khác cái gì?

Gia Linh hét lớn

- Mặc kệ người ta, sao anh thích chen vào chuyện của người khác quá vậy. Rồi như khám phá ra một điều gì vui, cô nàng lại nói to - Anh Vy ơi, tôi vừa khám phá ra một điều vui thú lắm. Tên anh có cái trùng hợp lạ lùng. Hồ như Vy mà khi đọc lên cứ tưởng tên anh là Hồ ly tinh không à.

Mọi người cười ồ lên. Vy vẫn không nghe rõ Gia Linh nói gì, nghe mọi người cười, anh chàng càng ngơ ngác:

- Nói cái gì, cười cái gì cho tôi biết để tôi cười với

Mọi người càng cười to, cười đến độ khiến ba gã thổ dân phải dừng chân trở mắt lạ lùng, không hiểu đám người thành phố này có điên hay không. Khi tiếng cười chấm dứt. Đoàn người lại tiếp tục bước đi. Đám dân sơn cước hứng khởi trước cảnh trên, một người đã rống cổ hát, hai người còn lại cũng góp tiếng. Tiếng nhạc bình dị và lời ca khó hiểu:

- Ou si ba la da! oi si ba na da!

O kha ta ba a hô dang ...

Gia Linh nói như hét:

- Anh Viễn họ hát cái gì đấy

- Họ mời gọi mọi người cùng đến khiêu vũ.

Viễn đáp nụ cười thích thú nở trên môi, rồi như bị truyền nhiễm, Viên cũng mở to miệng ra hợp ca với mấy người thổ dân.

- A Sô ba na la to khan ... Ta bo kha ta ba- - Ni na lu ma!

Người thổ dân dẫn đường có lẽ không ngờ một người kinh lại biết hát nhạc của mình. Họ sung sướng quay đầu lại vỗ mạnh vào vai Viễn, và hát to thêm. Trên những gương mặt đen xương xẩu kia tràn đầy sự nhiệt tình, Viễn bị cuốn hút trong tiếng hát, hòa mình với những người dân thiểu số kia. Khâm bước chậm lại đợi Văn đến, nàng nói nhỏ.

- Bây giờ em hiểu tại sao anh khâm phục Viễn như vậy

- Tại sao

- Vì hẳn có thể hòa hợp trong bất cứ trường hợp nào, hoàn cảnh nào

Văn gật gù:

- Ừ hẳn quả là con người như thế, khi nào anh gần hẳn thế nào cũng bị hẳn lôi cuốn, ảnh hưởng.

Đường đi càng lúc càng khó khăn, xuống hết con dốc là đã nghe tiếng nước chảy rì rào Trước mắt mọi người là một thác nước hùng vĩ tung bọt trắng xoá. Thác rất cao và thẳng đứng, tiếng nước lại dồn dập như hàng ngàn con ngựa hoang đang tung vó. Trên một tảng đá to giữa dòng, một cành cây run rẩy như đang sẵn sàng rơi tòm xuống. mọi người dừng lại, Gia Linh đưa mắt nhìn thác nước cao, cô bé thét lớn:

- Đẹp quá! Hùng vĩ quá! so với thác ô Lai nói lớn như Thầy bùa với thầy Pháp.

Khâm cũng đột nhiên hét to lên:

- Lá đỏ! các bạn xem kia lá đỏ đầy núi, hàng bao nhiêu năm rồi tôi không thấy cả một rừng lá như thế này

Trên vách đá thẳng đứng một cành cây lá đỏ nhô ra phản chiếu

ánh nắng mặt trời lấp lánh trông thật thơ mộng. Khâm buột miệng.:

- Bằng bất cứ giá nào tôi cũng phải lấy cho được một cành lá đỏ này mới nghe

Viễn động lòng trước tia mắt ham muốn kia Trong mắt người con gái nó như một vật vô giá.

Viễn ngấm ngấm dẫn đo độ cao vách đá, muốn bẻ được cành kia không phải là dễ. Lùi ra sau vài bước, Viễn lấy khẩu súng trên lưng nhắm kỹ cành cây bắn một phát, lập tức có tiếng cành gãy, cành cây rơi trên tảng đá. Viễn bước tới nhặt lên đem đến trước mặt Khâm, chàng cười:

- Không cần phải tốn một giá quá đắt, chỉ cần một viên đạn đồng thôi

Khâm nhận cành lá với năm chiếc lá con, nhưng rất đều đặn và dễ thương. Nắm chặt cành lá trong tay Khâm sung sướng:

- Cảm ơn anh!

Văn ngạc nhiên trước sự lạnh trí của bạn. Máy ông thô dân trái lại đưa mắt nhìn nhau lắc đầu. Dùng súng săn bắn để bắn mấy chiếc lá con, một lối săn bắn hi hữu ... Họ lại tiếp tục cuộc hành trình. Người thành phố quả thật kỳ lạ một cách không giải thích được, nhưng mặc họ, để ý nhiều không tốt.

Hồ như Vy đột nhiên la lớn.

- ô kìa, các bạn xem mấy gã thô dân làm gì kìa!

ánh mắt mọi người đổ dồn về phía ba gã dân sơn cước đang cẩn thận bước trên cành cây nổi trên mặt nước, học từ từ đi về phía tảng đá lớn bên kia, tảng đá vừa dốc vừa trơn thế mà họ vẫn bám chặt vào đá bước tới như những con vượn, một lúc không hiểu bằng cách nào, họ đã qua tới bên kia bờ.

Viễn cười nói:

- Họ qua cầu chứ có làm gì đâu mà các bạn ngạc nhiên thế, và chúng ta cũng phải qua như thế mà.

Hồ như Vy lấp bắp:

- Gì? gì ... Cái này mà gọi qua cầu ử

- Không gọi là cầu thì gọi là gì? Đây mới là chặng đầu leo núi
Nào, bây giờ ai muốn qua trước nào

Văn kinh ngạc:

- Viễn, mình bỏ tiền mướn họ dẫn đường, tại sao họ không tìm
đường cho mình đi Như thế này rồi làm sao qua chứ?

Viễn cười:

- Đường! thì cái này chẳng phải là đường thì là gì Lên núi chỉ có
con đường độc nhất này thôi, nếu chẳng qua được cầu này, thì
còn nghĩ đến chuyện săn bắn chi nữa

Tường Vi nhìn khúc cây nổi trên mặt nước mà nước thì đang
cuộn chảy xiết bên dưới, nàng run rẩy:

- Trời ơi, thế này làm sao mà qua được. Chắc tôi qua không nổi
đâu, nếu rớt xuống nước một cái là rồi đời

Viễn nói:

- Thôi được để tôi dẫn đầu vậy. Các bạn xem kia, mấy ông sơn cước đang trở qua đón chúng ta kia.

Ba gã thổ dân đã đặt chiếc xác trên lưng xuống và quay trở lại đón mọi người. Viễn bước lên tảng đá, bắt đầu đặt chân lên khúc cây dài tay chàng giữ chặt cánh tay Khâm, chàng nói nhỏ:

- Cô phải can đảm lên, nếu cô qua không được thì hai cô kia sẽ chẳng bao giờ dám qua đâu.

Khâm nắm chặt tay Viễn, cánh tay mạnh và rắn tràn trề sinh lực, Khâm có vẻ xúc động, đôi mắt Viễn đang chăm chú nhìn nàng, nàng cắn chặt răng bước lên khúc gỗ. Đôi mắt Viễn bám chặt từng bước đi, Khâm phập phồng nhích từng bước một, cầu chỉ dài hai thước mà xem chừng dài hun hút. Thật khó khăn nàng mới chạm được bàn tay tiếp đón của người thổ dân bên kia dòng. Đồng thời Khâm nghe tiếng Viễn vọng tới:

- Đó cô thấy không, đâu có gì là nguy hiểm đâu, đi như đi trên đất bằng vậy thôi.

Đứng trên đất liền rồi mà đôi chân của Khâm vẫn còn run rẩy,

quay đầu lại nàng thấy Gia Linh cũng đang bị đưa lên cầu Vừa đi được hai bước Linh la oai oái:

- Thôi thôi tôi không đi được đâu, khúc cây nó đang khiêu vũ dưới chân tôi thế này làm sao tôi đi được.

Viễn quát:

- Ráng bước đi, thêm hai bước nữa là tới rồi

Gia Linh cắn môi, run run bước tới trước. Bây giờ Linh có vẻ lấy được can đảm bước tới như đang làm xiếc. Khâm nhìn cảnh tên mà khiếp đảm, nhưng rồi Gia Linh cũng đến được bờ. Đến cạnh Khâm, Linh mở to mắt hỏi:

- Chị Khâm, làm thế nào mà tôi qua được đến đây thế?

- Trời, cô vừa đi qua đó chứ còn gì nữa

- Thật vậy à? Gia Linh sung sướng, ngược mắt tự hào - Tôi tự nhủ mình đang làm trò hề và bên dưới là hàng ngàn vạn người đang theo dõi, vì vậy không thể nào bỏ cuộc giữa chừng nên cố bước đi Chắc đi trên giây giăng cao cũng chỉ đến độ này thôi

Viễn nắm tay Tường Vi, khuyến khích:

- Bây giờ tới phiên cô

Tường Vi nhìn xuống giếng nước. Nước trong đến có thể nhìn rõ những hòn đá sỏi dưới đáy. Nước trôi cuộn cuộn tung bọt trắng xoá. Những chiếc bọt chen lấn nhau vỡ nát ... Tường Vi chợt liên tưởng đến những chiếc bọt xà phòng trong chậu quần áo giặt ... những chiếc bọt, những giấc mộng của nàng. Tường Vi đắm chìm trong suy tư

- Sao, không dám qua à?

Viễn hỏi, Tường Vi vội đáp nhanh:

- Không phải thế!

Tường Vi bước lên khúc gỗ một cách máy móc, nàng bước từng bước chân về phía trước ... Có mấy bàn tay đưa ra đón lấy nàng, qua khỏi tảng đá ... nàng đặt chân lên nền đất lạnh.

- Tường Vi! Khâm nắm lấy tay Tường Vi lắc mạnh.

- Mày can đảm hơn tao tưởng. Mày đi vững quá, ý chí của mày mạnh thật trong khi tao cứ lo sợ phập phồng. ý chí đúng là có thể khắc phục được sự sợ hãi Mày làm sao có thể đi vững được như thế hả?

Tường Vi cười buồn, đầu óc nàng vẫn rối như tơ vò.

- Tao à? Tao cũng không biết!

Chợt có tiếng kêu của Gia Linh:

- Trời ơi, chết rồi! ông Hồ Như Vy rơi tõm xuống hồ rồi

Tiếp theo tiếng Linh là tiếng hét của Hồ Như Vy, anh chàng có lẽ khi bước trên khúc gỗ đã trượt chân nên té xuống nước. Viên bầu chặt hai vai áo Vy kéo lên, Vy nương tay vào thanh gỗ và ngồi bệt xuống, quần ướt nước chảy ròng ròng. Viên đứng cạnh thở dài:

- Bây giờ mày muốn làm trò gì nữa đây không ngượng sao ba cô kia qua được hết, chỉ có mình mày là lộn xộn. Thôi qua nhanh đi, hết thì giờ rồi!

Rừng núi càng lúc càng khó đi Độ dốc càng lúc càng đứng. con đường mòn bị cỏ dại ngập đầy không còn biết đâu là đường đâu là hố. Những sợi dây leo đồ xa xuống đất luôn quấn quýt chân người dẫm lên nó. Sạn đạo là cạm bẫy, mỗi bước chân là một sự dè dặt. Máy gã thổ dân hướng đạo rút thanh đao trên lưng xuống chặt không ngớt tay vào cỏ dại và giây leo để mở đường, ánh nắng lấp lánh trên lưỡi đao, tiếng hát khi im bật, khi oang oang cả rừng núi Mỗi lần nghe tiếng hát ngừng là người đi sau biết sắp gặp trở ngại mới Đến giữa trưa, mặt trời như nung chảy vạn vật. Mồ hôi mọi người đổ ra như tắm, chỉ có mấy người sơn cước là vẫn bình thản trước ánh nắng phản chiếu trên phần da thịt đen bóng lồ lộ trông như các chiến sĩ của những thế kỷ trước.

Viễn đứng lại quay ra sau nói:

- Phía trước mặt chúng ta lại có một sạn đạo, tốt nhất chúng ta nên nghỉ trưa và ăn uống tại đây trước khi tiếp tục.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 5

Ở đây địa thế không tốt lắm. Một bên là sườn núi đầy cỏ thụ cao ngút trời, một bên lại là vực sâu xanh thẳm. Viễn nhìn quanh, xa xa có tảng đá thật to, bên dưới tảng đá lại khuyết vào như chiếc động nhỏ, nơi đó có vẻ mát và sạch sẽ, bèn chỉ cho các bạn và đùa:

- Ta đến đó đi, nơi đó đúng là một nhà hàng sang trọng đấy!

Mọi người băng qua mấy tảng đá to mới đến được phần đất phẳng, có thể tạm làm chỗ nghỉ chân. Tảng đá nhô mình ra như một chiếc lọng che nắng. Một thân cây khô đổ ngang làm thành chiếc cầu thiên tạo bên dưới thật mát, thật khô ráo. Dưới nền phủ đầy những chiếc lá khô vàng ủa Văn ném chiếc xác trên lưng xuống và thở dài khoan khoái, bảo:

- Đây đúng là nhà hàng Viên Sơn mà.

Viễn nói:

- Nếu chúng ta không mang lều theo, ở trên núi mà được một nơi thế này là nhất rồi!

Khâm đứng trước cửa động đưa mắt nhìn thung lũng trải dài trước mắt và dãy núi xa xa Thiên nhiên như một tấm thảm xanh trải dài đậm nhạt chất ngất, đến độ muốn ngộp thở.

Giữa khoảng không gian xanh đó, thỉnh thoảng điểm thêm màu lá đỏ, màu vàng và màu xám xám của núi đá và màu trắng của thác nước cao Ngược nhìn lên, đám mây trắng lưng hừng núi nổi bật hẳn trên bầu trời xanh thẳm, vương vít cành lá. Bất chợt, Khâm thở mạnh, khẽ ngâm câu thơ của Tàn Quán:

"Núi giữ chân mây, cỏ vương trời"

Có người bước tới đứng cạnh, Khâm nghĩ ngay là Văn, không cần quay đầu lại, Khâm nói khẽ:

- Em không nghĩ màu xanh lại lắm thế này, em cũng không nghĩ

trong núi lại lắm màu đêm không hết thế.

Mắt vẫn say sưa ngắm thung lũng, Khâm nhẹ cười và thì thầm:

- Màu xanh đẹp quá, cả một quả núi giống như chiếc thuyền xanh.

Khâm cảm thấy người đứng bên cạnh mình bàng hoàng, rồi một giọng nói nặng nề vang lên:

- Tại sao với bất cứ một vật gì cô cũng đem ra so sánh với chiếc thuyền thế?

Khâm giật mình quay đầu sang thì ra người đứng cạnh không phải Văn mà là Viễn. Hắn đứng trên mô đất cao, đầu tựa vào nhánh lá của thân cây mọc nghiêng, đôi mắt ngời sáng với tia nhìn thăm dò, vừa như vô tình vừa như cố ý quét cả toàn thân.

Khâm khó chịu, nàng nhặt nhổ:

- Không hẳn thế, nhưng dù sao chiếc thuyền trong trí tôi lúc nào cũng đẹp.

- Có thật như vậy không? Nhìn núi đồi nhấp nhô, Viễn không thể nào hình dung quả núi giống như một chiếc thuyền được. - Vì một vật di động được còn một vật bất di động mà.

- Đúng thế, mỗi khi tôi nghĩ đến một vật gì tôi thường dựa vào trực giác để ví von hơn là xử dụng lý trí. Tôi nghĩ rằng quả núi là một chiếc thuyền vì nó chứa đựng chúng ta, lúc nào tôi cũng có cảm giác như mình đang đi trên thuyền. Một cảm giác thật mơ hồ khó giải thích.

- Điều đó chứng tỏ rằng cô chẳng có tin tưởng gì về tương lai cả.

Viễn nói xong, lấy hai miếng bánh mì sandwich trong tay chia bớt cho Khâm một miếng, còn miếng kia bỏ vô miệng nhai ngồm ngoàm. Khâm không hiểu hỏi lại:

- Tin tưởng? Anh nói thế là sao

- Trong tiềm thức của cô đang có một cảm giác bất ổn mạnh mẽ. Đối với tương lai cô lo lắng bàng hoàng, nói khác đi, cô như kẻ hành trình mà không biết mục tiêu

Khâm chau mày nghĩ ngợi, nàng xé bánh ra từng miếng nhỏ bỏ

vào miệng, đôi mắt long lanh:

- Thế à? Anh nghĩ như vậy à? Tôi không biết, tôi cũng hề nghĩ đến điều đó. Nhưng tôi có cảm tưởng anh đã nghĩ sai Anh đã lầm, tôi rất tin tưởng ở tương lai, không phải chỉ tin tưởng thôi mà tôi còn mơ mộng, hy vọng và sung sướng khi nghĩ đến!

Viễn nhìn Khâm, gật gù cười khuyến khích:

- Tốt lắm, tôi chỉ mong như thế!

Quay người lại, Viễn bước về phía động đá, rồi chợt quay lại nói thêm một câu:

- Tôi nghĩ sao nói vậy, cô đừng để ý nhé!

- Có gì đâu!

Khâm đáp. Hai hàm răng cắn chặt miếng bánh, mắt đăm đăm nhìn vùng cây lá đỏ bên mỏm núi Tư tưởng như ngưng đọng, đầu óc mênh mang trống trải Khâm không hiểu mình đang làm gì, mãi đến lúc Văn thúc nhẹ vào lưng Khâm mới chợt tỉnh. Văn cười nói:

- Nghĩ gì thế?

- Không!

Khâm đáp lơ đãng, nàng quay lưng, lại mới nhìn thấy nơi động đá thật nhộn. Hồ như Vy mở cái miệng thùng thiếc bẻ của hấn ra hét bản "Tô Tam Khởi Giải", Viễn đứng khom người nơi vách đá lui cui khui hộp thịt, Gia Linh nhìn cử chỉ của Vy cười ngả ngớn. ba gã thổ dân đang ăn uống ngồm ngoàm, Tường Vy ngồi trên nhánh cây khô, chậm rãi ăn bánh một cách thích thú, Khâm vuốt nhẹ những sợi tóc lòa xòa trước mặt, bước đến cạnh tường vi
Tường vi hỏi:

- Chị đứng nhìn gì đấy

Khâm nói:

- Ngắm cảnh cái gì tôi cũng thấy đẹp hết!

Tường Vi đứng dậy:

- Thế à, vậy tôi cũng nên đi xem!

Tường Vi bước tới cửa động ngó quanh. Núi trái thảm xanh chập chùng, cây với lá rung rinh trong gió, hàng hàng lớp lớp như những con sóng nhấp nhô. Văn đứng tựa vào thân cây nhìn cái thác bạc, nước da Văn thật trắng nổi trong nắng, trông thật siêu thoát, bên dưới chân Văn là một đám hoa dại màu xanh. Tường Vi bước tới, cúi xuống ngắt vài cánh hoa, vừa đứng lên đã nghe tiếng Văn hỏi:

- Em thử đoán xem bây giờ anh đang nghĩ gì đây

- ...

- Anh muốn hôn em đây!

Tường Vi hoảng hốt:

- Anh nói gì?

Văn giật mình quay lại, chàng đỏ mặt. Ngờ ngàng một lúc, Văn lắp bắp:

- Xin ... xin lỗi, tôi tưởng Khâm!

Tường Vi nhìn Văn, sự ngượng ngịu của Văn khiến nàng đỏ mặt lây, muốn tìm một, hai câu gì đó để khóa lấp, nhưng không ra lời. Cả hai ngượng ngịu trong yên lặng, mãi đến khi Gia Linh bước tới ngạc nhiên:

- Hai người làm cái gì lạ thế?

Tường Vi mới chợt tỉnh, khuôn mặt đỏ hồng, quay lưng lại bước về phía sơn động như chạy trốn. Khâm ngạc nhiên:

- Cái gì thế?

Tường Vi nói nhỏ:

- Còn nói nữa, cũng tại vị hôn phu của chị chứ còn ai nữa.

Khâm chau mày, đưa mắt nhìn về phía Văn, gương mặt bối rối của chàng khiến nàng hoài nghi, rồi nàng lại nhìn Tường Vi. Ở đây đông người đâu thể hỏi nhỏ được. Tường Vi cũng không nói thêm điều gì nữa, lẳng lặng trét bơ lên bánh mì, màu hồng trên má vẫn chưa phai.

Viễn đứng giữa đám đông kêu gọi:

- Các bạn chú ý này, hãy chuẩn bị đồ đạc lên vai, chúng ta tiếp tục lên đường để kịp đến núi Kha Bảo trước tối Cầm trại, ăn cơm tối xong là chúng ta có thể đi săn ngay!

Gia Linh thắc mắc:

- Săn ban đêm à?

Viễn mang xác lên vai, đáp:

- Ban đêm thú vật mới xuất hiện nhiều Nói thế chứ mấy cô khỏi đi, cứ ở trong lều, đợi khi săn được thú tôi sẽ gọi cho biết.

Gia Linh hát hàm:

- Sao vậy Tôi muốn đi săn, đừng tưởng đàn bà con gái là không biết săn hay sao

Viễn cười ngạo:

- Được rồi, tùy ý cô!

Mọi người sắp xếp đồ đạc xong lại tiếp tục lên đường. Đoàn người rời khỏi động núi rộng rãi tiện lợi, bước vào những con đường đầy cỏ dại gai góc. Viễn cùng ba gã thổ dân dẫn đầu, đi kế là Gia Linh và Khâm. Đoàn người đi hàng dọc uốn khúc.

Đến trước sạn đạo, Viễn dừng lại Sạn đạo dài thườn thượt và nguy hiểm, những khúc cây nhỏ mong manh, khiến mọi người nghĩ không thể chịu đựng nổi sức nặng của một người. Trên sạn đạo cỏ dại quăn đầy làm thành tấm thảm nhung xanh biếc. Từ những kẻ hở nhìn xuống, người ta chỉ thấy một màu đen xì bên dưới, chứng tỏ vực sâu không lường được.

Viễn quay đầu lại nói lớn:

- Từng người, từng người một bước qua, tránh đừng để hai người bước chung một thanh gỗ nhé, bằng không coi chừng nó gãy đấy. Bước thật chậm, thật vững, đừng nắm lấy cỏ trên vách vì nó không chắc đâu, ta chỉ nên tin ở chính ta mà thôi.

Nói xong, Viễn xung phong đi đầu, những thanh gỗ dưới chân chàng như rên xiết, như sẵn sàng hất chàng xuống. Người thổ dân bước theo và kế đến là Gia Linh và Khâm. Tường Vi lẩm

bầm:

- Đi những con đường thế này sớm chết yếu
- Có cần tôi điu không? Văn quay đầu lại hỏi, chàng cố tìm cơ hội chuộc lại lỗi lầm vô tình mắc phải ban nãy
- Không cần, anh cứ lo anh đi, một người có rớt cũng không sao, chớ để hai người cùng rơi xuống hố thì nguy lắm. Dầu sao đời tôi mà có gì đi nữa cũng không đáng kể.
- Tại sao lại không đáng kể. Văn hỏi - Đừng coi thường đời sống như vậy, vì mỗi một cuộc đời đều có một số mệnh an bài

Tường Vi khẽ nói:

- Thế à, chỉ sợ thần linh quá bận rộn nên không thể an bài cuộc đời cho từng cá nhân, vì vậy dù có thần linh cũng có vô số cuộc đời bị bỏ rơi, lạc lõng như thường.

Kể ra thì cũng có lý lắm! Gương mặt xanh xao gầy yếu kia, một người con gái, sống nhờ vả vào anh và chị dâu, mà bà chị dâu lại quá cay nghiệt.

Một cuộc đời bị bỏ rơi! Thần linh quả thật không rảnh rỗi an bài đời sống con người! Văn thở dài, lòng nghe đau xót. Tường Vi ngẩng đầu lên khẽ liếc sang Văn, Văn thở dài, tai sao Vì ai Vì ta ử Lắc đầu, Tường Vi cười thâm mình.

Bước qua khỏi sạn đạo, đường trước mặt bằng phẳng hơn, trên mặt đường lót đều những khúc gỗ lớn. Trong núi hoang vu mà lại có những kiến tạo văn minh thế này thật là điều không ngờ, Viễn nói:

- Nơi đây cũng đẹp như đường Bắc Trung Sơn chứ? Những khúc gỗ này được dùng để ngăn chặn con đất lở, người trên núi họ gọi là Mộc Mã Đạo đấy

Gia Linh có vẻ phấn khởi, nàng hát bản Phong Linh Thảo, một bản nhạc nổi tiếng trong tuyển tập 101 bản nhạc lòng danh. Cây cỏ núi đồi theo cơn gió thổi nhấp nhô Tiếng hát của Gia Linh làm sống hẳn cảnh vật. Những đám hoa dại uốn cong cả thân hình chào đón, Gia Linh càng thích thú hát to

Bên lề đường một cây hồng điệp xum xuê lá đỏ, những chiếc lá nhuộm tươi dưới cơn nắng cháy của mặt trời, Khâm thích chí hét

to:

- Ô Hồng Diệp!!! Mấy chiếc lá đỏ dễ thương như người say rượu!

Viễn nói:

- Tôi đã bảo cô là lá đỏ trên này nhiều lắm mà. Sao, cô cần lấy thêm không?

Khâm lắc đầu, vẫn bước đều:

- Không cần, tôi có một nhánh đủ rồi, cảnh của tôi quý giá hơn tất cả những cảnh khác. Tôi không ngờ ở Đài Loan vẫn có những loại cây phong, lúc xưa tôi vẫn tưởng ...

- Đây không phải là loại cây phong mà đây là cây điệp, loại điệp khác với phong ở chỗ một loại là song tử điệp còn một loài là đơn tử điệp. Ở Đài Loan, phong ít lắm trong khi điệp rất nhiều. Loài phong lúc thâm sương nhiều mới bắt đầu đỏ, nhưng Đài Loan đâu có sương mù nhiều đâu Đài Loan ít có sương mù nên dù có cây phong đi nữa lá cũng khó đổi màu được.

Khâm nhìn Viễn ngờ ngợ:

- Thế mà tôi cứ tưởng anh học ban kỹ thuật chứ?

Viễn gật đầu

- Vâng, thì tôi đang học về kỹ thuật chứ sao

Khâm càng ngạc nhiên.

- Thế thì tại sao anh biết mấy điều đó? hình như anh biết rõ cả thực vật, động vật, văn học, nghệ thuật và cả tâm lý con người nữa

Viễn phì cười, gương mặt sạm nắng ửng hồng, đôi mắt chàng hướng về thung lũng:

- Sự thật thì tôi không biết gì cả, có điều là tôi hay để ý mọi sự và khi gặp trường hợp thích hợp thì nói ra để mọi người khác tưởng là tôi hay tôi giỏi, tóm lại là tôi chỉ là một người diễn trò khéo

- Không, không phải thế tôi biết anh không thích khoe khoang

mà cố tình dấu giếm.

- Dấu giếm cái gì chứ?

Ngưng một lúc Khâm nói:

- Dấu giếm con người thật của anh, anh tự tạo một màn khói để che đậy con người thật của mình.

- Thế à? Viễn nhún vai, đột nhiên chàng bàng hoàng. Nụ cười ngượng ngáp trên môi, chàng tiếp - Tôi không hiểu cô muốn nói gì cả?

Khâm vẫn cố chấp:

- Tôi biết anh biết nhưng anh vẫn cố tình lấp liếm, vì không muốn để người khác chen vào lãnh vực riêng của mình.

Viễn có vẻ bức bối

- Lãnh vực riêng tư của tôi, chỗ nào chứ?

Khâm lắc đầu, với nét mặt đăm đăm khó hiểu, nàng nói tiếp:

- Tôi cũng không biết, vì anh là con người khó hiểu

Viễn nói nửa đùa nửa thật.

- Thế thì đừng bận tâm tìm hiểu chi, vì mỗi người có một bí ẩn riêng, chính cô cũng có. Nếu người ta có gì bí ẩn thì giải pháp duy nhất của người thông minh là đừng làm thầy đời để phân tích, mất thời giờ vô ích.

Khâm đỏ mặt, lảm bảm:

- Xin lỗi anh!

- Không có chi!

Thái độ tư tưởng của Viễn thật khoan dung khiến Khâm có cảm tưởng như chính mình vừa phạm một lỗi rất nặng. Viễn kéo khóa áo lên cao bước nhanh bỏ mặc Khâm đi sụ Nhìn theo dáng dấp cao lớn của Viễn trong những bước chân nhanh nhẹn, Khâm cảm thấy Viễn như là đứa con của rừng núi hơn là của đời sống văn minh.

Qua khỏi một mã đạo, con đường lại bắt đầu dốc và khó đi hơn nữa Gia Linh vẫn tiếp tục hát, Viễn đi cạnh, lâu lâu lại kéo nàng đi nhanh hơn, cười nói vui vẻ, Gia Linh bám sát Viễn, nằng nặc đòi học bản nhạc của thổ dân hát ban nãy. Viễn dạy và chỉ một lúc sau là Gia Linh đã có thể trở giọng lâu lâu khiến mọi người phải kinh ngạc. Mỗi lần qua một con dốc Gia Linh lại ngưng bật để Viễn đỡ xuống. Sự khăng khít của họ khiến Tường Vi phải nói bên tai Khâm:

- Họ giống như một đôi vợ chồng trẻ, anh chàng Hồ như Vy dám bị thất tình như chơi!

Khâm thờ ơ:

- Ủ, nhưng hình như Viễn không thích Gia Linh lắm.

Tường Vi hỏi:

- Làm sao bồ biết? Gia Linh càng lớn càng đẹp, ít có người đàn ông nào có thể kèm chế được ham muốn trước sắc đẹp của nó

- Nhưng họ không xứng hợp nhau lắm.

Khâm nói, mắt vẫn không rời đôi bóng trước mặt. Tường Vi chớp mắt:

- Không xứng hợp à? Trái lại tôi thấy họ có vẻ hợp nhau lắm, nhất là ở cái bề ngoài: nhộn, thích đùa cợt ...

Khâm băng khuâng bước lên một sạn đạo mới, sự can đảm càng lúc càng tăng, nàng không còn sợ hãi nữa, từng bước trên thanh gổ nhỏ, nàng cúi đầu lặng lẽ đi. Đột nhiên phía trước có tiếng hét thật to:

- Khâm coi chừng, trước mặt có thanh gổ gãy đó nhé!

Không kịp nữa rồi, bước chân Khâm đã đặt xuống khoảng trống, trước khi ý thức được nguy hiểm thì toàn thân nàng đã ngã xấp xuống, kế đó tiếng gổ gãy và Khâm nghe cả tiếng hét của chính mình, bản năng tự vệ khiến Khâm quơ quào điềm tựa, nhưng chỉ có khoảng trống chung quanh. Toàn thân nàng rơi nhanh xuống sườn núi lăn tròn như trái banh. Khâm cắn chặt môi, đầu óc trống rỗng, nàng không thấy sợ hãi nữa, một thứ rơi rắm băng khuâng, nàng thả liêu cho định mệnh. Đột nhiên, có một bóng người tuột nhanh xuống ngã chụp lên người nàng, rồi Khâm thấy mình bị giữ chặt trong vòng tay, nàng đã được bảo vệ. Vận tốc lao vẫn

không giảm, nhưng bây giờ không chỉ có mình Khâm mà là hai người. Sau cùng, chợt có cảm giác như xe lặn bánh, được thắng cứng lại, và Khâm vẫn được ôm cứng, tuy nhiên nàng không dám ngẩng đầu lên. Bên tai chợt có tiếng nói nhẹ nhõm:

- Xong rồi, không sao cả, bây giờ đứng dậy xem có bị thương nơi nào không?

Khâm ngẩng đầu lên, nàng chạm phải đôi mắt ngạo nghễ của Viễn, hấn nhìn nàng có vẻ khinh thường.

Tiếng Viễn lại vang lên:

- Sao không đứng dậy nhanh lên! Nơi này đâu phải là chỗ cho cô quỵên luyến?

Khâm đứng dậy, hai đầu gối run rẩy. Vai áo bị rách toạc, vết thương nơi ấy đang rỉ máu. Cổ họng cứng ngắc, nàng muốn khóc, không phải vì cái huyệt chân ban nãy mà vì bộ mặt lạnh lùng của kẻ đối diện. Viễn sau cái nhìn dò xét, gật gù:

- Bây giờ cô vòng qua kia leo lên, nhớ là về sau nếu có phải bảo vệ cái đầu trước, chứ cô cứ để mặc số mệnh như vậy, rủi va vào

một tảng đá là đi đòi ngay. Thôi được rồi, leo lên đi, còn chân chờ gì nữa

Khâm cắn chặt môi, lặng lẽ leo lên không nói tiếng nào. Có một gã thổ dân bước tới đưa tay kéo nàng lên. Mọi người lập tức vây quanh nàng, Văn mặt mày tái mét, nắm chặt tay nàng, run giọng gọi:

- Khâm! Khâm!

Đôi mắt vẫn rung rung. Nhìn cử chỉ của Văn người ta có cảm giác như Khâm đã chết rồi. Viễn bước tới, vỗ vai chàng bảo với giọng nhần nại:

- Đừng có hoảng lên như thế, không sao đâu! Ai leo núi mà chẳng vấp té? Bây giờ cậu đi kiếm băng cột chặt vết thương cho Khâm, tốt nhất là bôi pommade vào

Nói xong Viễn bỏ đi về phía mấy gã thổ dân, hỏi về vấn đề an ninh cho cả đoàn người

Khâm đứng dậy, nàng có cảm giác của người vừa bị hạ nhục, nàng vén tay áo lên để Tường Vi buộc hộ vết thương. Văn đứng

cánh vẫn không kiềm chế được sự run rẩy đưa tay bóp chặt vai Khâm.

Gia Linh đứng kê bên, đặt tay lên lồng ngực thở ra:

- May mà không sao cả! Chị Khâm, chị mới té có một cái mà anh Văn hôn phách đều tiêu tan rồi đó chị thấy không?

Hồ như Vy trề môi:

- Đúng ra người trượt chân là cô mới phải vì cô nghịch ngợm nhất, đáng đời nhất. Khâm té là vì ông trời không có con mắt mà!

- Hứ thứ Hồ ly tinh mà cũng xía vào, để anh xem, lần sau mà có người té thì chém chết cũng không khỏi là anh.

Vừa nói xong, nàng nghe đau điếng nơi cánh tay, cúi đầu xuống nhìn, nàng bất giác hét to lên, rồi nhảy đong đỏng trên nền đất, mọi người hoảng hốt chạy nhanh đến Hồ như Vy hồ đồ, chẳng biết ắt giáp gì tưởng Gia Linh sắp ngã, vội ôm vào lòng, hấp tấp hỏi:

- Cái gì? cái gì vậy

Tiếng hét của Gia Linh điếc cả tai:

- Đĩa! con đĩa!

Lúc đó Vy mới để ý, trên cánh tay Gia Linh, nơi lộ khỏi tay áo một con đĩa đang xoáy chiếc thân đen mun vào da thịt Linh, chỉ để lộ một phần thân bên ngoài, Vy chẳng nói chẳng rằng, đưa tay ra rút nhanh ra, nhưng càng rút con đĩa càng rút sâu vào da thịt Gia Linh khiến Linh càng hét to. Viễn bước tới nắm chặt tay Linh, rồi nhéo mạnh vào nơi con đĩa cắn, tay còn lại búng mạnh lên thân đĩa, con đĩa bị bắn văng ra xa ngay, Viễn nói:

- Dán miếng thuốc dán trừ độc lên đó, bằng không máu chảy mãi cho xem.

Rồi chàng nói với Hồ Như Vy

- Với con đĩa không thể dùng tay rút ra được đâu, chỉ cần anh bóp chặt nơi nó đang cắn là nó nhả ra ngay, bằng không dùng lửa đốt, chớ bạn càng rút chỉ tổ làm cho nó chui sâu thêm vào. Vuốt nhẹ, mái tóc, Viễn nhìn quanh rồi nói như ra lệnh.

- Thôi được rồi, bây giờ tiếp tục cuộc hành trình đi chứ.

Mọi người chỉnh đốn lại hàng ngũ rồi tiếp tục đi Suốt con đường, Khâm và Văn đi sau cùng. Khâm vẫn cắn chặt môi lặng lẽ gương mặt vẫn còn mét, mắt mờ lung hướng tới trước. Đi gần nửa ngày đường, Văn khỏ sở nắm tay Khâm nói nhỏ.

- Đau không em mà sao em chẳng nói năng gì hết vậy

- Em giận bạn anh quá, em không cần biết hấn giỏi ra sao, em thấy ghét hấn thậm tệ.

Văn ngần ngừ.

- Nhưng anh ấy đã cứu em mà.

Khâm vẫn cắn môi

- Vâng hấn là người cứu em, nhưng em đâu có nhờ hấn, em chẳng mang ơn hấn tí nào, em ghét hấn.

Nhìn xuống con đường mòn dưới chân, đột nhiên Khâm thấy giận, nằng nện mạnh gót chân xuống chân xuống đường bước

nhanh. Văn đi cạnh không hiểu gì cả, đưa mắt nhìn người yêu và bước theo nàng. Mặt trời bắt đầu ngả về tây hoàng hôn lặng lẽ kéo đến.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 6

Dưới thung lũng tấm thảm xanh đang sậm màu dần theo những tia nắng vàng vọt, hơi núi bốc lên cùng với sương mù làm mờ dần vạn vật. Gió bốn phương đổ về làm nhấp nhô cành lá. Hoàng hôn đẹp tuyệt vời

Đến lúc này đoàn người đã mệt mỏi, tiếng hát đã ngưng bật từ lâu và thay vào đó là tiếng thở dài mệt nhọc. Theo màn đêm, không khí bắt đầu nhuốm lạnh, Tường Vi hách xì liên tiếp hai cái, Gia Linh chống gậy bước lần từng bước. Cả thân hình cô bé bỗng nhiên nặng chình chịch. Hồ Như Vy chùi lớp mồ hôi trên trán, than với Viễn:

- Còn bao lâu nữa mới tới lặn. Viễn!

- Sắp đến rồi!

Viễn vẫn thản nhiên lầm lũi bước. Mọi người không còn ai nghĩ đến chuyện ngắm cảnh, dù cảnh hoàng hôn ở đây thật đặc biệt. Văn bước sau Khâm. Từ lúc Khâm trượt chân rơi xuống hố, chàng không dám rời xa người yêu một bước. Và lòng hăng say của chàng cũng đã rơi theo Khâm lúc té, không nhặt lại được. Mỗi lần qua một sạn đạo là Văn luôn miệng lải nhải

- Ở nhà sung sướng không muốn, lại vung tiền ra để chuốc lấy cực hình.

Khâm liếc Văn:

- Cái tật của anh lớn thật..

Văn nhún vai không nói gì.

Bên tai chợt có tiếng nước róc rách như tiếng đàn thánh thót trong sương chiều, Văn vượt qua khỏi tảng đá lớn, mắt chàng sáng ngời vì trước mặt chàng là một mảnh đất bằng phẳng phủ đầy cỏ xanh biếc như chiếc sân cỏ được chăm sóc kỹ, nơi sườn núi, lác đác vài nhánh lồ ô đu đưa trong gió. Đi cả một ngày đường đoàn người mới thấy được một vùng đất bằng. Viễn

ngiêng người kéo chiếc xác trên lưng xuống, quay đầu lại, phẩn khởi

- Đến nơi rồi! Chúng ta cắm trại nơi này!

- Đến nơi thật rồi sao

Gia Linh tròn xoe mắt sung sướng nhìn quanh, giống như trái banh xì hơi. Linh thở phào nhẹ nhõm rồi ngã người nằm thẳng trên đồng cỏ hét lớn.

- Tuyệt tuyệt, bây giờ tôi mới biết!

- Biết gì?

Hồ Như Vy hỏi, Gia Linh thở ra rồi khép hờ đôi mi dày:

- Biết thế nào gọi là mệt!

Viễn và ba gã thổ dân cặm cùi lo cắm trại Hai chiếc lều lớn đang được dựng lên. Văn và Vy đang say sưa ngắm mặt trời bị núi đen nuốt trửng. Bỗng nhiên có tiếng Viễn hét:

- Hồ Như Vy, mày đứng đó làm gì đấy Tới đây gom lá khô lại xem.

- Để làm gì? Đốt lửa à?

- Không phải để lót nằm cho êm.

Đám lá khô được gom lại, lều trại dựng xong xuôi, ba anh chàng thổ dân chặt một số cành cây to để đốt lửa lên. Trên nền cỏ chung quanh, bên những tảng đá to những vết nám đen của những lần đốt lửa trại trước vẫn còn lưu, chắc chắn nơi đây là địa điểm cắm trại của các thợ săn.

Khâm lắng tai nghe rồi bị lôi cuốn bởi tiếng nước róc rách, nàng bước tới Hình như trong nước có một cái gì thanh tao, làm cho người nghe phải xúc động, Khâm cảm thấy sự thanh khiết của thiên nhiên đang rửa sạch tâm hồn nàng. Bước tới bên bờ đá nàng đưa mắt nhìn khắp nơi, giữa đồng đá hỗn độn ... một giòng nước ngỏ chảy xuyên qua, đổ mạnh xuống cuối vùng thung lũng.

Một gã thổ dân bước đến. Khâm ngạc nhiên khi thấy hắn lấy một thanh trúc dài, hai đầu cắt mắt, thọc vào giữa đám đá, giòng nước trong được truyền qua thân cây làm nên một mòi nước, Gã

thổ dân hứng đầy ấm nước, nhìn nàng cười rồi bỏ đi Khâm chột
hiều vuốt nhẹ mái tóc, rồi bước đến vòi nước rửa mặt tay, nước
mát ngọt. Khâm vốc tay uống đầy một bụng, rồi sung sướng
bước về phía lều trại Nơi đông lửa, mọi người đang sửa soạn
bữa cơm tối Khâm bước đến vỗ vai Tường Vi:

- Đi rửa mặt đi, đằng kia có một vòi nước suối mát lắm!

- Thế à!

Gia Linh tranh đáp, rồi bật dậy như mũi tên lôi Tường Vi và
giục:

- Đi chị, chúng ta đi rửa mặt cho khỏe để ăn cơm nữa chứ. Tôi
đói đến nổi mắt nỏ đom đóm rồi!

Tường Vi vội lấy xà bông và khăn mặt trong xách tay ra rồi theo
Gia Linh đến bờ suối Khâm bắt chước Hồ Như Vy và Văn ngồi
xuống bên cạnh đông lửa Viên đang bận rộn làm bếp. Văn thúc
nhẹ Khâm:

- Em lại giúp Viên làm thức ăn đi!, công việc bếp núc là của đàn
bà con gái mà.

Viễn nghe vậy ngẩng đầu lên, đôi mắt vương vấn nụ cười

- Thôi được rồi, đời bây giờ chưa hẳn là đàn bà biết làm bếp. Cô Khâm cứ ngồi nghỉ đi, tôi làm bếp cũng nghề lắm, các bạn cứ yên chí để tôi trở tài cho các bạn xem.

Khâm vừa sửa soạn đứng dậy, nghe thế, ngồi xuống cười nói:

- Nếu thế, tôi sẵn sàng ngồi đây để thưởng thức tài nghệ của anh!

Văn hỏi:

- Như thế có kỳ không?

- Nếu anh thấy ngại thì đến giúp ông ấy đi!

Văn quay sang hỏi Hồ Như Vy:

- Vậy vậy lắm, chúng ta phải đến giúp Viễn một tay Vy, nghệ thuật làm bếp của mày ra sao Mày đến phụ Viễn đi

Hồ Như Vy giật người lên.

- Tao có thể giúp nó bằng cách là nó làm sẵn tao ăn hết thì được.

- Thôi được rồi, các bạn cứ ngồi đây đợi ăn vậy

Viễn nói xong tiếp tục làm thức ăn. Tiếng dao nện trên thớt dòn tan.

Tường Vi rửa mặt xong trở về, nhìn thấy cử chỉ nhanh nhẹn của Viễn, chen vào:

- Anh định làm gì? thịt nướng à?

- Không thịt ung khói

- Thế tại sao anh xắt thịt ra thành miếng thế này

- Không được à? Mọi người đều đói hết rồi phải tiết kiệm thì giờ chứ!

Tường Vi không nhịn được cười xòa, nàng đỡ lấy cây dao trên tay Viễn nói nhỏ nhẹ:

- Tôi quen tay nên làm nhanh lắm, không kéo dài thời giờ đợi cơm của quý vị đâu

Viễn miễn cưỡng, trao dao cho Tường Vi:

- Tôi làm cơm bao nhiêu lần rồi mà chưa hề bị ai sửa lưng! Ở gần mấy cô thật gặp lắm chuyện rắc rối

Nụ cười ẩn trên môi Tường Vi

Bầu trời đột nhiên tối sầm, những đám mây rực rỡ của buổi hoàng hôn đột nhiên biến mất nhường chỗ cho màn sương đục mù mờ đầm ướt cả ngọn cây cây cành lá.

Lửa được đốt to thêm, mọi người sau bữa cơm no nê ngồi quây quần chung quanh đống lửa Họ đã dùng một bữa cơm ngon nhất. Chính Viễn, Viễn cũng phải công nhận món thịt ung khói của chàng sau khi được bàn tay của Tường Vi chăm sóc thành tuyệt vời hơn.

Sự mệt mỏi biến dần, ngồi bên đống lửa mọi người cảm thấy lòng mình được sưởi ấm lên.

Viễn lời chiếc khẩu cầm trong túi ra, bắt đầu bằng bản Dạ Khúc. Tiếng suối róc rách đệm theo tiếng khẩu cầm nghe du dương lạ. Âm cà phê Tường Vi máng lên giá lửa ban này đã sôi Gia Linh thử trước và tán tỉnh chưa hề uống được ly cà phê nào tuyệt diệu đến thế này Tường Vi được mọi người khen đến đỏ cả mặt, nụ cười e thẹn vương vấn trên môi Gia Linh mở gói khô bò ra nhâm nhi, chân gõ nhịp theo tiếng kèn.

Trên bầu trời cao, cánh sao đầu tiên bắt đầu lấp lánh rồi ánh trăng lưỡi liềm cũng xô mây bước ra nghiêng mình bên giòng ngân hà. Khâm tựa người vào một thân cây, ngẩng mặt đếm sao, Văn ngồi im lặng say sưa nhìn người yêu Khâm xoay qua, bắt gặp ngượng ngùng:

- Nhìn cái gì dữ vậy

- Nhìn em!

- Và nghĩ gì?

- Nghĩ về em.

Tim Khâm ấm hân lên, đêm đẹp quá, huyền diệu quá. Nhưng nó

thuộc về ai đây ánh mắt nàng hướng về phía đám đông. Ba gã thổ dân ngồi cạnh lửa, gương mặt ửng hồng, họ đã hấp thụ một phần nào văn minh của nhân loại không còn vẽ mày nên nét hung dữ cũng biến mất. Ba gương mặt kia trẻ, đẹp khỏe pha lẫn một ít nét của người Hòa lan.

Nàng quay sang Viễn, gã con trai kiêu căng - Không hẳn không phải là gã con trai mà đã là người đàn ông? Khâm xúc động. Gương mặt đỏ hồng kia, dáng dấp to lớn khỏe mạnh càng có vẻ giống người sơn cước hơn nữa. Biết đâu hẳn lại chẳng là dân sơn cước? Khâm lắc đầu, cười mỉm.

Văn hỏi:

- Em cười gì đó?

Khâm lập liếm:

- Không có gì cả, em cảm thấy sung sướng và đầy đủ.

Văn nắm tay Khâm:

- Thật à? em không còn bức về cái việc trượt chân rớt xuống hố

nữa à?

Nụ cười trên môi chợt tắt, Khâm nói:

- Làm gì có chuyện đó, em có phải trẻ con đâu
- Em đừng ghét Viễn, tính nó vậy, nó làm gì là hùng học không chịu để ý đến người khác, Hấn độc đoán nhưng lòng dạ rất tốt và lúc nào cũng sẵn sàng ...

Khâm đỏ mặt cắt ngang:

- Thôi anh, làm gì thì em cũng chẳng ưa được hấn.
- Được rồi, nhưng anh thích hấn.

Khâm cười mắt vẫn nhìn Viễn, chằm chọc Văn:

- Biết đâu hấn chả làm em rể anh! Anh xem kìa họ khăng khít ghê đi chứ?

Lúc bấy giờ Gia Linh đang ngồi bên Viễn miệng nháp cà phê,

không biết cô bé thì thăm cái gì mà anh chàng ngưng thối khẩu
cầm để cười vang lên. Văn cắn môi suy nghĩ:

- Anh mong con Gia Linh đừng làm lẫn, Viễn không bao giờ thật
tình đâu, nó có hàng lỗ con nhân tình.

- Đại khái hấn chỉ là con người tự cho mình là bụi đời thôi

- Hấn không tự phong cho mình chức đó, mà hấn quả có bụi đời
thật, dùng chữ bụi đời là không đúng lắm., hấn là một con người
... Văn cố moi trong đầu ra một chữ chính xác nhưng tìm mãi
không ra, nên cứ ập ứng - Hấn là.. là con người ...

Khâm nhìn Văn cười hóm hỉnh, nàng thích con người hiền lành
dễ thương này, Khâm trêu chọc:

- Hấn là con người như thế này này!

Văn cố cãi:

- Thật mà!

Khâm đập tay lên vai Văn:

- Thì thật chứ em có nói gì đâu, không phải em không tin, nhưng em thấy câu nói của anh lạ quá.

Viễn tiếp tục một bản nhạc, Bên Hồ La Giới, bản nhạc thật hay, âm điệu dồn dập, Gia Linh hát theo tiếng nhạc.:

"Ngoài thành phố cảnh đẹp như mơ

Bên bờ hồ La Giới khi xưa ai đã từng hẹn hò. Trên bờ hồ ..."

Trên Bờ hồ La Giới xinh tươi! Khâm bắt chợt cất giọng, Hồ Như Vy hòa theo Tiếng nhạc, lời ca, ngọn lửa nhảy múa theo tiếng tí tách của đồng than hồng, xa xa, tiếng gió, tiếng thông reo vi vu vút, tiếng nước róc rách trong khe, làm cho đêm tối mịn, mở to mắt ra nhìn đám người đùa vui

Bên Bờ Hồ La Giới đẹp xinh ... Ngày nào, còn hôm nay Trăng vẫn sáng, sao vẫn đầy nhưng không phải là Hồ La Giới, mà là trên núi Kha Bảo Sơn, Tường Vi tựa cằm lên gối, nhìn ngọn lửa nhảy múa trên đồng củi hồng, một hạt bụi than hồng bắn lên cỏ ướt, chợt tắt ... Mong rằng lửa trong tim sẽ không bao giờ tàn. Tường Vi xoay qua Gia Linh, bàn tay con bé đặt trên vai Viễn,

thân thể lắc lư theo tiếng nhạc. Bên này Khâm đang kể vai Văn, tay trong tay, Vi nhắm mắt lại thưởng thức. Đêm như giấc mơ, nơi đâu cũng có hương của núi đồi, đêm không cô độc, người cũng thế, còn nàng?.

Mở mắt ra, ánh lửa bập bùng vẫn vui vẫn sáng. Đêm nay là một đêm thế nào Tại sao chính cả bóng đêm cũng không thuộc về nàng? nhưng dù sao Tường Vi cũng mong đêm vô tận đừng bỏ đi!

Hồ Như Vy không biết từ đâu mò ra được một cái radio Tranistor và tiếng nhạc vang lên. Viễn đặt khẩu cầm xuống, kéo Gia Linh đứng lên khiêu vũ bên ánh lửa Khu rừng Thành Vienne, đêm ở Kha Bảo Sơn? Ba gã sơn cước mở to mắt kinh ngạc ra nhìn.

Văn không thể nhịn được, âm nhạc nung giòng máu

trong tim chảy mạnh, cho người ngây ngất say mê, chàng kéo tay Khâm gia nhập đoàn người đang nhảy quanh đồng lửa Hồ Như Vy chẳng chịu cô đơn, kiêu cạo cúi xuống mời Tường Vĩ Lửa hồng uốn éo theo tiếng nhạc. Mấy con thú rừng vừa men ra đã bỏ chạy loạn cả lên. Ba gã sơn cước đưa mắt nhìn nhau Đêm vẫn

tỉnh giấc sống động. Họ đâu cần phải săn thú, họ đã săn được "đêm ở Kha Bảo sơn rồi".

Sau bản “Khu Rừng Thành Vienne” là bản “giòng sông xanh”. Mọi người trao đổi bạn và tiếp tục nhảy Viên mỉm cười với Khâm, ánh lửa soi sáng, mọi gương mặt đều ửng hồng. Chàng không thích khước mắt lạnh lùng kia, nó như muốn lột trần Viên rạ Cô gái này là ai Viên quay tròn. Tôi không tin cô được! Tuy nhiên Viên vẫn ôm Khâm quay cuồng theo tiếng nhạc, quay cuồng, quay cuồng ...

Đêm càng khuya, sao lặn dần, ánh lửa thoi thóp.. Một gã sơn cước bỏ đi rồi có tiếng chặt cây, những cành cây dài và to được kéo gần đến đồng lửa Thân cây ướt ban đầu chẳng bén lửa, nhưng chẳng mấy chốc lửa cháy bùng lên. Con mọt mỗi lảng lảng đến, không còn ai nhảy múa dù tiếng nhạc vẫn đều ... Văn ngáp dài, nhìn về phía lều vải chàng nói:

- Tôi buồn ngủ quá!

Hồ như Vy cũng ngáp, cái ngáp như chứng bệnh truyền nhiễm lan dài:

- Tối còn đi săn nữa mà!

- Thì bao giờ đi săn đánh thức tao dậy. Văn nói, anh chàng có vẻ nhưong mắt không nổi

Viễn ngồi cạnh đồng lửa, yên lặng với nhánh cây trên tay, chàng vẫn vơ khêu tàn. Gã thổ dân mang thêm một đồng cây gỗ tới. Viễn có cảm giác có người đang bước tới gần mình, chàng ngẩng đầu lên thì ra là Khâm, nàng ngồi xuống cạnh Viễn rồi nhìn mấy gã thổ dân hỏi:

- Họ chặt nhiều gỗ để làm gì vậy?

- Để đủ đốt suốt đêm. Viễn đáp xong quay qua mấy gã thổ dân xí xỏ mấy câu, rồi lại quay sang Khâm. - Họ đã quen ngủ ngoài trời, tôi bảo họ vào lều nhưng họ không chịu.

Khâm mở to mắt:

- Sao vậy?

- Lều chật hẹp làm sao bì với trời đất. Khâm ngồi yên, đôi môi mấp má muốn nói nhưng lại thôi. Viễn nhìn nàng hỏi:

- Cô muôn nói gì đó?

Khâm đứng dậy:

- Tôi cũng không biết, họ đi ngủ hết rồi còn anh sao chẳng đi ngủ đi

Viễn đáp:

- Tôi mà ngủ thì phải ngủ một mạch đến sáng, tốt hơn hết là ngồi đây khoảng hai giờ nữa gọi họ dậy đi sẵn là vừa Nhìn ra ngoài bóng đêm dày đặc, rồi quay lại nhìn Khâm, Viễn nói tiếp - Không biết lần này đi sẵn có thú không, để thử thời vận xem ... Cô ngủ đi!

Tiếng "cô đi ngủ đi" nghe thật dịu dàng, Khâm chựng lại một tí, nằng nhìn thẳng vào Viễn:

- Anh Viễn, anh lạ lùng lắm!

Viễn nhún vai, nói rất tự nhiên:

- Thế à? Rất nhiều người bảo tôi như vậy, nhưng tôi không biết mình lạ ở chỗ nào

- Anh đã yêu ai chưa

Viễn chau mày. Đôi mắt đen nháy của cô gái hần ý tò mò xen lẫn chút lo lắng, thái độ của người chị lo lắng cho cậu em trai hay người mẹ lo cho cậu con trai út của mình? Viễn nhớ lại hơi bàng hoàng. Cô bé muôn biết điều gì? Tại sao Viễn nhớ lại lúc chàng cứu Khâm, chàng chỉ nhận được ánh mắt giận dữ ghét bỏ. Thế bây giờ? Cô gái này giống như người mẹ hiền muốn xoa dịu vết thương người quá thế.

- Có lẽ cũng đã có! Viễn tự trả lời

- Tại sao nàng xa anh?

- Tôi tự xa nàng thì đúng hơn.

- Thế à?

- Vâng.

Viễn gật đầu, ném cành cây trong tay vào đồng lửa Khâm vẫn tiếp tục hỏi:

- Tại sao vậy?

- Vì tôi không muốn mang gánh nặng. Thời bấy giờ giặc giã, thân tôi còn giữ không xong thì làm sao dám gánh cả nòng? Tôi như vậy đó chỉ nghĩ đến mình chứ không như bao nhiêu chàng trai lý tưởng trong mắt tình nhân đâu.

- Anh muốn nói anh ích kỷ?

- Vâng tôi ích kỷ chỉ nghĩ đến thực tế chứ không mộng mị vu vơ.

Khâm lắc đầu, nàng không tin:

- Không phải thế đâu, con người sống mà không có mộng mơ thường là người đau khổ, anh không thuộc hạng người như vậy!

- Có mộng mơ mới bi thảm chứ, vì khi va chạm với thực tế sẽ vỡ ngay.

- Nhưng anh không phải là người dễ nản chí hay bi quan.

- Tôi không nản chí cũng không bi quan, tôi là người không muốn mộng mơ quá nhiều, song là phải thực tế.

- Thế tại sao anh lại cứ trốn ở núi rừng, ở đây là đời sống thực tế của anh đấy ử

Viễn bàng hoàng đến độ tức giận:

- Cô muốn nói gì? ý cô là sao chứ?

Nhưng ánh mắt dịu dàng thâm lặng của Khâm đã khiến cơn giận phải tan biến. Viễn đưa tay vuốt mặt nhìn vào lửa, rồi nhìn lên bầu trời đầy sao, Viễn chợt cười trái tim lặng sóng và Viễn nói như giải thích:

- Đêm tới thật nguy hiểm, nó dễ khiến cho người ta tiết lộ nhiều sự bí mật tiềm ẩn trong tim. Họ đã đi ngủ hết rồi cô còn ngồi đây làm gì, đi ngủ đi!

Khâm mỉm cười, không đáp, quay lưng lại đi về phía chiếc lều dành riêng cho đàn bà.

Bên ngoài lều lửa vẫn bập bùng và ánh sao vẫn lấp lánh. Viễn
ngồi duỗi chân ra, nhìn thẳng vào vùng núi rừng đen thẳm.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 7

Hai giờ khuya, Viễn đánh thức ba gã thổ dân dậy, nạp đạn đầy bốn khẩu súng xong chàng bước vào lều, lắc mạnh hai gã con trai đang ngủ ngon lành. Văn lăn trở qua bên kia, co ro trong túi ngủ:

- Làm gì vậy

Viễn gọi:

- Thức dậy đi sẵn.

Hồ Như Vy ngái ngủ:

- Đi đâu!

- Đi sẵn chứ đi đâu!

- Tao chỉ muốn ngủ, không đi đâu hết!

Văn xoay người lại, với chàng thức dậy bây giờ là một cực hình. Viễn vẫn lắc mạnh vai Văn khiến anh chàng muốn ngủ cũng không được. Quay qua Hồ Như Vy, Viễn tiếp tục hỏi:

- Đừng có lười thôi, tụi bây lên núi để làm gì? Thức dậy đi, thức dậy!

Văn chui ra khỏi túi ngủ đưa tay dụi mắt, ngáp dài miệng lèo nhèo không thối Hồ Như Vy mắt nhắm mắt mở mặc áo quần vào. Viễn đưa đèn bấm rọi thẳng vào mặt của mỗi người, mong ánh sáng chói sẽ đuổi được con sâu ngủ đi. Âm ự, lục đục một lúc rồi mọi người cũng ra khỏi lều. Trước cơn gió lạnh của đêm khuya cả hai phải rùng mình, cơn buồn ngủ đã bị đuổi đi. Viễn chui ra sau cùng vừa mới ngẩng đầu lên, chàng phải giật mình đánh thót. Trước mặt chàng Khâm đã y phục chỉnh tề đang ngồi bên đống lửa bình thản nhìn mọi người. Viễn bước đến cạnh hỏi:

- Cô thức dậy chi vậy

- Đi sẵn với các anh!

Hồ Như Vy quay đầu sang hỏi:

- Gia Linh đâu

- Nó ngủ say quá, gọi mãi không chịu thức.

Viễn nói như ra lệnh:

- Cô đừng đi ban đêm trong rừng, sự hiểm nguy lúc nào cũng rình rập bên cạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp chuyện rắc rối. Tui này bận săn bắn đâu có rảnh để chăm sóc cô. Tốt nhất cô nên ở nhà.

Khâm yên lặng nhìn Viễn một lúc mới nói:

- Tôi không cần các anh chăm sóc, tự tôi biết lo lấy thân không làm phiền ai đâu

Viễn bực mình:

- Cô sẽ làm phiền nhiều lắm, trước nhất là cô có thể làm chúng

tôi bị phân tâm, còn tâm trí đâu mà săn bắn.

Khâm tư lự, cúi đầu xuống khơi lửa:

- Thôi được rồi các anh đi đi, tôi ngồi đây vậy. Liếc nhanh về phía Viễn, Khâm hỏi:

- Nhưng anh có chắc nơi này có thú rừng không?

Viễn hít một hơi dài rồi đáp:

- Có chứ sao không, tôi đã ngửi thấy mùi thú.

Khâm có vẻ bất an, đưa mắt nhìn Văn còn vẻ ngái ngủ, nàng cắn nhẹ môi Viễn hỏi:

- Cô lo gì?

Khâm cúi đầu nói nhanh:

- Không có gì, nhưng các anh nhớ cẩn thận.

Viễn cười, trao khẩu súng cho Văn chàng đùa:

- Sao Cô sợ chúng tôi bị thú cồng đi mất hay sao Quay sang Văn, Viễn nói - Cậu xài loại súng này nhé, súng này bắn từng phát một, nếu bắn không trúng mà con thú nhảy chụp tới nhớ dùng báng súng đập chứ đừng có dại mà bóp cò nhé!

- Vậy tốt hơn mày cho tao khẩu liên thanh cho chắc ăn.

- Không được, chỉ có một khẩu liên thanh thôi Nói thật súng trong tay tụi mày chỉ để làm cảnh thôi thì mang thứ nào chả được.

Văn và Vy mỗi người thủ một khẩu, còn một khẩu được trao cho ba gã thổ dân. Một đoàn sáu người, kiểm soát kỹ đèn bấm và đạn dược xong họ bước vào rừng. Văn quay đầu lại nói với Khâm:

- Khâm ơi, đốt lửa cho cao ngọn lên đi, tí nữa anh mang heo rừng về cho em nướng.

Khâm mỉm cười, đưa mắt nhìn đoàn người khuất dần trong màn đêm của núi rừng. Đột nhiên, sự sợ hãi len lén hiện ra, bất giác Khâm la lớn:

- Anh Văn, nhớ cẩn thận nhé.

Có tiếng Viễn đáp lại:

- Cô yên chí chúng tôi đông thế này mà cô sợ gì! Bảo đảm với cô là tôi sẽ mang về một vị hôn phu lành lặn trả lại cho cô mà.

Họ cười ồ lên rồi tiếp tục bước, mấy ngọn đèn quét trong bóng đêm càng lúc càng xa, rồi bị nuốt trứng trong màn đen dày đặc.

Khâm ngồi một mình bên đống lửa, lửa cháy thật cao Bốn bề yên lặng, mắt nàng nhìn thẳng, tai lắng nghe tiếng gió núi hòa lẫn tiếng hú xa xạ Chợt Khâm thấy ớn lạnh, nàng đứng dậy, chui vào lều Gia Linh và Tường Vi đang ngủ say Chiếc đèn bão nơi góc lều vẫn cháy sáng.

Đoàn người đi săn đã vào đen rừng sâu, Mọi người đều yên lặng. Để khỏi làm kinh động thú rừng, Viễn chia đoàn người ra làm hai toán, một toán gồm có Viễn, và Văn và Hồ Như Vy, toán kia là ba người thổ dân. Mỗi toán giữ hai khẩu súng, toán Viễn đi trước.

Rừng đen như mực, cỏ ngập gối, mọi người chậm rãi bước. Sau

khi nhường súng cho toán hai, Vy bây giờ có nhiệm vụ cầm đèn bấm soi đường. Nói đường, chứ thực ra họ chen qua gai góc mà đi, những sợi dây leo chằng chịt vướng víu, những tảng đá hỗn độn là những chướng ngại lớn.

Đoàn người mò mẫm bước, chốc chốc lại dừng lại nghe ngóng. Đêm trong rừng đầy vẻ ngột thở, đâu đây hơi thở của thú rừng làm không khí thêm nặng nề. Có tiếng động nhẹ phớt qua trên đầu Đoàn người dừng chân lập tức. Viễn nâng súng lên, đưa mắt tìm kiếm.

- Con gì vậy Văn hỏi Bầu không khí căng thẳng khiến chàng ngột ngạt, Văn thấy nhớ chiếc lều vải và túi ngủ vô cùng.

- Suyt!

Viễn ra dấu bảo im, nhưng mắt không rời nhìn lên cành lá. Từ phía yên lặng, tiếng động ban nãy đã biến mất. Viễn nói nhỏ:

- Có lẽ là phi thử, nó chạy thoát rồi, khi sẵn bắn nhớ đừng lên tiếng.

Họ tiếp tục bước, cảnh đêm như ứ đọng lại Viễn ngừng trước

một gốc cây tọ Văn hỏi:

- Sao không đi nữa

- Suyt đừng nói lớn! Viễn vừa nói vừa nhìn vào nơi cành lá xum xuê - Muốn săn mồi phải ngồi đợi thú.

Hồ Như Vy tắt đèn bấm, dẫn đo nhìn vào bóng tối:

- Đây là môn thể thao tập tính nhẫn nại, chúng ta đã đi trên tiếng đồng hồ vẫn chưa bắn được phát nào

Viễn nói:

- Đi suốt ba ngày có khi chẳng bắn được phát nào là chuyện thường. Thú rừng cũng có trí khôn, có trực giác trước sự nguy hiểm, đâu có dễ gì giết được. Thổ dân ít sử dụng súng như ta, họ ven theo con đường mà thú rừng hay thường qua lại mà đặt bẫy, ít tốn sức hơn chúng ta nhiều

Văn buột miệng:

- Thế tại sao chúng ta không bắt chước họ mà lại đi lung tung

như thế này

- Đó là lối săn nhà nghề, phải cần một thời gian dài huấn luyện và chờ đợi. Còn chúng ta chỉ đi săn với tính cách tài tử, đâu có thể nào ngồi đặt kế hoạch cho suốt nửa tháng hay mười ngày được!

Hồ Như Vy chợt nói:

- Tôi nghe hình như có tiếng chim kêu!

Viễn lắng nghe một lúc đáp:

- Đó là tiếng chim ục, người phương bắc gọi là chim mèo, săn ba loại này chẳng sướng tí nào cả.

Hồ Như Vy nói:

- Còn hơn là chẳng được cóc gì cả!

Viễn chợt đứng bật dậy chụp ngay khẩu súng:

- Suyt đừng nói gì nữa, có thú rồi kìa!

Viễn chăm chú nhìn sâu vào bóng đêm. Tinh thần của Vy và Văn cũng căng thẳng theo. Cầm chắc khẩu súng, Văn lấy thế, mắt nhắm nhắm xuyên thủng màn đêm. Không khí như ngưng đọng mà bóng đêm vẫn lững lờ. Văn với Vy chỉ nghe có tiếng chim ục. Chắc chắn con thú mà Viễn vừa bảo không phải là giống chim này, vì tiếng kêu của nó, ít nhất cũng xa đây trên ba trăm thước.

Văn cố nhìn trong đám cỏ rậm. Đêm đã khuya khí trời khá rét mà tay chàng vẫn ướt mồ hôi. Con thú kia trốn nơi nào Văn cắn chặt môi, căng thẳng đợi chờ sự xuất hiện đột ngột của con mồi. Trong óc chàng lời căn dặn của Viễn vẫn còn đó. Nòng súng chỉ có một viên đạn nếu bắn không trúng thì nguy, con thú sẽ nhảy chộp đến và lúc bấy giờ chỉ còn cách dùng bả súng đập mà thôi. Miệng khô lưỡi cứng, con mồi bây giờ ở đâu? Nó là beo? Tê giác? Cọp? Sư tử? Voi hay heo rừng? Văn nuốt nước bọt, mắt mở rộng đến cứng mị. Trên đầu chợt có vật gì phóng qua, rồi tiếp theo một tiếng "bằng!" Tiếng súng nổ khiến Văn giật mình đánh thót. Đến lúc tỉnh hồn, Văn vẫn chẳng hiểu tiếng súng phát ra từ đâu, chỉ thấy một con vật đen thui đang rơi từ trên cành xuống. Có tiếng cười đắc thắng của Viễn, anh chàng lượm con vật lên nói:

- Một chú phi thử, hấn tự nhiên tìm đến cái chết mà! (Đây là một

loài thú đặc biệt của Đài Loan, nó có thân xác của giống chuột nhưng lại có cánh và là loài ăn đêm).

Hồ Như Vy nói:

- Sao nó giống con dơi quá vậy

Viễn đặt con thú lên tay Vy:

- Mà có thấy con dơi nào to đến thế này không? Đây mà giữ hộ, thịt nó ăn ngon lắm, da nó lột ra bán cũng có tiền.

Hồ Như Vy cầm con thú không nặng lắm, nhưng những móng vuốt của nó cộng với cái xác của nó mềm nhão khiến chàng phát ốm đưa ra xa, sợ máu rơi lấm áo, Vy nói:

- Giết tôi chết tôi cũng không ăn thịt nó đâu!

Văn đánh ực nước bọt đưa mắt quan sát con vật, anh chàng thất vọng:

- Chỉ là một chú phi thử, thế mà tao cứ tưởng là con thú nào ghê lắm chứ!

- Bắn được phi thử cũng là hay lắm rồi, mày còn mong gì hơn nữa, voi chẳng?

Văn đỏ mặt, nhớ đến cái lúc đầu óc căng thẳng của mình ban nãy mà quệ Tuy rằng Văn không mong săn được voi, nhưng ít ra cũng phải một con gì hơn chứ?

Viễn vỗ nhẹ vai Văn, ra vẻ đàn anh:

- Đừng hy vọng lớn quá, cậu nên nhớ rằng đây là núi Kha Bảo, chứ chẳng phải rừng già Phi Châu đâu nhé.

Chú phi thử làm cho đoàn thợ săn tài tử phần chán hơn, dù sao cuộc săn hôm nay cũng không đến nỗi phải trở về tay không. Cũng có cái để chứng tỏ với bọn đàn bà con gái rồi! Xem xét lại đạn dược họ tiếp tục đi. Trong tay Viễn là loại súng săn kiểu mới, nòng 22 như súng thường nhưng có thể bắn được bảy phát liên tục. Theo lời Viễn, để sắm cho kì được nó, chàng đã phải mang nợ suốt nửa năm.

Ba gã thổ dân không biết đã đi đâu, tiếng súng của Viễn cũng không gọi được họ trở về. Đêm tối trong rừng muốn liên lạc với

nhau thật khó, có điều may mắn là Viễn không xa lạ lắm với cảnh rừng đêm khuya nên không cần sự trợ giúp của mấy gã thổ dân.

Lần mò thêm khoảng nửa tiếng đồng hồ cho đến lúc sao đã lặn trăng đã nhạt, như thế có lẽ đêm nay chẳng săn thêm được con thú nào. Đột nhiên trong đám cỏ có tiếng thú di động, đồng thời một tràng "culu! culu!" tiếng gáy của chim cu vang lên. Văn nhanh nhẹn nâng cao tay súng để thử thời vận, thì Viễn đã nhảy chộp đến xô họng súng xuống đất sừng sộ:

- Sao hồ đồ quá vậy Cậu không phân biệt được tiếng người à? Đó là tiếng mấy người sơn cước, họ khám phá ra được cái gì nên gọi mình đây!

Văn rùng mình:

- Lần đầu tiên tôi mới nghe tiếng gọi lạ lùng như vậy, người sao không dùng tiếng người mà lại dùng tiếng gì lạ thế?

- Dùng tiếng người cho thú nó nghe nó chạy hết sao

Viễn nói xong liền trả lời cho đoàn người kia cũng bằng tiếng

rúc của con chim cu rồi chạy về phía đám thổ dân, Văn với Vy theo sau, đám cỏ gai rồi càng lúc càng dày Viễn bước nhanh không ngại cỏ gai sắc, làm cho cả Văn và Vy đều nghĩ là sự khám phá của mấy gã sơn cước phải thế nào mới làm cho anh chàng vui như vậy

Quả nhiên trong đám cỏ dày, ba gã thổ dân đang nằm yên hưởng tới trước chăm chú quan sát. Thấy Viễn bước tới họ lập tức kéo chàng lại gần, chỉ cho chàng thấy dấu vết trên cỏ. Giữa đám cỏ rậm có lỗ trũng đầy nước, và đã trở thành vùng đất cho thú rừng lui tới uống nước. trên mặt đất mềm, vết chân còn mới và gần đó có một lớp cỏ bị vệt đi, họ xén bớt một lớp cỏ, vết chân chạy dài Viễn lí nhí vài câu với những người thổ dân xong đứng dậy, Hồ Như Vy hấp tấp hỏi dồn:

- Con gì thế? Heo rừng à?

Viễn lắc đầu:

- Không phải có lẽ là nai hay hươu, nhìn vết chân họ đoán là nó vừa mới rời khỏi đây không hơn nửa tiếng chắc còn quanh quẩn đâu đây. Mình phải phân tán mỏng ra, tuyệt đối giữ yên lặng. Ai gặp nó trước thì có quyền nổ súng, nhưng nhớ là phải nhắm kỹ

bằng không thì phiền lắm đấy!

Đi dọc theo vết chân, Viễn nâng cao súng, mắt nhìn tứ phía dò dẫm từng bước một. Đi được một lúc, chợt gã thổ dân ngưng lại, lí nhí một câu. Đồng thời Viễn nâng súng lên, mắt nhắm về phía gốc cây to trước mắt. Văn cũng nâng súng lên, lảng xảng hỏi:

- Đâu đâu, để tao bắn một phát xem!

- Thôi để tao!

Viễn xô Văn qua một bên. Ngay lúc đó con thú trước mặt bỏ chạy, vì tiếng người đã làm nó kinh động. Viễn lập tức bóp cò nhưng đã chậm hết mấy giây nên phát súng chỉ làm con thú sợ hãi chạy nhanh thêm. Gã thổ dân cạnh bên vội bắn thêm một phát, con vật kêu lên rồi chui nhanh vào rừng. Viễn hét:

- Nó bị thương rồi, đừng để nó chạy thoát.

Rồi Viễn xô một tràng tiếng thổ với mấy người sơn cước, xong phóng đuổi theo. Văn cũng ôm súng chạy theo. Không khí căng thẳng kích thích máu anh hùng của Văn, Văn hy vọng rồi mình sẽ bắn được một phát để còn về khoe khoang với Khâm. Theo

chân Viễn, mọi người chạy hụt hơi, nhưng con thú vẫn mù tăm.
Viễn đứng lại:

- Một con hươu! Mọi người chia nhau đi tìm đi, nó bị thương rồi,
chạy không xa được đâu!

Văn nói:

- Tao theo mày, kỳ này mày để tao bắn nhé?

Viễn bức. Săn bắn sợ nhất là có người quấy rầy. Ban nãy nếu Văn
đừng nói năng lôi thôi thì chú hươu kia chắc chắn không chạy
thoát được.

Viễn nói:

- Được rồi, để khi nào tao bắn chết nó xong, mày bắn bù thêm
một phát nữa thì được!

Chợt có tiếng Hồ Như Vy:

- Ở đây có vết máu!

Mọi người chạy lại, quả nhiên có thấy vết máu Viễn lên cò sấn, theo vết máu Văn cũng bước theo

Trời đã bắt đầu sáng, cây lá cũng bắt đầu lờ mờ xanh. Khoảng giữa các kẽ lá đã trắng. Đoàn người đi săn không cần phải xử dụng đèn đèn bấm, vì bình minh đã ló dạng.

Ngừng lại trước đám cỏ sậy, dây leo chẳng chịt Viễn có vẻ không vui:

- Không thấy vết máu nữa rồi chắc nó đã chui vào động!

Hồ Như Vy đề nghị:

- Con mồi bi thương không thể đi xa, vậy sao chúng ta không quay trở lại tìm xem thể nào

- Hươu là loài thú tinh khôn, nhứt định nó phải ẩn núp đâu đó. Một viên đạn đối với loài thú như nó không đến nỗi nào nhưng theo tôi thấy chẳng có hy vọng tìm ra nó chút nào cả.

Văn phẫn khởi hân:

- Ừ phải rồi cứ thử xem, quay lại tìm đi, tôi chưa bắn được phát nào cả để tôi có cơ hội thử tài xem nào

Họ quay trở lại lục lọi trong đám cỏ gai là loại cỏ mà hươu thích ăn nhưng con mồi vẫn vắng bóng. Đột nhiên Vy hét to lên:

- Kia! Kia!

Văn hỏi:

- Đâu Đâu

Vy đưa tay chỉ về phía gốc cây có tàn lá to như lá chuối, ở đó có bóng dáng con vật lấp ló phía sau thân cây, không chờ đợi, Văn nâng súng lên, Viễn nói lớn:

- Đừng bắn!

Văn ngạc nhiên:

- Sao vậy

Viễn bước tới vừa lấy bả súng đập mạnh lên thân cây màu nâu

rồi nói:

- Đó là một loại thực vật sống bám trên thân cây mục. Đừng phí đạn, thôi về. Bây giờ mong rằng về tới trại sẽ có cái gì ăn tôi đói ngất ngây rồi

Hồ Như Vy đưa cao chú phi thử lên;

- Chúng ta có thể nướng con này ăn là được rồi!

Con thú tuy đã chết nhưng đôi mắt nhỏ vẫn mở trừng trừng như hận Vy, khiến Vy rùng mình. Ăn thứ này à? Có khác chi con người đã biến thành thú dữ??

Dù không hy vọng tìm ra được con mồi đã bị thương, nhưng họ vẫn yên lặng và cẩn thận bước đồng thời lục lọi tứ phía. Đi được một chập, một gã thổ dân chợt kêu lên một tiếng, vì anh vừa thấy vết máu trên lá cây. Đi thêm vài bước họ phát giác vết chân nhỏ. Lăn theo vết chân, đoàn người đi ngược vào rừng. Bỗng Viễn dừng lại khoác tay ra dấu cho người phía sau dừng đi tới. Con hươu bị thương đang đứng cạnh cây tòng ngơ ngác nhìn kẻ địch.

Viễn nâng súng lên chưa bóp cò thì đã nghe có tiếng nổ, con

hươu ngã nhào xuống, đồng thời có tiếng Văn hét lên:

- Tao bắn trúng rồi!

Vừa nói chàng vừa bỏ nhào về phía con hươu đầy chết. Viễn vẫn chưa buông súng xuống, thấy thế lùi ra sau, không ngờ báng súng chạm vào một nhánh cây một tiếng nổ thứ hai vang lên, Viễn thấy nòng súng của mình tỏa khói! Chàng biết ngay chuyện gì đã xảy ra, Viễn hét to:

- Văn!

Nhưng không còn kịp nữa, viên đạn đã xuyên qua lưng Văn, Văn sững sờ quay lại, chân chùng bước, rồi quỵ xuống. Viễn ném súng chạy đến quỳ trước bạn. Đôi mắt của Văn vẫn mở to, đôi môi Văn run run:

- Nói cho Khâm biết chính tao đã hạ con Hươu này nhé.

Viễn gọi:

- Văn! Văn!

Đầu Văn ngoe sang một bên, yên lặng.

Tia nắng đầu tiên của bình minh xuyên qua cành lá chiếu sáng
gương mặt đẹp trai của Văn và cũng chiếu những lớp da nâu của
con mồi

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 8

Trước lúc trời sáng, Khâm thấy sốt ruột cứ chui ra rồi lại chui vào lều để khơi ngọn lửa sắp tàn cho sáng thêm. Lần cuối cùng bước ra thì trời đã lờ mờ sáng, thấy thế Khâm ngồi lại luôn. Ngồi ôm gối, mắt nhắm lung nhìn vạn vật lúc lờ mờ sáng, lửa và khói vẫn uốn éo, cảnh trí đối với Khâm lúc này như hư hư thực thực. Núi với rừng bỗng có vẻ thu hút lạ lùng.

Khâm lắng tai nghe, trong rừng chim muông bắt đầu lên tiếng, tiếng gió thổi hòa lẫn với tiếng thác nước âm âm từ đâu vọng lại. Sau một đêm ngủ mê, rừng núi đã thức giấc. Khâm duỗi chân. Trời đã sáng rồi, sao đám người đi săn chưa trở về? Có tiếng động nơi lều, Tường Vi vai khoác chiếc áo cũ chui ra khỏi lều đang run lẩy bẩy:

- Lạnh quá!

Tường Vi vừa nói vừa bước nhanh tới đồng lửa hơ tay và bảo Khâm:

- Suốt đêm bò không ngủ à?

Khâm bồn chồn, ném cành cây vào lửa:

- Trước khi họ đi tôi có ngủ được một chút.

Tường Vi nhìn những sợi nắng lóe ra khỏi đám mây xám:

- Họ chưa về à? Trời thế này mà cũng đi Tôi biết chắc chắn họ sẽ chẳng sẵn được con nào cả.

Khâm cười:

- Suốt đêm bò cũng đâu có ngủ? Tôi nghe tiếng bò trở mình mãi

Tường Vi kéo áo lại, gài nút:

- Tôi ngủ không được, lạ chỗ là tôi mất ngủ, nói chi giữa rừng thế này, đủ thứ tiếng vang vọng bên tai

Khâm hỏi Tường Vi:

- Tôi chẳng nghe thấy tiếng súng, bồ có nghe không?

- Có lẽ họ đi xa lắm hoặc không bắn phát nào cả.

Khâm đứng dậy, đi tìm nồi nấu cơm, Tường Vi ngồi yên đưa mắt nhìn Khâm treo nồi lên giá lửa Khâm nói:

- Không hiểu sao tôi lo quá, tôi ngại ... không hiểu sao buổi đi săn này sao tôi có linh cảm như nó làm sao ấy

Tường Vi nói lảng:

- Anh Văn với Khâm khăng khít nhau quá, Khâm vui chứ?

Khâm nghiêng đầu chăm chú nhìn Tường Vi, rồi đột nhiên hỏi:

- Bồ thấy anh chàng Viễn thế nào

- Tại sao Khâm lại nhắc đến hắn? Tôi chỉ thấy hắn là một người đàn ông khá sành đời thế thôi, chứ chẳng có gì gọi là xuất sắc cả.

- Thế à! Còn Văn?

Khâm hỏi, nàng lấy một cành cây nhỏ khơi lửa, mặt đăm chiêu. Tường Vi quay mặt lại nhìn Khâm, tuy không nhìn ra những bất ổn trong lòng bạn, nhưng bỗng nhiên tim nàng đập mạnh, mặt nóng bừng.

- Văn thâm trầm hơn, anh ấy là khe suối nhỏ trong khi Viễn lại là thác nước to. Tôi nghĩ rằng dù sao Văn mới chính là người có thể mang đến sự thoải mái êm ấm.

Nét nhăn trên mặt Khâm càng tỏ rõ:

- Vậy à! nhưng sao tôi vẫn thấy Văn có vẻ làm sao ấy

- Bỏ không yên tâm à?

- Không phải không yên tâm, nhưng tôi cảm thấy Văn hình như lúc nào cũng cần được bảo vệ, cần sự chăm sóc.

Cơm đã sôi, Tường Vi vừa mở nắp nồi vừa nói:

- Chuyện đó tự nhiên rồi, bồ yêu bồ thích lo lắng chăm sóc cho người mình yêu nên mới thấy vậy chứ gì nữa!

Khâm tư lự nhìn vào lửa đỏ:

- Bồ thấy đó là chuyện tự nhiên à?

- Vâng.

Tường Vi nắm que củi, đứng dậy nói tiếp:

- Bồ có vẻ không yên tâm, tôi không hiểu bồ còn muốn nghĩ ngợi gì nữa Anh Văn yêu bồ thắm thiết như vậy thì làm gì bồ phải lo nữa

Tường Vi đi về phía chỗ để thức ăn, xách dao và lạp xưởng trở lại Ngang nhìn trời, Tường Vi nói nhanh:

- Mặt trời đã lên cao rồi, chắc bọn họ cũng sắp về tới rồi Chắc họ đói lắm, để tôi sửa soạn thức ăn đằng hoàng cho họ về có cái ăn ngay

Khâm ngấm Tường Vi

- Vi, bồ đúng là mẫu người vợ hiền, ai mà lấy bồ chắc hạnh phúc lắm.

Tường Vi cười nhạt:

- Thế à, tiếc là bồ không phải là đàn ông!

Nói xong nàng xách thùng đi lấy nước. Mặt trời đã chui ra khỏi mây, chiếc đĩa đỏ chói chang đánh tan lớp sa mù giữa núi, thêm sinh lực cho những hạt sương đọng trên lá lấp lánh. Núi rừng đã thức giấc, mơn mớn như cô gái đang xuân. Lều trại, lửa khói lung linh dưới nắng. Bữa cơm sáng đã chuẩn bị xong xuôi, được bày trên khoảng đất trống, ẩm nước bập bùng theo hơi thở bung luồng khói nóng lên cao, đợi chờ những cốc sữa ngon lành.

Khâm sốt ruột nhìn về phía đường mòn:

- Đến bây giờ mà sao bọn họ vẫn chưa về kìa

Tường Vi nói băng quơ để Khâm đỡ sốt ruột:

- Đánh thức Gia Linh dậy không? Thế mà cũng đòi đi săn với

bắn. Ngủ thế này tối đêm có cộp tha đi cô bé chắc cũng không hay

Chợt Khâm hét lớn:

- Họ về kia rồi!

Khâm chạy ủa về phía đường mòn. Tự Khâm, Khâm cũng không hiểu sao sao chỉ là một phút vắng nhau mà mình lại có thể nghĩ nhiều về họ đến thế.

Từ trên sườn núi, có bóng người trượt nhanh xuống như vượn. Khâm nhìn kỹ thì ra đó là một trong ba người thổ dân, tay áo, ống quần của anh chàng đều bị gai xé rách, mặt hớt hải, anh chàng đứng trước mặt nàng lú lo một tràng dài:

- Chiêu do le ta qui! Chiêu Khuynh ba tua sua!

- Gì! anh nói cái gì?

- Chiêu so le ta qui! chiêu khuynh ba tua sua!

Người thổ lập lại, tay chân múa máy chỉ về phía sạp Càng thấy

Khâm có vẻ không hiểu, hấn càng vung tay rối lên, ra dấu như người cầm súng, miệng la "bằng bằng". Rồi giả vờ nằm xuống, Khâm vẫn không hiểu, nhưng nhìn vẻ hốt hãi của gã nàng biết đã có chuyện chẳng lành, vội vã kêu lên:

- Tường Vi ơi! đến xem hấn nói cái gì này

Tường Vi đã đến đứng cạnh từ lúc gã thổ dân mới về tới, nhìn cử chỉ của hấn nàng đoán mò:

- Có lẽ họ bắn trúng con thú nào lớn lắm!

Khâm hỏi gã thổ dân:

- Bây giờ họ ở đâu

Gã thổ dân lại nói:

- Chiêu khuynh ba tua sua!

Rồi lại giả vờ nằm ngay đợ Tường Vi đoán mò:

- Tám mươi phần trăm là bắn trúng heo rừng rồi, có lẽ lớn quá

nên họ khiêng không nổi

Khâm nghi ngờ hỏi:

- Thế chúng ta có cần đến phụ không?

- Nên lắm chứ.

- Tôi nghĩ chắc không phải thế đâu, vì cử chỉ của hắn chẳng có gì là biểu lộ niềm vui cả, mong rằng đừng có xảy ra việc không hay!

- Chắc không có chuyện đó đâu!

Tường Vi cố nói, nhưng giọng nói chẳng có vẻ gì là cứng cả, Khâm lo lắng:

- Thế sao đến giờ này họ vẫn không về?

Tường Vi bảo:

- Hay là chúng ta đi xem!

Nhưng rồi họ cũng không cần đi, và bóng dáng cao lớn của Viễn đã xuất hiện. Không phải chỉ có một mình chàng, vì trên vai Viễn còn có thêm vật gì. Qua khỏi tảng đá, men qua xuống sườn núi, rồi băng qua con suối nhỏ, đôi giày của Viễn lấm đầy bùn, phía sau chàng, Hồ Như Vy và hai gã thổ dân lặng lẽ theo Hồ Như Vy tay xách phi thử, tay kia kéo lết chú hươu

- Anh Văn!

Khâm hét to, mặt nàng tái xanh, mắt mở lớn. Viễn đứng trước mặt Khâm yên lặng, trên cổ, trên vai chàng mồ hôi đổ như tắm, gai góc trong rừng đã cào nát một phần vai, Viễn đưa đôi mắt như thú tội, nói như van xin:

- Súng bị cướp cò, Văn đã hạ con hươu đó ...

Viễn nói không thành câu, và chính chàng cũng không biết mình đang nói gì. Đôi mắt Khâm vẫn trừng lớn, đôi môi run rẩy Bằng hoàng nàng tựa vào thân cây:

- Anh ... Anh Văn chết rồi à??

Khâm nghe có tiếng hỏi, nàng cứ tưởng rằng đó là tiếng hỏi của

mình nhưng thật ra là của Tường Vi

- Không, Văn chỉ bị thương thôi

- Vậy đem anh ấy đến gần lửa đi, tìm cho tôi hộp cứu cấp. Khâm, kiểm cho chai rượu Cao Lương đi!

Tường Vi nói xong, lập tức chạy về lều

Viễn đặt Văn nằm trên thảm cỏ cạnh lửa Khâm bước tới cạnh người yếu, nắm tay Văn, nàng vẫn còn run rẩy Nhìn gương mặt tái mét, nhưng vẫn đẹp, đang mê man, Khâm không biết mình phải làm gì. Chợt có tiếng hét phía sau, Gia Linh bỏ tới nắm chặt vai anh hét:

- Anh Văn! Anh Văn! Anh làm sao thế này

Ngẩng gương mặt rửa nước mắt, Linh nhìn Viễn rồi khóc lớn:

- Anh Viễn, anh đã làm gì anh tôi Anh biết anh Văn không biết săn bắn, hồi nào tới giờ anh ấy có biết trò quý này đâu, thế tại sao anh không bảo vệ anh Văn chứ? Hả? Anh là đồ tội Hầy trả

anh Văn lại cho tôi

Tiếng khóc của Gia Linh khiến Khâm tỉnh trí, trở về thực tại. Thân xác Văn nằm bất động trên nền cỏ, viên đạn trong lưng khiến cho máu cứ chảy ra làm ướt cả áo trong áo ngoài. Hồ Như Vy mang túi ngủ và chặn đến. Khâm nâng Văn nằm nghiêng, trong khi Gia Linh vẫn thét khóc, Khâm bảo:

- Linh, đốt lửa cao lên tôi cởi áo cho anh Văn coi

Gia Linh nín khóc quay đầu lại rụt rè:

- Chị Khâm, anh ấy chết chưa

Khâm cắn môi:

- Văn không chết đâu. Anh ấy còn trẻ, đời sống không thể kết thúc một cách dễ dàng như vậy

Tường Vi mang bông băng vải và thuốc đến, rồi phụ Khâm cởi áo Văn ra, lấy túi ngủ đắp lên người chàng cho khỏi lạnh. Vết thương nóng bỏng, máu vẫn tiếp tục chảy. Tường Vi thở dài nói trống không:

- Lấy dùm tôi miếng nước!

Viễn mang nước tới, Tường Vi rửa quanh vết thương, dùng oxygénée sát trùng rồi rắc bột cầm máu và thuốc lên. Viễn nâng Văn dậy để Tường Vi bó vết thương lại, xong mặc lại áo cho Văn. Tường Vi nói nhanh:

- Bây giờ chúng ta đưa anh Văn về bệnh viện mau đi

Nói xong, Vi chợt cảm thấy rã rời, nàng ngồi quỵ trên cỏ, Khâm hoảng hốt ôm bạn, Gia Linh gọi:

- Chị Vi, chị Vi! Chị sao thế?

Tường Vi tỉnh lại, nụ cười khô héo trên môi:

- Không có gì cả, tại tôi không quen nhìn thấy máu nhiều quá nên bị choáng váng. Vi đứng lên lắc đầu, trấn an mọi người -
Bây giờ khỏe rồi, thôi chúng ta ráng nuốt một tí gì đi rồi xuống núi Khâm nói:

- Tôi không thấy đói nữa

- Bò phải ăn một tí, bằng không xuống núi không nổi đây

Ba gã sơn cước đã thu xếp đồ đạc xong, Viễn yên lặng giúp họ chuẩn bị đồ đạc rồi làm một cái cang tạm cho Văn. Viễn chăm chú làm việc không để ý đến mọi việc xảy ra chung quanh. Khi xong xuôi tất cả, chàng bước đến cạnh Văn, rồi quay sang phía ba gã thổ dân dặn dò một đôi câu Văn được đặt lên cang, Viễn với ba gã thổ dân khiêng đi

- Tụi này đi trước đến bệnh viện càng sớm càng tốt. Viễn nói

Khâm cầm ly sữa trên tay nói với Viễn:

- Anh chưa ăn uống gì cả.

Viễn liếc sang, tiếp lấy ly sữa uống hết. Khâm đưa thêm mấy miếng bánh mì, Viễn lắc đầu:

- Tôi ân hận quá Khâm ạ!

Nước mắt lưng tròng, Khâm nghẹn lời:

- Tôi đi với các anh nhé?

- Tất cả cùng đi một lúc vậy

Hồ Như Vy đáp xong dùng nước dập tắt lửa, vật cuối cùng còn lại của buổi đi săn. Cánh Văn đi trước, Khâm, Gia Linh, Hồ Như Vy theo sau

Khâm quay lại nhìn đám lửa tàn l tàn cuối, những sợi khói còn vương vẩn bên trên khiến Khâm muốn chảy nước mắt. Đặt tay trên ngực Văn nhìn gương mặt trắng bệch của người yêu, cổ họng nàng nghẹn cứng. Rồi vết thương sẽ lành, chàng sẽ hết bệnh, chàng phải sống, một viên đạn nhỏ không thể kết thúc một cuộc đời dễ dàng như vậy Khâm biết nhưng mà ... Bây giờ Khâm đâu còn là Khâm của những ngày trước nữa đâu

Việc xuống núi khó khăn hơn, nhất là khi phải khiêng theo chiếc cáng, đường hẹp bước song song không lọt, sạn đạo lại yếu ớt, qua một con dốc là một nguy hiểm đợi chờ.

Trán, quần áo Viễn đều đầm ướt mồ hôi Mọi người đều cảm như hén ngoại trừ tiếng rên yếu ớt của Văn thỉnh thoảng vang lên. Khâm đổ rượu Cao Lương vào miệng Văn, luồng khí nóng chạy

dài trong lồng ngực khiến chàng tỉnh táo đôi chút. Khâm ôm lấy mặt người yêu nhỏ nhẹ:

- Anh, anh thấy thế nào, có đau lắm không?

Văn chớp mắt, chàng đã thay rõ người trước mặt:

- Khâm đây à?

- Vâng! Anh muốn ăn gì không? Đừng buồn anh ạ, đó chỉ là vết thương nhỏ, đến bệnh viện vài hôm sẽ khỏi ngay

Khâm trấn an, xé nhỏ từng miếng bánh mì dứt cho chàng. Văn gật đầu nắm lấy tay người yêu, bàn tay của chàng nóng và ướt. Như một đứa trẻ Văn sung sướng khoe khoang:

- Khâm, con hươu đó anh hạ đó, chỉ cần một phát súng thôi đó Khâm.

Nước mắt tràn ra mi, Khâm gật đầu:

- Vâng, em biết hết rồi Con hươu, con vật khốn nạn đó khó bắn trúng được lắm!

Khâm nói mà cổ họng như nghẹn lại Thật trẻ con, bị thương như thế mà không lo, cứ mãi nghĩ đến con mỗi đã bắn trúng.

Văn tỉnh lại không bao lâu lại mê man trở lại Việc khiêng cáng càng lúc càng khó khăn, nên sau cùng, Viễn chỉ còn cách cõng Văn xuống núi

Mặt trời đang ngự trị vạn vật bằng sức nóng như thiêu đốt. Viễn thấm mệt thở, mồ hôi rơi trên mí mắt làm mờ cảnh trước mặt, Văn càng lúc càng nặng thêm mà sạn đạo dưới chân kêu răng rắc như vỡ nát. Viễn cố bước thật nhanh vượt qua dốc núi, qua đá chông, qua sạn đạo và gai góc. áo đã rách toạc nhiều chỗ, tay chân rướm máu, đầu nhức như búa bổ, cổ họng khô rát. Mặc! Chàng chỉ biết đi nhanh xuống núi để đưa Văn vào bệnh viện càng sớm càng tốt, sinh mệnh của Văn đang nằm trong tay mình! Mải nghĩ, Viễn vấp phải một rễ cây mọc ngang đường chúi nhủi về phía trước xém rơi Văn, Viễn cố giữ lấy thăng bằng. Mồ hôi chảy như tắm, Viễn muốn té gục xuống nên vội tựa vào vách đá hỏn hển thở.

- Anh Viễn!

Có tiếng nói diu dàng vang bên tai, Viễn mở mắt rạ Khâm tay cầm ấm nước đang đứng trước mặt với đôi mắt lo lắng:

- Anh uống nước không?

Viễn đỡ chiếc ấm, ngửa mặt lên uống ừng ực. Nước suối ngọt lịm. Viễn cảm thấy khỏe khoắn đôi chút. Khâm lại đưa thêm bánh mì, vẫn giọng nói êm dịu:

- Anh ăn chút đi, bằng không làm sao chịu đựng nổi

Viễn ăn ngon lành, mắt vẫn không rời Khâm.

Những sạn đạo chồng chất đá, đường núi dằng dặc, đoàn người lầm lũi đi mãi Viễn vẫn dành lấy việc công Văn, chàng không muốn ai chia xẻ gánh nặng, cũng không chiu ngừng lại nghỉ, dù đôi lúc mệt muôn ngất xỉu nhưng Viễn vẫn tự hành hạ thân xác của mình.

Đến khoảng ba giờ chiều, họ đã về đến chiếc cầu độc mộc đầu tiên hôm qua Thác nước vẫn ầm ầm, đá núi vẫn sừng sững giữa giòng. Hồ Như Vy bảo Viễn:

- Làm sao đẩy một người qua đã là khó khăn, bây giờ lại còn thêm một người nữa làm sao qua được?

Viễn đáp gọn:

- Các bạn cứ qua trước đi, tôi ngồi nghỉ một lúc sẽ qua sau, không sao đâu

Đôi môi Khâm mấp máy như muốn nói điều gì nhưng lại thôi Ba gã thổ dân qua cầu trước để chuyển đồ, rồi lại trở qua đón từng người một. Đã có kinh nghiệm đoàn người qua một cách êm thắm. Viễn là người cuối cùng đặt chân lên tảng đá.

Dù đã hết sức cẩn thận Viễn vẫn bị trượt chân ướt cả ống quần, tuy nhiên Văn vẫn được giữ chặt trên lưng. Bước lên cầu độc mộc, sức nặng của hai người làm thân cây trĩu xuống, qua được khỏi cầu thì trán Viễn đâm vào mũi Đặt Văn lên cáng, Viễn ngồi phịch xuống thở phào. Gương mặt hồng hào bây giờ đã tái ngắt.

Khâm bước đến bên cạnh, trao chiếc khăn tay cho Viễn nói nhỏ:

- Lau mồ hôi đi anh không nên hành hạ mình như thế. Việc cáng Văn đã có mấy ông thổ dân đây rồi. Hơi thở Văn đã điều hòa

không có gì đáng lo lắng đâu

Viễn nắm chặt chiếc khăn tay:

- Tôi không thể lạc quan khi thấy Văn trong tình trạng hôn mê như thế này

- Có lẽ tại mất máu nhiều quá.

Viễn cắn chặt môi:

- Tôi ân hận quá!

Khâm xúc động đặt tay lên vai Viễn. Viễn bàng hoàng sững sốt với nụ hôn nóng bỏng vừa được đặt trên trán mình.

- Anh đừng nghĩ thế không ai có thể trách anh được.

Khi Khâm bỏ đi, Viễn vẫn thấy mình còn choáng váng.

Ngồi nghỉ một lúc mọi ám ảnh vẫn đè nặng lên vai Ngảng đầu lên Viễn bắt gặp đôi mắt to đen của Gia Linh đang bối rối:

- Anh Viễn, sáng nay tôi lỡ lời trách anh bậy quá. Anh biết không, thấy anh Văn mê man tôi hoảng quá nên chửi loạn, chứ chẳng cố tình, anh bỏ qua nhé.

Nói xong cô bé trong lúc bất thần đã bắt chước Khâm đặt nụ hôn nóng bỏng không phải trên trán mà là trên môi Viễn. Cô bé tưởng rằng chẳng ai nhìn thấy nhưng khi bước tới cạnh cây thì bắt gặp đôi mắt mở to của Khâm.

- A mà, tôi ... Gia Linh đỏ cả mặt không biết phải nói năng làm sao nên cúi mặt xuống, nói trống - Tội anh Viễn thật!

Khâm nở một nụ cười khó hiểu rồi gật gù bảo:

- Dĩ nhiên, chuyện đó không có gì đáng trách cả.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 9

Ngoài trời đổ mưa

Khu bệnh viện thật yên tĩnh. Văn nằm dài trong phòng lắng nghe tiếng mưa tí tách bên ngoài. Thức dậy từ lâu, nhưng chàng không muốn mở mắt ra mà cứ nằm nghĩ ngợi vẩn vơ. Văn thấy yêu đời vô cùng, không cần mở mắt, không cần sờ soạng Văn cũng biết Khâm đang ngồi cạnh mình. Chàng thở thật nhẹ, thật êm, khẽ nhích sang bên sợ tiếng động làm Khâm giật mình. Không có cảnh nào đẹp và đáng say như hiện tại!

Len lén mở hé mắt, quả thật Khâm đang ngồi yên bên ghế như pho tượng. Quyển sách mở trên gối nhưng Khâm chẳng buồn để ý đến, đôi mắt đẹp mơ màng nhìn ra khung cửa như vương vấn một điều gì.

Văn xoay người lại, mở to mắt ra nhìn người yêu Khâm đang nhìn chìm đắm trong cơn mộng, nàng không hay biết gì cả. Văn hướng mắt theo Khâm, bên ngoài mưa vẫn rơi Mãn mưa mờ nhạt cả khung trời

Văn giả vờ ho một tiếng, Khâm giật mình quay lại, quyển sách trên gối rơi xuống đất. Nàng then thùng:

- Ủa! Anh thức rồi đấy à? Hôm nay anh ngủ ngon quá!

- Em đang nghĩ gì thế?

Văn chìa tay ra nắm tay Khâm, những ngón tay thon dài lạnh ngắt.

- Em có nghĩ gì đâu!

Khâm đáp, nàng cúi người xuống lượm quyển sách lên như để che dấu những ý tưởng đang thành hình trong đầu Nhìn quyển sách, chàng không tin rằng này giờ Khâm đang xem sách, vì chàng biết, quyển An Na Kha Lệ Ninh này Khâm đã đọc rất nhiều lần rồi

- Khâm!

- Hừm??

- Em phải chăm sóc anh mãi thế này em có bực không?

Khâm mở to mắt:

- Ai bảo anh em bực? Nằm trên giường bệnh hoài khiến anh thành con người đa nghi rồi! Đừng nghĩ thế, hãy ráng tịnh dưỡng cho mau lành. Nhớ là từ nay anh đừng đòi đi săn nữa nhé!

- Anh vẫn cảm thấy đi săn là nó thú làm sao ấy!

- Sao anh bị thương thế này mà anh vẫn vui được vậy?

Văn xiết chặt tay Khâm âu yếm:

- Được em kề cận suốt ngày không rời, được một dịp như thế này đâu phải dễ!

Khâm mỉm cười, nụ cười vương vấp một tâm sự nào đó khiến Văn nghi ngờ. Kéo người yêu đến gần, đặt tay lên vai Khâm,

Văn chắt vắn:

- Khâm, sao em có vẻ thay đổi

Khâm dướm người muốn đứng lên:

- Thay đổi Thay đổi như thế nào

Văn giữ người yêu lại:

- Đừng đi, hãy ở lại đây Em đã thay đổi nhiều lắm, giống như quyển sách viết bằng chữ Latin khó hiểu

Khâm lẩm bẩm trong miệng:

- Đến bao giờ anh mới hiểu được lòng tôi

Văn nghe không rõ hỏi lại:

- Em nói gì?

Khâm lại dướm người đứng lên.

- Không có chi cả anh ạ!

Văn vẫn níu chặt, rồi kéo Khâm đến gần. Chàng tìm môi của người tình:

- Thế tại sao em muốn trốn lánh? Khâm, anh yêu em, nhớ em đến phát điên lên được.

- Đừng anh ạ, coi chừng động vết thương bây giờ.

- Dù bị đau anh vẫn thấy vui

Văn đáp, cánh tay vòng quanh thân Khâm thêm chặt, mái tóc dài của người con gái đã che kín cả hai gương mặt. Khâm chẳng có vẻ gì là cuồng nhiệt, nhưng nàng cũng không chống đối

Môi trên nhau mà chẳng có một cảm xúc, đôi mắt nàng vẫn giương ra nhìn Văn.

Có tiếng cửa mở. Viễn tay xách giỏ quýt bước vào, người chàng ướt như chuột lột. Vừa bước vô cửa chàng đã phải lùi vội lại ngay, đóng cửa lại rồi đứng ngoài nói vọng vào:

- Xin lỗi tôi đã đến không phải lúc, thôi thì tôi đứng đây chờ vậy

Văn cười:

- Thôi xong rồi Viễn, còn chờ gì mà chưa vào chứ?

Viễn bước vào, đặt giỏ quýt lên bàn, mặt vẫn hằn nét cười đùa mắt quét nhanh qua Văn với Khâm. Nét mặt của Văn tươi hẳn, đôi má xanh xao ngày nào giờ hồng hào trông như con gái Khâm ngược lại, đôi mắt xa vời, mặt vẫn lạnh lùng..

- Sao Hôm nay khỏe không Văn?

- Khỏe lắm, tao thấy cao lắm khoảng năm ngày nữa là có thể về nhà được rồi

- Khi nào mày về nhà, tui tao sẽ tổ chức một tiệc vui nhỏ, lúc đó mày sẽ có một món quà.

- Gì thế?

Viễn ngồi xuống ghế cạnh giường lật quýt:

- Không thể cho biết trước được, tao muốn surprise mày, nói sớm mất hay

- Mày đừng có bày vẽ lời thôi, tao biết tình trạng kinh tế của mày cũng ...

Viễn cắt ngang:

- Bỏ chuyện đó đi, tiền là một vật không đáng kể. Viễn vỗ nhẹ vai Văn, giọng hơi tiếc- Tai nạn vừa rồi tao thật ân hận.

- Mày định nói bao nhiêu tiếng ân hận nữa mới bỏ đây

Viễn nhét một múi quýt vào miệng mình, rồi khẽ liếc sang

Khâm:

- Nói thật, đối với mày thì chả sao, nhưng nhìn sự lo lắng bồn chồn của ông bố mày, tao thấy bứt rứt quá! Cô Khâm! Sao cô không nói gì cả thế?

Khâm cười nhẹ:

- Các anh đang nói chuyện tôi chen vào làm gì?

- Thì cứ nói vào cho vui! Nhìn quyển sách trên bàn, rồi nhìn Văn, Viễn hỏi - An Na Kha Lệ Ninh, Văn mày đang đọc quyển này à?

- Khâm đang xem đấy!

Viễn quay sang nhìn Khâm với ánh mắt thật bén, rồi quay lại bảo Văn:

- Mày nên để cô Khâm ra ngoài chứ, tối ngày cứ ru rú mãi trong bệnh viện thế này mệt chết. Ở đây gần nửa tháng rồi, cô ấy có lẽ sụt khoảng vài ký lô, mày không thấy sao Dừng ích kỷ như vậy chứ!

Văn ngấm Khâm, ngần ngừ:

- Thế à? Vậy mà tao cứ tưởng ...

Khâm vội vàng cắt lời Văn, cười gượng gạo:

- Không có đâu, anh Viễn nói chơi đấy, anh sao hay tin quá. Em thế này mà ai dám bảo em ốm. Vả lại, em thích ở đây hơn ...

- Nhưng dù sao em cũng chẳng nên ở suốt ngày trong bệnh viện, cứ vì anh mà nghỉ học mãi. Bây giờ anh khỏe rồi, bắt đầu ngày mai em đi học đi, chắc cũng gần đến kỳ thi cuối năm rồi. Anh năm nay chắc phải thi lại rồi.

Khâm trấn an:

- Anh không cần phải thi cuối năm, để sau đó thi khóa đặc biệt bổ túc. Chỉ cần sau khi ra khỏi bệnh viện anh cố học, với sức học của anh có gì đáng lo ngại đâu! quay sang Viễn, Khâm nói - anh Viễn áo của anh ướt hết rồi kìa.

Viễn lơ đãng:

- Hiển nhiên rồi, trời mưa mà!

- Thế sao mày chẳng mặc áo mưa. Văn nói

- Nếu có thì tao đã mặc rồi.

- Sao không mưa.

Viễn ngần ngừ một lúc mới đáp:

- Nếu có tiền thì nói làm gì ... Nhưng mà lúc có tiền chưa chắc tao sẽ dùng tiền đó để mua áo mưa

Khâm chen vào:

- Anh sẽ phí số tiền đó để mua những món không cần thiết!

- Cần hay không là tùy theo quan niệm mỗi người, biết đâu món hàng đối với cô không cần thiết còn đối với tôi lại là vấn đề khác?

- Như giỏ quýt này đây phải không?

Khâm vừa nói xong là Văn vuốt đuôi:

- Tao thấy mày cũng không cần phí tiền để mua giỏ quýt này làm gì.

Viễn cười:

- Các bạn đừng cố tình diễn trò phụ xướng phụ tùy để bắt chẹt

tôi Nói thật nhìn thấy hạnh phúc của hai người tôi ghen quá ...
Còn riêng cái giò quýt này, đối với tao, tao thấy cần thiết vô cùng, vì tao nghĩ rằng hôm nào tao cũng đến với mày mà chẳng có gì cho mày vui, hôm nay mang đến đây vừa có tiếng là cho mày nhưng đồng thời tao cũng được ăn, một công hai chuyện thì còn gì hơn.

Nói xong, Viễn lại tiếp tục ăn ngon lành, Khâm chìa tay ra:

- Cho tôi một múi đi anh!

Viễn đưa sang. Vừa mới cho vào miệng là Khâm lấy ra ngay;

- Trời ơi! Sao chua quá vậy!

Viễn đứng dậy

- Chua à? Quýt của tôi thì bao giờ lại chẳng chua Rồi đi luôn ra cửa, không quay lại

- Vãn tao về nhé, mai tao đến.

Khâm vội nói:

- Anh Viễn, đợi chút được không? tôi cũng muốn về bây giờ, cho tôi quá giang với! quay sang Văn, Khâm có vẻ bứt rứt - Bây giờ gần năm giờ rồi, em về nghe anh, hôm nay em phải ôn bài thi Sáng mai có giờ học, chiều mai em mới đến anh nhé anh?

Văn miễn cưỡng gật đầu, tuy lòng còn quyến luyến không tiện nói ra, anh chàng có vẻ buồn, Khâm vội an ủi:

- Tối nay có Tường Vi ghé thăm, anh nhớ tiếp đãi cô ấy đàng hoàng nhé!

- Bạn của cô thì khỏi phải dặn với dò.

- Thôi đừng làm bộ ân với nghĩa Hôm anh bị thương chính tay người ta rịt vết thương cho anh, thấy máu chảy nhiều người ta cũng vì anh mà ngất xỉu Vậy thì anh phải mang ơn người ta mới phải chứ?

- Chuyện đó em cứ nhắc đi nhắc lại cả trăm lần rồi còn gì.

- Tại em sợ anh quên. Khâm cười bước tới ngạch cửa, nàng vẫy tay - Mai nhé anh!

Bên ngoài mưa đan thật dày, bầu trời ảm đạm vô cùng. Đường phố được rửa sạch bóng đang phản chiếu ánh đèn leo lét của buổi chiều. Màn đêm dần dần quyện lấy hơi mưa đục. Viễn với Khâm sánh bước bên nhau, họ đi thật chậm. Chiếc dù nhỏ màu đen của Khâm được Viễn giương cao. Mưa lất phất, một phần vai rộng của Viễn lộ ra ngoài dù.

Đường rất xa nhưng rất yên tĩnh và thơ mộng. Họ cứ điêm nhiên đi không buồn gọi xệ. Mưa rơi trên mái ô, tạo nên những dòng nước nhỏ chảy dài. Một tay nắm chặt lấy dù, một tay cho vào túi áo, mặt Viễn thờ thẩn, môi mím chặt lại như đang nghĩ ngợi.

- Tôi với Văn quen nhau từ thuở bé. Đột nhiên Khâm lên tiếng, tiếng nói êm đềm khoan thai như đang kể một chuyện đời xưa thật xưa - Theo lời mẹ tôi kể lại, trước ngày mẹ tôi lấy chồng, gia đình ông bà ngoại tôi rất giàu có còn gia đình Văn hãy còn nghèo khó. Ngoại tôi thấy tôi mới mang cha Văn về nhà nuôi cho ăn học, rồi khi lớn lên, cha Văn đột nhiên bỏ nhà ra đi. Đến Thượng Hải người lẫn xả vào thị trường hối đoái kinh tài. Việc làm ăn may mắn nên giàu to rất chóng. Còn ngoại tôi, vì cuộc đầu tư khai thác hầm mỏ thất bại nên bị phá sản. Đến lúc mẹ tôi đi lấy chồng thì gia đình đã nghèo. Khi ngoại chết, cha tôi nhận được

bức thư của bác Cân, là cha Văn, mời đến Thượng Hải để người giúp việc làm. Chúng tôi đã đến và đó là lần đầu tiên tôi biết Văn. Lúc bấy giờ tôi được bốn tuổi, Văn sáu tuổi

Mưa vẫn rơi không ngớt trong gió lạnh.

- Đến Thượng Hải, nhà chúng tôi ở cạnh nhau, vì thế tôi với Văn luôn luôn chơi chung đá cầu, nhảy dây, chơi nhà chòi ... và bác Đỗ Cân bảo với cha tôi là hãy kết thông gia với nhau vì chúng rất xứng đôi! Lúc bấy giờ cha tôi đang đảm nhận chức giảng sư ở trường đại học, nên cuộc sống gia đình tôi rất đạm bạc và luôn luôn nhận được sự giúp đỡ của nhà Văn.

Hơi cúi mặt xuống Khâm tiếp:

- Cuộc kháng chiến chống Nhật xảy ra, cả hai gia đình cùng di cư đến Trùng Khánh, tất cả chi phí của cuộc di chuyển này đều do bác Cân đài thọ. Cha tôi là một học giả, chỉ biết đến sách vở mà không chú ý đến những việc xảy ra chung quanh, trong khi mẹ tôi linh cảm thấy có sự không ổn.

Văn mất mẹ từ thuở nhỏ, nên mẹ tôi xem anh ấy như con của mình. Mẹ tôi thường ôm Văn vào lòng bảo, Văn, con chịu làm

con rể của mẹ không? Con rể cũng được mẹ thương như con ruột vậy! Và mẹ tôi cũng bảo tôi, con nên ngoan ngoãn học hành, ngoan ngoãn với Văn, vì sau này mẹ sẽ cho con làm dâu nhà họ Đỗ. Tôi với Văn càng khăng khít nhau hơn. Trong trí óc non nớt của tôi một sự thật đã hình thành từ bấy giờ - Kể từ đây đời tôi sẽ hoàn toàn dính liền với Văn.

Viễn vẫn bước đều trong yên lặng, Khâm tiếp tục kể:

- Rồi từ Trùng Khánh chúng tôi di cư sang Đài Loan, ở đây sự nghiệp của cha tôi có vẻ phát triển, sự qua lại giữa hai gia đình lạnh nhạt dần, nhưng tình cảm của tôi với Văn vẫn không thay đổi và càng đậm đà hơn theo tháng năm. Bất cứ chuyện gì Văn cũng kể hết cho tôi nghe và ngược lại

Một ngày hè năm tôi 16 tuổi, tôi đón nhận nụ hôn trộm đầu tiên của Văn, hôm ấy là một buổi chiều tuyệt đẹp ...

Khâm nói đến đây chợt mỉm cười, nụ cười phảng phất vẻ thê lương:

- Vâng, đó là một buổi chiều đẹp, nơi hành lang nhà Văn, chúng tôi run rẩy để môi chạm môi, chẳng hiểu là phải làm thế nào

nhưng việc đó cũng đủ làm tôi đỏ mặt suốt mấy hôm liền và chúng tôi bắt tay nhau thề nguyện là nếu không lấy nhau được, thì suốt đời sẽ ở vậy nhớ đến nhau thôi. Văn ngắt một chiếc lá dừa thắt thành chiếc nhẫn nong vào tay tôi và bảo rằng để buộc chặt lấy cuộc đời của tôi.

Một chút yên lặng, tiếp nối tiếng thở dài, sung sướng? Vui Buồn? Chán nản? Tiếng nói của Khâm lại vang lên:

- Khi cha tôi mất đi, bác Căn lại lo mai táng và từ đó tôi thấy sự qua lại giữa mẹ tôi và bác Căn thưa dần. Theo tôi biết thì cha Văn với mẹ tôi có chuyện đổ vỡ trong quá khứ. Nói đến chuyện đổ vỡ chắc anh cũng hiểu rằng đây là sự đổ vỡ tình cảm chứ? Nhưng dù sao thì mẹ tôi cũng mong chuyện tôi với Văn sẽ sớm thành, Khâm lại thở thật dài - chúng tôi không muốn để mẹ tôi phải lo lắng mãi, vả lại trong tim tôi không có bóng người đàn ông nào ngoài Văn. Văn cũng thế, chàng không biết một người con gái nào khác ngoài tôi. Tình yêu đến tự nhiên như giấc ngủ bình thường hàng ngày.

Mưa to hơn, những hạt mưa rơi mạnh trên mái ô tạo nên những âm thanh đục đục khàn khàn. Đèn đường theo màn đêm sáng dần phản chiếu trên những vũng nước đọng bên lề.

- Văn là người dễ xúc động rất yếu đuối lúc nào cũng cần được che chở và an ủi Đó là bản tính của người thiếu tình mẫu tử từ bé. Ngoài ra Văn rất ngoan cố, cái ngoan cố của một đứa bé được nuông chiều từ nhỏ. Chàng không thể chịu nổi những xúc động mạnh, và cũng không dám thay đổi, nhất là trên phương diện tình cảm, đó là điều tôi thấy an tâm nhất. Mỗi khi tôi có cử chỉ gì khác lạ là Văn đau khổ suốt mấy ngày liền. Một hôm, đang lúc chơi trong vườn hoa ...

Khâm đột nhiên ngưng lại, ngẩng đầu lên nhìn Viễn, gương mặt bàng hoàng như chợt tỉnh.

- Tôi kể lẽ chuyện riêng tư thế này, anh chán không?

- Không. Đây là lần đầu tiên từ lúc bước ra khỏi bệnh viện Viễn mới mở miệng, đôi mắt từ khoảng trời mông lung sa mù trở về - Nhưng tại sao cô lại kể với tôi những kỷ niệm này, để làm gì?

- Tại sao à? Khâm ngơ ngác, ánh đèn đường chiếu nhẹ trên gương mặt nhợt nhạt - Tôi cũng không biết, có thể là ... là vì Anh Văn là bạn thân của anh. Ngưng lại một chút, Khâm lại nói:

- Anh không bực mình thực chứ?

- Nghe vui nữa là khác. Viễn đáp, chàng đứng lại nhìn thẳng vào mắt Khâm - Bây giờ đã tới đầu hẻm nhà cô rồi, thời gian qua nhanh thật, cô có mời tôi vào nhà không?

Mắt Khâm chợt sáng:

- Anh thích thế không chứ?

Viễn cười:

- Thôi để lần khác, lúc nào cô với Văn làm lễ cưới xong mỗi ngày tôi sẽ mỗi đến để làm thực khách nhà cô, được không?

Khuôn mặt Khâm biến đổi, ánh mắt ưu tư lạ lùng. Cả hai đứng lặng ở đầu ngõ, không ai nói với nhau lời nào Một lúc Viễn nhún vai khẽ cười:

- Thôi chào cô!

Khâm hấp tấp:

- A ... anh Viễn, ngày mai anh đến bệnh viện không?

- Đến chứ!

- Lúc nào

- Cũng như ngày hôm nay

Khâm mím môi:

- Vậy mai anh cũng đưa tôi về nhé, thả bộ như thế này tôi thấy thật dễ chịu

- Để lại nghe chuyện tình của cô với Văn à?

- Nếu anh thích nghe

- Thích lắm chứ!

- Vậy thì anh sẽ nghe không bao giờ dứt!

Viễn gật đầu

- Đồng ý nhưng bây giờ thì tôi phải về.

- Vâng chào anh!

Khâm đưa tay đỡ lấy cây dù trong tay Viễn. Viễn Bước nhanh trong bầu trời mưa, đôi vai rộng không hề quay lại Cầm chắc cây dù trong tay, Khâm chậm rãi bước. Đến trước cổng, mở khóa bước vào sân. Mùi thức ăn bên trong bay ra thơm lừng.

- Con về rồi đây à? Bà Nhã Trân hỏi - Có gì lạ không con? Văn khỏe chưa

Khâm bỗng đứng lúng túng:

- Anh ấy khỏe rồi mẹ ạ. Khoảng tuần nữa là có thể về nhà. Ngày mai con bắt đầu đi học trở lại

Bà Nhã Trân linh cảm điều gì khác lạ trong ánh mắt và cử chỉ của Khâm:

- Nhưng ...

- Sao hả mẹ?

- Thôi, không có gì cả. áo của con ướt cả rồi kìa, đi thay áo rồi dùng cơm. Mà ... con đi bộ về à?

- Vâng!

- Đường dài thế mà con chẳng đi xe, không khéo lại ốm cho bây giờ.

Khâm chạy vào phòng mình, thở phào nhẹ nhõm. không buồn thay áo nàng bật đèn nhìn vào khung hình trên bàn học: Đỗ Gia Văn! Ngồi xuống ghế, chống tay lên cằm, bao nỗi băng khuâng đang xáo trộn tâm tư nàng.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 10

Suốt một tuần dài mưa không ngớt hột.

Tường Vi nhìn vào kính, tỉ mỉ kéo cổ áo trắng cho lọt hẳn ra khỏi

cái áo xanh khoác bên ngoài, nàng cẩn nhẹ vào môi để môi có màu hồng tươi hơn. Da mặt trắng nhạt được đánh lên lớp kem. Có vẻ hồng quá, nàng lại lấy khăn tay xoa nhẹ hai chiếc bím nhỏ được thắt thêm chiếc nơ màu xanh lá. Ngắm nghía xong nàng cài thêm đóa hoàng nhung lên ngực. Nét đẹp thơ ngây vẫn mặn mà. Đặt kính xuống, Tường Vi thở phào

- Chà! Cô tiểu thư nhà này chắc bị bệnh tương tư rồi hay sao mà than van thở dài mãi

Tiếng chị Lý cay đắng vọng vào Tường Vi vội đi ra, chị Lý đang bận rộn bên bàn máy may, ông anh hôm nay nghỉ phép đang ngả người trên ghế mây xem báo

Chị Lý ngẩng đầu lên, xỏ xiên:

- Hôm nay trang điểm như bà hoàng, lại đến bệnh viện thăm ông sinh viên nữa phải không? phải mà, dù sao người ta cùng là con của ông Giám đốc ngân hàng, giàu sang quá mà!

Tường Vi van xin:

- Thưa chị, người ta sắp làm lễ hỏi rồi, chị đừng hiểu lầm ...

Chị Lý hót ngang:

- Người ta sắp cưới vợ rồi, thế cô còn đến đó làm gì? Tai sao không xét lại phận mình xem có xứng đáng với con một ông giám đốc không? ông chủ sự Trương mà anh giới thiệu cho cô có gì đâu mà cô chê ổng chê eo nào là hói đầu, nào là lớn tuổi đủ hết. Hừ, nhưng có tóc có ích lợi gì đâu, nó có phải là ...

Tường Vi hét lên:

- Chị!

Bình, anh của Vi đang xem báo, nghe lời qua tiếng lại của vợ và em gái vội bỏ báo xuống. Chưa đầy ba mươi nhưng gánh nặng gia đình đã khiến cho anh già trước tuổi, gầy còm. Trong gia đình, anh chỉ là một người thụ động, mọi quyết định đều do vợ, chị Lý bảo sao anh nghe vậy. Tiếng phản đối của Tường Vi đã làm cho anh phải hỏi:

- Tường Vi, cái thằng bạn của mày nó làm nghề ngỗng gì?

Tường Vi cố nén:

- Thưa, em đã bảo anh ấy không phải là bạn em mà là hôn phu của con bạn em mà.

- Được rồi, thế mỗi ngày em đến thăm nó làm gì chứ?

- Thì quen biết nhau, hấn bị thương em phải đến thăm.

Chị Lý chen vào:

- Hừ đi thăm, đi thăm mà tô son trét phấn như thế à? Thôi anh ơi, cô em gái ngoan của anh đã biết yêu rồi, đâu thèm đêm xỉa gì đến sự lo lắng của anh nữa đâu!

Bình hắng giọng, cố làm ra vẻ ta đây là gia trưởng:

- Tường Vi, ông chủ sự Trương mến em lắm, em nghĩ thế nào

Vi kêu lên:

- Anh!

- Thôi bây giờ thế này, mày cứ coi ông ấy như bạn để tìm hiểu

nhau cái đã. Chủ nhật này ông Trương mời mày đi hồ Bích Đàm, mày không được từ chối

Tường Vi vội nói:

- Anh Bình, chủ nhật này em bận.

- Bận? Bận gì?

Tường Vi đáp nhanh không nghĩ suy:

- Anh Văn tổ chức mừng ngày ra bệnh viện.

Chi Lý cười đắc thắng:

- Đó thấy không? lại cũng Văn nữa, lúc nào cũng anh Văn, anh Văn!

Như cảm thấy quyền làm anh của mình bị xúc phạm Bình trừng mắt:

- Tao đã trả lời với ông rồi, mày phải đi với ông ấy, còn cái thằng Văn gì đó, từ nay mày phải ít qua lại với nó, Những cái

thằng công tử bột như vậy không có thằng nào nên thân nên hình gì hết.

Tường Vi tức quá, mắt mờ cả lệ.

- Anh! Anh ấy đâu có tán tỉnh em bao giờ chứ?

Chị Lý làm bộ hờn mát:

- Thôi, thôi được rồi đừng đụng tới ông công tử đó nữa, nói thêm một tí đây rồi cô tiểu thư lại bù lu bù loa, rồi hàng xóm họ bảo mình ỷ làm anh chị đi hiệp đáp cô ấy

Tường Vi cắn môi, cố gắng giữ cho những giọt nước mắt đừng rơi rạ Một lúc sau nàng mới ngáp ngừng:

- Thưa anh, em có thể đi được chưa ạ.

Chị Lý xỏ xiên

- Nghe cô ấy hỏi không, cô ấy làm như nhà này người ta cấm không cho cô ấy ra ngoài không bằng. Đi thì đi cô ơi, còn làm vẻ uất ức làm gì không ai biết đâu

Tường Vi cúi đầu xuống, khoác chiếc áo mưa cũ lên vai bước đi
Đến ngạch cửa, nàng quay mặt lại, hỏi nhỏ:

- Anh chị có cần gì em không?

- Thôi cảm ơn cô, không ai dám làm phiền cô đâu

Bao nhiêu cặp mắt tò mò của mấy bà hàng xóm đeo theo từng bước chân của Tường Vi, nàng cũng hiểu rằng, dưới sự bán rao của bà chị dâu, nàng là một thứ gái mất nết. Cúi đầu xuống bước nhanh qua khỏi dãy nhà kiểu Nhật nàng bước ra đường. Gió mưa vẫn lất phất tắm mát lòng nàng.

Đời sống sao khổ sở thế này rồi tương lai sẽ ra sao Sống mãi với anh chị hay phải lấy ông chủ sự Trương? Hoặc ... Tường Vi lắc đầu, gió thổi mạnh, bóc tung vạt áo mưa nàng lên. Cảnh phố chiều u sầu khiến cho Tường Vi rùng mình. Tôi phải sống thế này đến bao giờ mới được giải thoát? Ngẩng đầu lên nhìn trời, mây cuộn cuộn bay Nếu biết được tương lai mình thì hay biết mấy Năm năm, mười năm, hai mươi năm sau rồi sẽ ra sao Ngày tháng sao dài đằng đẵng. Nó sẽ đến rồi đời tôi sẽ thế nào

Đến trước cửa bệnh viện, Vi gặp Viễn và Khâm đang sóng vai đi ra Bất giác, Tường Vi đứng ẩn vào cổng. Viễn cầm dù che cho Khâm, hai người chậm bước ra chiều tương đắc lắm, họ không nhìn thấy nàng. Nhìn theo bóng hai người đến lúc khuất hẳn trong lớp sa mù cuối phố, nàng mới bước vào Tường Vi lắc đầu, lòng thắc mắc. Lúc gần đây, mỗi buổi chiều Viễn đều đưa Khâm về. Điều đó cũng đâu có gì đáng nói, nhưng hành động của hai người có vẻ làm sao ấy. Có lần Tường Vi đã hỏi Khâm:

- Bỏ với Viễn ra sao

- Thì có sao, chúng tôi nói về Văn chi có Văn thôi

Chỉ nói về Văn thôi ử thì nhứt định như thế rồi! Một người vì bạn, một người vì chồng sắp cưới của mình, như thế câu chuyện sẽ bất tận. Chuyện bình thường như vậy, có gì đâu mà nàng phải nhọc tâm lo lắng cơ chứ?

Lên lầu, đến dãy phòng hạng nhất nàng gõ cửa Chiếu phòng rộng có cả nơi để tiếp khách. Văn đang ngồi đọc sách.

- A thì ra cô Viễn với Khâm mới vừa bước ra, cô có gặp họ

không?

- Không!

Tường Vi đáp nhanh. Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại nói dối như vậy. Văn thản nhiên lập lại:

- Không gặp họ à? họ mới bước ra đây mà?

Tường Vi ngồi xuống ghế, chăm chú nhìn vẻ cô đơn của Văn:

- Ngày mai anh về nhà rồi phải không?

Văn bút rút:

- Đúng ra hôm nay tôi đã về rồi chứ. Ở bệnh viện mãi bực bội quá!

- Sao anh không nằm nghỉ?

- Nằm mãi cũng chán.

- Thế xem sách?

- Xem chẳng nổi!

- Vậy thì anh nằm nghỉ đi, tôi đọc cho anh nghe nhé?

- Thôi không dám phiền cô!

- Có gì đâu mà anh ngại

Tường Vi đỡ quyển sách trong tay Văn. Văn đành nhượng bộ.

- Nhưng cô sợ máu mà?

- Tôi sợ máu Ai bảo thế?

- Khâm!

Tường Vi đỏ mặt

- Vâng, tôi sợ máu thật. Thôi anh nằm nghỉ đi!

Văn nằm lên giường. Tường Vi lật sách rạ Gian phòng tràn ngập ánh sáng, chiếc bím của Tường Vi xoa trên mép giường. Vi ngồi

ngiêng nên ánh đèn không chiếu sáng tới má bên kia Giọng trầm và nhỏ, nàng đọc:

- Mọi gia đình hạnh phúc đều giống nhau, nhưng những gia đình thiếu hạnh phúc thì ngược lại, nó có những bất hạnh khác biệt ...

Cửa bị mở tung, Gia Linh thò chiếc đầu ướt vào Nhí nhảnh trong chiếc áo đi mưa hoa hòe sặc sỡ và chiếc khăn trên cổ, trông Gia Linh tràn đầy sinh lực.

Bước tới giường, vuốt nhẹ tóc anh rồi hôn nhẹ lên trán anh, Gia Linh hỏi:

- Hôm nay anh khỏe không? Chủ nhật tới, tụi này tổ chức một bữa tiệc ăn mừng nhé?

Rồi kề sát miệng bên tai Văn, Gia Linh nói nhỏ:

- Em tiết lộ bí mật cho anh biết, anh đừng nói lại cha nhé. Chúa nhật này, cha định tuyên bố lễ đính hôn của anh chị đấy. Bây giờ người đang bận lo đặt nhẫn cho anh chị.

Văn hơi ngạc nhiên, tin này mang đến cho chàng một xúc động

mạnh, trước mắt là hào quang tuyệt vời Không đợi Văn phát biểu cảm tưởng, Gia Linh đã đứng dậy quay sang Tường Vi hỏi:

- Chị Vi, chị có thấy Viễn đâu không?

Tường Vi lơ đãng:

- Viễn à?

- Vâng, chị thấy hắn đâu không? Em kiếm khắp nơi mà chẳng gặp. Bà chủ nhà bảo suốt ngày không thấy ông ấy đâu cả. ông Viễn này không biết làm cái trò gì mà cứ mất mặt!

Văn hỏi:

- Mà tìm Viễn để làm gì?

- Có việc.

- Linh, mà không nên gặp hắn nhiều, hắn có hàng tá nhân tình, con người hắn không hề yêu ai thật tình cả.

Gia Linh dậm chân xuống đất, mắt mở to:

- Anh nói gì kỳ vậy Em có mê ông ấy đâu Nhưng anh có biết Viễn ở đâu không?

- Hấn mới đi ra với Khâm.

- Vậy thì phải đuổi theo họ mới được.

Gia Linh vừa nói vừa đưa tay cho đuôi khăn choàng cổ ra sau rồi xông ra cửa, quên cả chào người trong phòng. Vãn đưa mắt nhìn theo đến khi cô em gái khuất dáng mới quay lại cười với Tường Vi:

- Nó thì lúc nào cũng vậy

Tường Vi không có ý kiến, mỉm cười cúi xuống đọc tiếp:

- Mọi gia đình hạnh phúc đều giống nhau, những gia đình thiếu hạnh phúc thì ngược lại, nó có những bất hạnh riêng biệt ...

Viễn với Khâm sánh vai bước chậm rãi ven theo con đường vắng người Mưa rên rĩ trên mái ô, gió vuốt ve đôi má tái Bầu trời đen trũi với cơn mưa mù mây u ám. Con đường quá quen thuộc, câu

chuyện về Văn kéo dài bất tận. Hôm nay là buổi cuối cùng đi trong mưa, ngày mai, Văn rời bệnh viện, những mẩu chuyện hoàng hôn tới hồi phải kết thúc. Nhưng cũng chẳng sao vì bao nhiêu đề tài về Văn đã hết rồi, nếu kéo dài thêm có còn gì để nói!

Quanh qua góc phố, đã sắp đến con hẻm nhỏ nhà Khâm. Mưa đột ngột to, bật chiếc dù về sau, phản ứng tự nhiên, Viễn đưa tay choàng qua vai Khâm che chở.

- Tại Trùng Khánh, gia đình tôi ở Sa Bình Cự Văn thì o trong thành. Những cuộc oanh tạc liên tiếp vào thành phố khiến cho cuộc sống ở đây rất mong manh. Bác Cân vì công việc làm ăn không thể rời khỏi thành phố được nên đem Văn và Gia Linh đến gởi nhà tôi. Đó là những ngày đẹp nhất trong cuộc tình của chúng tôi, chúng tôi không phải đi học, ngày ngày thong dong trên núi, trên đồi. Có một hôm, chúng tôi vào rừng chơi rồi lạc lối đến tối mờ vẫn chưa tìm được lối ra. Văn nắm tay tôi, run giọng trấn an tôi. Đi đã mỏi mà vẫn thấy toàn cây, trời thì cứ tối đen dần. Một lúc sau chúng tôi trông thấy chiếc miếu bỏ hoang thấp lè tè. Ngồi ở bậc thềm tôi khóc, Văn cùng khóc theo, chúng tôi ôm nhau khóc mùi, khóc đến mỏi mệt, tôi ngả vào vai Văn ngủ vùi.

Khâm ngưng kể, đôi mắt xa vắng như còn chìm trong mộng đẹp:

- Sau đấy cha Văn và mẹ tôi xách đèn bấm vào rừng tìm và mang chúng tôi về. Hôm đó, mẹ sợ chúng tôi giật mình, nên để cho chúng tôi ngủ chung giường với mẹ. Nửa đêm, Văn giật mình khóc thét lên bảo là sợ cộp vô tôi mất. Tôi cũng tỉnh dậy ôm lấy chàng không rời ... Khâm thử dài - Tình cảm thời trẻ con thật đẹp.

Viễn vẫn yên lặng. Có lẽ không chịu được không khí nặng nề, nàng khẽ hát:

Nhớ thuở xưa ta còn bé, em hay cười khi nghe anh kể chuyện vui
Ngồi dưới cành đào nghe chim líu lo trên cành rồi ngủ quên
trong mộng bình yên ...

Viễn chợt lên tiếng:

- Đẹp quá!

- Gì đẹp anh?

- Lời ca của cô và cả câu chuyện vừa kể.

- Anh thích à?

- Cô muốn nói thích cái gì chứ? Bài hát? Cổ Hay là câu chuyện?

Mặt Khâm nóng lên, cơn mưa giá buốt không ngăn được những rung động trong tim. Khẽ liếc Viễn, đôi mắt anh chàng vẫn còn hướng về phía cuối đường ướt nước với vẻ thản nhiên. Khâm lảng sang chuyện khác:

- Đúng ra tôi đã học nhạc.

- Thế tại sao không?

- Cha tôi cho rằng tôi nên học sử, vì người đã chọn nghề này để sau đó phải sống một cuộc đời bất đắc chí.

Viễn không đáp, họ tiếp tục bước bên nhau. Bầu không khí lảng đãng như nặng nề. Quẹo sang con hẻm thì tới cổng nhà Khâm, Viễn vẫn không cáo từ. Khâm miễn cưỡng:

- Đến nhà rồi, anh vào chơi không? Anh chưa ghé nhà tôi lần nào nhỉ. Vào đi, gặp mẹ tôi anh sẽ thấy người dễ mến lắm!

Khâm nói một hơi như sợ Viễn khước từ. Viễn cười bằng lòng,

Khâm mở cửa Hai người yên lặng bước qua sân. Bây giờ là cuối đông, cây Đỗ Quyên trước nhà xum xuê hoa đỏ. Khâm thò đầu vào cửa, yên lặng hoàn toàn, nàng lên tiếng gọi:

- Mẹ ơi!

Không có tiếng trả lời

- Lạ thật ...! Mời anh vào ngồi chơi!

Vào hẳn trong nhà Khâm tìm thấy nơi kỷ trà một tấm giấy nhỏ của bà Nhã Trân để lại

Khâm,

Mẹ ra chợ sẽ về ngay

Mẹ của con

Đặt mảnh giấy xuống, cởi áo khoác ngoài ra, Khâm vuốt những hạt nước đọng trên tóc:

- Mẹ tôi xuống phố rồi Ở đây chúng tôi muốn người làm theo giờ để nấu nướng, giặt rửa, hôm nay chắc bà ấy không đến rồi Tuy nhiên vẫn có thể mời anh ở lại dùng cơm, nhé?

- Không được cô bé thất bím đợi tôi ở nhà.

- Cô bé là ai

- Cháu gái của bà chủ nhà.

Khâm liếc nhanh Viễn:

- à ... thế cô ấy đẹp không?

- Ai

- Cô thất bím đó?

- Không chê vào đâu được, vừa đẹp mà lại vừa dễ thương.

Viễn vừa nói vừa đưa mắt nhìn khắp gian nhà kiểu Nhật. Khâm mở cửa phòng mình ra nói:

- Đây là phòng riêng của tôi, anh muốn vào xem không?

Viễn bước vào Gian phòng thật ngăn nắp và sạch sẽ, khăn trải giường màu xanh nhạt, cửa sổ với màn cửa cùng màu Trên bàn

học, bức ảnh của Văn đang nhìn hai người cười rạng rỡ

- Anh ngồi đây nhé, tôi đi rót nước.

Khâm lui ra để Viễn ngồi lẻ loi Ngắm hình Văn trong khung kính, cạnh đó là quyển sách dày Viễn táy máy mở ra, nhánh lá đỏ, Viễn nghe tim mình đập nhanh. Đây là quyển nhật ký, cầm chiếc lá lên bên dưới có hai câu thơ:

Người đâu gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có duyên gì hay không?

Viễn đứng lên, thần thờ. Khâm đã mang nước đến, đặt lên bàn mỉm cười:

- Chị người làm đang sửa soạn cơm tối dưới bếp, anh ở lại nhé!

Vừa nói đến đây ánh mắt Khâm chạy nhanh qua quyển nhật ký, câu nói ghen trong cổ họng và gương mặt nàng tái đi khi thấy chiếc lá đỏ trên tay Viễn:

- Anh ... anh làm gì đấy

- Không!

Viễn đặt trả chiếc lá lên bàn, ngẩng đầu lên, rồi đột nhiên Viễn nắm chặt tay Khâm. Trong lúc Khâm chưa kịp ý thức thì nàng đã ở trong vòng tay rắn chắc của chàng và nụ hôn say đắm đang ghi chặt môi nàng. Khâm như bị mê hoặc và mọi sức phản ứng đã vụt tan thành khói sương. Đôi mắt nóng bỏng của Viễn thiêu chảy từng phần cơ thể nàng.

Chợt tỉnh lại, Khâm cắn môi dùng hết sức mình thẳng tay tát Viễn:

Viễn buông Khâm ra yên lặng bước lui

- Anh Viễn! Anh là một thằng tồi! Tại sao anh lại hành động như vậy Anh Văn coi anh như bạn thân, kính trọng anh, tin tưởng anh, thế mà sao anh lại có thể có hành động khốn nạn như vậy Anh làm thế có xứng đáng với sự tin tưởng của bạn anh không? Anh là thằng tồi! Thằng lưu manh! Đi đi! Đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa! Đi đi!

Viễn yên lặng, gương mặt vẫn lạnh lùng. Chàng không biện minh cho hành động mình, lạnh lẽo bỏ đi Khâm bỗng dung gọi giật theo:

- Anh Viễn!

Viễn đứng lại, Khâm ngã ập vào người Viễn khóc òa:

- Anh Viễn, anh Viễn! Em không có ý muốn đuổi anh, anh Viễn!
Em phải làm sao đây hở anh? Viễn ơi!!!

Đôi môi Khâm tìm đến với nụ hôn đau khổ khiến Viễn bàng
hoàng ...

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 11

Kể từ buổi tối hôm bị tát tai Viễn biệt tăm luôn. Viễn trốn lánh tả Viễn sợ phải rơi vào ngõ hẹp không lối thoát? Có thật Viễn biết sợ chẳng?

- Khâm, em đang nghĩ gì đấy

Tiếng hỏi của Văn ngắt ngang dòng tư tưởng của Khâm. Ngồi xuống cạnh Khâm, xiết tay người yêu, Văn hỏi:

- Hôm nay em làm sao vậy Tại sao lại không vui Ai làm em buồn?

Khâm miễn cưỡng trả lời:

- Anh đừng lo, không có gì đâu anh.

- Thế sao em không vui, nhìn em buồn anh bút rút quá! Em đừng buồn như vậy Em đang nghĩ gì?

Khâm nhìn Văn, mặt Văn thật hiền lành, ánh mắt ngây dại thật dễ thương, nàng thở dài nói:

- Thật không có gì anh ạ. Anh có thật tình yêu em không?

Văn thiết tha:

- Trời ơi, em còn nghi ngờ lòng anh nữa sao Khâm?

- Không, không. Em không có nghi ngờ anh gì cả.

Văn xụ mặt xuống, thề thốt:

- Em cứ yên tâm, lòng anh đối với em thế nào trời đất cũng biết cả. Tình yêu của anh đời đời kiếp kiếp không bao giờ đổi thay, em cứ tin đi đừng bao giờ nghi ngờ chi cả. Sống bên nhau từ thuở nhỏ đến lớn mà em vẫn không tin anh sao

Khâm giải thích:

- Không phải em không tin anh, nhưng mà ... Khâm lại thở dài - Anh Văn, đời này còn biết bao nhiêu người con gái xứng đáng hơn em nhiều ...

- Em nói gì thế? Văn quỳnh quáng lắc mạnh vai Khâm - Em, em làm sao vậy Em hết yêu anh rồi sao Sao em nữ nói vậy Thật tình là anh không hiểu em muốn nói gì cả. Xích lại gần Khâm hơn, Văn nói nhanh - Anh tiết lộ cho em nghe điều này Bộ em tưởng hôm nay chỉ là một bữa tiệc mừng đơn giản thôi sao

Khâm nghi ngờ đảo nhanh mắt:

- Thế thì sao

- Nay, cho em biết. Cha anh với mẹ em đã chuẩn bị sẵn sàng, tối nay sẽ có một dạ tiệc lớn tại nhà hàng Viên Sơn để tuyên bố lễ đính hôn của chúng ta Cha đã giữ kín vì muốn dành một ngạc nhiên lớn. Nhẫn đã đặt xong, chiếc nhẫn của em bằng bạch kim, Gia Linh cho anh biết đó, em cứ giả vờ như chưa biết như thường để mọi người vui lòng nhé. Đúng ra anh không nói với em chuyện này, nhưng nhìn vẻ mặt u sầu của em, anh nhìn không được nên đành tiết lộ. Kể từ nay, đời hai ta sẽ mãi mãi

đính liền nhau, anh sẽ là của riêng em, cũng như em sẽ là của riêng anh ...

Khâm mở to mắt, chết lặng trên ghế, nhìn Văn đang vui sướng hãnh diện. Lời nói của Viễn lênh bênh trong óc nàng.

- Hèn gì mẹ bắt em phải đi may áo quần thật đẹp. Khâm thần thờ nói:

- Em hết lo lắng rồi phải không? Chúng ta làm lễ đính hôn xong, rồi ra trường sẽ làm lễ cưới. Chúng ta sẽ ở với nhau trong ngôi nhà này, nếu em chẳng muốn thì ...

Khâm hốt hoảng nắm chặt tay Văn, bàn tay nàng run rẩy lạnh ngắt:

- Anh cho em hỏi, Viễn đã biết tin này chưa

- Em muốn hỏi về việc đính hôn của chúng ta. Hấn đã biết rồi, Gia Linh đã mách cho hấn biết.

Khâm đứng bật dậy, đưa tay vịn vào tường lão đảo muốn ngã. Văn vội đứng theo đỡ lấy người. Yêu hỏi dồn.

- Khâm, Khâm, em làm sao vậy

Khâm hỏn hên thờ:

- Làm ơn cho em xin ly nước. Chuyện bất ngờ quá, em không thể tin được!

- Đợi chút, anh đi lấy ngay

Văn nói xong bước đi lấy cốc nước mang lại, Khâm cầm ly nước trong tay uống mấy hớp, nàng đã lấy lại được bình tĩnh. Dựa lưng vào tường nàng nghe tiếng hát của Gia Linh trong tiếng nhạc ồn ào:

Em ở đầu sông tương

Chàng ở cuối sông tương

Bao năm thương nhớ chàng

Bóng chàng sao chẳng gặp

Dù uống cùng nước sông

Khâm không dám mở mắt ra, nàng biết Văn đang dăm dăm nhìn mình. Cắn chặt môi, nàng lấy hết can đảm nói nhanh.

- Hãy nghe em nói đây anh Văn, em không muốn chúng ta làm lễ đính hôn hôm nay

- Em nói thế là sao

Khâm lập lại giọng run rẩy:

- Em không muốn làm lễ tối nay. Nhất định không thể được, ta phải ngăn chặn lại ngay

Những giọt nước mắt nằm trong khoé muốn rơi xuống ... Khâm cố giữ xuống. Giọng Văn hồi hã:

- Em ... em thấy nó không đủ long trọng à?

Khâm lắc đầu, nước mắt bây giờ đã lăn ra má:

- Không, không phải vậy, chỉ tại em không muốn, em không muốn chúng ta làm lễ hôm nay

Văn ôm ngang người Khâm vỗ về:

- Thôi được, tất cả tùy em. Anh sẽ cho cha biết ngay bây giờ, em

đừng khóc nữa, thấy em khóc anh chịu không nổi

Khâm ngồi trở lại, hai tay ôm chặt ly nước. Nàng vẫn còn run, dù đã cố hết sức để lấy lại bình tĩnh. Trong cơn hôn mê, chợt Khâm nghe có tiếng hét:

- Viễn đến rồi kìa!

Khâm giật mình, nắm chặt tay ghế nhìn ra cửa. Vẫn không có Viễn, nhưng có một gã đàn ông mặc đồ công nhân, tay mang quà, Gia Linh nói to:

- ông Viễn mang quà đến này, anh Văn ơi ra xem con hươu của anh. Viễn đã cho nhồi rơm xem như thật vậy đó. Gia Linh quay sang hỏi người công nhân - ông Viễn đâu. Sao ông ấy lại không đến mà bảo anh mang lại

Gã công nhân lắc đầu, trao phong thư cho Gia Linh:

- Tôi là thợ chuyên nghề nhồi rơm, ông Viễn bảo tôi mang quà đến đây thôi, còn ngoài ra tôi không biết gì cả.

Gia Linh gọi lớn vào trong:

- Anh Văn ơi, có thư nè.

Văn chạy đến, chào gã công nhân, xong đón nhận quà và thư. Tất cả quan khách đều đổ dồn đến nhìn con vật nhồi rơm, trông như con vật còn sống, họ bàn tán không ngớt. Văn mang thư đến ngồi cạnh Khâm mở ra xem. Văn nói:

- Thư này Viễn viết cho cả hai đứa đây

Văn, Khâm mến,

Trước nhất tôi có lời chúc mừng cho hai bạn, sau một lần săn bắn đáng nhớ, các bạn lại có một ngày đáng nhớ hơn. Tôi không biết phải dùng lời gì để diễn đạt tình cảm của tôi đối với hai bạn, nhưng tôi nghĩ rằng, rồi các người sẽ hiểu tôi

Hôm nay, gởi đến Văn con vật nhồi rơm này, tôi mong Văn sẽ được thích thú. Suốt đời người có mấy lần đi săn mà lại thành công? tôi thấy ghen tức với hạnh phúc của Văn lắm đấy, một người lúc nào cũng thành công trên mọi phương diện, trong khi kẻ khác phải chịu thất bại chua cay

Tôi hay đi săn, nhưng thú thực không hiểu mình săn được những gì? Cuộc săn của những ngày qua đã để lại trong lòng tôi kỷ niệm khó quên. Kể từ nay cho đến khi tàn cuộc đời, tôi xin thề là sẽ không bao giờ đi săn nữa - nói thật với quý vị, tôi thật tình mong mỗi phải chi tôi quên được chuyện đi săn ấy thì hay biết chừng nào!

Mong hai bạn tha thứ cho việc tôi không đến tham dự lễ đính hôn, vì mỗi kỳ hè tôi đều phải đi làm để kiếm tiền chi phí cho niên khóa sau. Do đó, khi bức thư này đến tay quý vị thì cũng là lúc tôi đang bận rộn với công việc hăm mỗ. Công việc tuy mệt nhọc nhưng tôi yêu thích, vì nó có thể làm tôi quên hết mọi chuyện. Được lãng quên là một may mắn lớn cho con người

Xin có lời cầu chúc quý vị được hạnh phúc thật đậm đà, thiết tha hơn những gì quý vị đã nghĩ tới

Kỷ Viễn,

Văn xếp thư lại, yên lặng một lúc, nói:

- Một thằng bạn tốt, hấn bị mặc cảm quá nhiều về việc làm anh bị thương! Khâm yên lặng không nói gì. Văn tiếp- Anh không hiểu tại sao hấn phải nhận công việc quá mệt nhọc như vậy

Khâm hỏi:

- Công việc gì thế anh?

- Công việc ở hầm mỏ. Lúc đầu anh nghe nói hẳn đã nhận làm họa viên cho một công ty kiến trúc, công việc vừa nhẹ vừa được lương cao. Thằng thật khó hiểu!

Khâm đứng dậy, mang chiếc ly đi ra cửa. Bước chân lảo đảo, mắt mờ lẹ, nước trong ly xoay tròn, bắn tung ra như những giọt máu trong tim. Khâm hét to trong lòng - Viễn ơi! Viễn!

Dựa mặt vào song, nhắm chặt mắt lại - Viễn ơi! Viễn!

Nàng mừng tượng Viễn đang quần quật trong hầm mỏ, đem cuộc đời mình ra thi đua với đá núi Viễn! Văng, Viễn đấy Khâm hiểu, Viễn đang cật lực làm việc để quên, và có thể chàng sẽ chẳng bao giờ trở về.

Bàn tay run rẩy, chiếc ly rơi xuống vỡ tan, những mảnh pha lê đọng nước văng tứ phía. Khâm bước vội về phòng tắm, cài chặt cửa lại. Nàng ngồi gục mặt vào tay khóc ngất!

QUYỀN DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 12

Niên học mới đã bắt đầu, Văn sau khi dự lớp bổ túc đã lên lớp dễ dàng để trở thành sinh viên năm ba ban khoa học nhân văn như Khâm và Tường Vị Trong nhóm bạn chỉ có Viễn là học kỹ thuật năm cuối còn tất cả đều là dân làng văn cả. Văn học văn chương Tây Phương, Hồ Như Vy học kinh tế, Gia Linh thì sau khi lấy bằng tú tài thì quẳng hết sách vở để rồi tiêu hao thì giờ với những cuộc vui chơi Với lý tưởng của con, ông Đỗ Căn thật rộng rãi, đã trưởng thành đứa nào muốn làm gì thì làm. Và lại ông cũng không có hy vọng cao đối với Gia Linh, chỉ mong con gái vui sống và sau khi cưới vợ cho Văn thì ông sẽ cố tìm một tấm chồng xứng đáng cho Linh nữa là ông rảnh nợ đối với con cái

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đám trẻ yên vui ngày nào nay đã có những lục đục. Khâm sau hôm từ chối làm lễ đính hôn, đã trở nên tư lự và trốn Văn. Văn vẫn không hiểu nguyên nhân sao lại

có thể như vậy ông Đỗ Cân và bà Nhã Trân cũng thế. Mỗi lần Văn khôi chuyện là mỗi lần Văn được nhìn thấy những giòng lệ nhòa với lời van xin thảm thiết.

- Tôi van anh đừng hỏi tôi gì cả, tôi khổ lắm.

Văn đành lảng sang chuyện khác vì chàng không thể nhìn người yêu khóc. Nhưng trong những lúc đơn độc trong phòng chàng lại tức giận. Ly tách, sách vở được dip bay tứ tung, bút rút ôm đầu Văn hét lên những tiếng tan tác:

- Tại sao Tại sao lại có chuyện thế này Tại sao

Rồi Văn buồn, ủ rũ xanh xao, cáu kỉnh. Cả Viễn lẫn Khâm đều trở thành hai linh hồn buồn thảm bơ vơ

Gia Linh suốt ngày vắng nhà, nhưng lúc có mặt lại không kém gì Văn với Khâm. Có điều Văn và Khâm thuộc loại người sống nhiều cho nội tâm, cắn răng nuốt hết bao ưu phiền, trong khi Gia Linh dễ giận cá là chém thớt, gặp bất kì ai Gia Linh cũng gắt gỏng, ngay cả ông Đỗ Cân, Linh cũng không từ. Không khí nhà họ Đỗ lúc nào cũng nặng nề khó thở. Người khách thường xuyên tới lui nhà là Hồ Như Vy cũng là một đối tượng cho Linh trút

mọi bức bối làm cho mặt mày Vy cũng ỉu xiu theo

Sau thời gian làm việc Viễn trở về. Đây là nhân vật thay đổi nhiều nhất trong đám bạn bè. Viễn đen và ốm hơn trước, tính tình càng hời hợt hơn nữa. Bài vở của năm cuối ngập đầu cộng thêm bài khảo luận ra trường, nhưng đây đâu phải là lý do để chàng thờ ơ với bạn bè? Ngày thi cũng còn lâu Viễn cứ mãi miết trong vũ trường. Bạn gái đã đông đảo bây giờ lại càng tấp nập hơn. Có khi Viễn đưa một lúc hai, ba cô bạn về phòng làm bà chủ nhà bức bối. Chàng bước khệnh khạng vào nhà và nức nồng mùi rượu, Viễn bảo với bà chủ nhà tốt bụng:

- Bà ơi, tôi hư đốn đã lâu rồi, bà đừng bảo tôi phải làm ra vẻ đứng đắn như mấy gã thư sinh.

Thật ra bà lão không hoàn toàn hiểu hết lời của Viễn, trông thẳng bé càng ngày càng trụy lạc hơn bà thấy buồn bã, không thể tha thứ được. những người đàn ông đi qua trong cuộc đời bà từ chồng đến con cái, tất cả đều đã phải qua giai đoạn rượu chè trai gái, bà coi đó là giai đoạn trưởng thành của người đàn ông, nhưng bà làm sao có thể yên tâm đưa mắt nhìn thẳng bé kia chơi với giữa dòng thiện với ác, giữa sự nên người và hư hỏng.

Từ ngày Viễn trở về, chàng không đến thăm Văn. Đôi lần gặp mặt nhau trong trường, Viễn lơ đãng như không trông thấy bạn, hoặc lấp liếm một vài điều rồi cũng kiếm cớ bỏ đi.

Nhiều lúc Văn muốn tâm sự, muốn trút bao nhiêu phiền toái về Khâm để hỏi ý kiến bạn, nhưng chẳng bao giờ được. Có một lần Văn vừa mở miệng:

- Viễn mày biết Khâm ...

Viễn lập tức cắt ngang:

- Xin lỗi tao có hẹn phải đi ngay, hôm khác nhé!

Rồi Viễn bỏ đi để Văn ngón ngàng với bao nhiêu tâm sự. Văn thất vọng, chán nản đưa chân đá những hạt sỏi, lảm bảm:

- Văn, mày đã thấy đời thế nào mà để vị hôn thê mày buồn, bạn bè xa cách vậy hả Văn?

Trong đám bạn bè chỉ có Tường Vi là vẫn bình thường, nàng vẫn phải sống trong sự chua ngoa của bà chị dâu, trong cuộc sống nghèo khổ, nên Tường Vi không còn hơi sức đâu để xúc cảm

trước những biến cố của bạn bè nàng đang mắc phải Trong nhật ký của Vi, cuộc đời đối với nàng là những chuỗi ngày "vật lộn với mâu thuẫn. Trời tạo ra con người hơn những động vật khác ở ba điểm, đó là linh hồn, trí tuệ và tình cảm. Nhưng khổ thay cả ba điều này lại chính là nguyên nhân của mọi dằn vặt, đau khổ. Con người không thoát ra được bao nhiêu điều đó thì làm sao vui sướng được".

Trời nóng dần, mùa xuân miền nhiệt đới ngắn thật, những cánh hoa Đỗ Quyên chỉ tung bừng khoe sắc thắm trong hai tháng rồi thôi Tháng tư, hương xuân đã nhạt, nhiệt độ hạ dần kéo theo đám mây xám cho trận mưa đầu mùa hạ.

Đêm không tối lắm, mưa gió gào thét vội vã trên kính chắn. Khâm ngồi tựa mình bên song dưới ngọn đèn xanh nhạt ngắm đêm mưa Khung kính run rẩy theo từng cơn gió, tiếng mưa dồn dập như ngựa dục đã khiến cho lòng người tan nát. Cắn môi, Khâm nghĩ rằng mưa sẽ chẳng bao giờ rửa sạch được ký ức, cũng như sẽ không bao giờ xóa tan được mọi nỗi buồn lo

Có tiếng động ở cửa, người tớ gái đã hết giờ làm việc trở về nhà, nhưng chỉ một lúc sau, lại nghe tiếng mở cửa, Khâm nghiêng đầu nghe ngóng, có tiếng của cô ta thì thầm với mẹ:

- Tên đó vẫn đứng ở đầu hẻm.

Giọng bà Nhã Trân lo lắng:

- Trông nó ra sao

- Dạ con không rõ vì nó đội nón xùm xụp.

- Cao lớn không?

- Cao lớn lắm, bà phải coi chừng!

Người tớ đi rồi, bà Nhã Trân mới bước vào phòng con, mặt căng thẳng:

- Khâm con!

- Chi mẹ?

- Tối nhớ gài cửa sổ kỹ, cửa lớn khóa cho cẩn thận. Con Hai nó bảo mấy hôm rồi mỗi tối khi đi về nó thấy một người đàn ông lảng vảng trước cửa nhà tã Nhà mình không có đàn ông mẹ nghĩ

tốt nhất ta nên nuôi một con chó giữ nhà, thế yên tâm hơn. Nhà bà Trương hôm trước, ngay cả chiếc giỏ đi chợ cũng không còn đó.

- Dạ.

Khâm đáp, bà Nhã Trân ngẩng mặt lên chăm chú nhìn con:

- Con nghĩ gì đó Khâm?

- Con ... có nghĩ gì đâu mẹ - A mà ban nãy mẹ nói gì? Một gã đàn ông à?

- Ồ, gã đàn ông đó cứ lảng vảng trước nhà ta mỗi đêm có đáng sợ không chứ?

Khâm tròn xoe mắt, đầu óc mông lung, một gã đàn ông! Nàng đứng bật dậy, nắm tay mẹ hỏi dồn:

- Mẹ nói sao, đàn ông à? Hấn ra sao mẹ?

Bà Nhã Trân ngạc nhiên:

- Ai biết đâu, nhưng tại sao con có vẻ hoảng hốt thế?

Khâm bỏ mặc mẹ đứng đấy, nàng chạy ra cửa, bà Nhã Trân vội đuổi theo hét:

- Khâm, con đi đâu đó? Con có điên không?

- Con đi coi thử xem!

Đến bậc thềm nàng hấp tấp mang giày vào rồi xông thẳng ra cổng. Tiếng bà Nhã Trân đuổi theo:

- Trời mưa lớn thế này con ra đây làm gì? Muốn đi phải mang dù chứ!

Khâm không nghe gì cả, nàng vẫn lao vút vào trong mưa và mất hút. Một lúc thật lâu mới thấy Khâm quay về, áo quần ướt đẫm, tóc tai bơ phờ. Những giọt mưa như tấm lưới nhện vây kín người Khâm, Khâm chậm rãi bước vào nhà như người mộng dụ Bà Nhã Trân đứng dưới mái hiên nhìn con kinh ngạc. Khâm bước lên bậc thềm thờ:

- Anh ấy đi rồi, con không tìm thấy đâu cả!

Bà Nhã Trân nhìn con trân trối, bà nhẹ nhàng đưa con vào nhà thay áo quần cho Khâm:

- Thay áo đi con, rồi nói cho mẹ nghe chuyện của con nhé!

Khâm âu sầu lắc đầu:

- Đừng, đừng hỏi đến chuyện ấy mẹ ạ!

Giọng bà Nhã Trân vẫn êm đềm:

- Con hãy thay áo đã.

Khâm ngoan ngoãn nghe theo Xong xuôi, bà Nhã Trân mới nắm tay con âu yếm:

- Bây giờ con kể hết cho mẹ nghe chuyện đã xảy ra thế nào Con và Văn có gì, nói hết cho mẹ nghe đi con. Khâm! Hãy coi mẹ như người bạn thân của con và đem hết tất cả những bí ẩn trong lòng con tâm sự với mẹ, ngoài mẹ ra con có ai đáng cho con tin cậy hơn nữa chứ?

Khâm đau khổ lắc đầu:

- Không được đâu mẹ ơi, mẹ sẽ thất vọng khi biết sự thật

Bà Nhã Trân rùng mình, bà không tin rằng điều bà đã nghĩ là thật.

- Vậy thì, điều mẹ nghi ngờ là thật sao con? Khâm, con không còn yêu Văn nữa sao

- Mẹ, mẹ, đừng hỏi con điều gì nữa cả, anh Văn, anh Văn ...

- Sao Nó đã có người khác rồi à?

- Không phải như vậy, anh ấy tốt với con lắm, anh ấy luôn luôn đứng đắn. Con đâu có bảo là anh ấy không còn yêu con. Con cũng yêu anh ấy lắm, chúng con sống bên nhau mười mấy năm rồi, yêu nhau cũng đã bao nhiêu năm ...

Bà Nhã Trân có vẻ yên tâm:

- Thế thì tốt quá, có gì đâu. Vậy sao con lại buồn? Chỉ cần yêu nó là được, không có gì phải lo hết!

Khâm rồi rắm:

- Nhưng ... nhưng mà ...

- Nhưng mà làm sao

- Nhưng mà ... Khâm không biết nói làm sao, nàng bỏ đi tới bàn viết ngồi xuống.

- Nhưng mà làm sao mới được chứ?

Bà Nhã Trân bực mình hỏi lớn, thái độ khô sớ với những câu nói nửa chừng của Khâm làm bà nóng lòng. Không phải chỉ là sự nóng lòng không mà còn pha lẫn nỗi lo âu Khâm cúi đầu nhìn xuống, tránh ánh mắt mẹ, nàng hỏi nhỏ:

- Thưa mẹ, nhất định con phải lấy anh Văn mới được sao

Bà Nhã Trân lo lắng:

- Con nói thế nghĩa là sao Con đã thay đổi rồi à? Gã con trai kia là ai vậy Khâm yên lặng, bà Nhã Trân hỏi tiếp - Nói đi, hấn là ai

vậy con?

Khâm ngẩng lên nhìn mẹ, gương mặt nàng tái xanh, đôi mắt đẹp
nào nùng, vẻ đẹp mà bà chưa hề nhìn thấy nơi con bà, nó tinh
kiệt và trang trọng làm sao

Lấy quyển sách để trên bàn, nhẹ nhàng Khâm đặt lên mẹ một
cánh hồng điệp héo khô nhưng vẫn còn quyến rũ được cái nhìn
của bà Nhã Trân.

áo quần ướt đẫm nước, chiếc nón màu nâu sùm sụp trên đầu, đôi
tay dút sâu trong túi Qua mỗi vũng nước, Viễn thấy rõ chiếc
bóng ngả dài trong ấy âm thầm qua bao nhiêu con phố, bao nhiêu
ngõ hẻm mới đến được cửa nhà trọ.

Lục lọi mãi trong túi rồi cũng tìm ra xâu chìa khoá, nhưng cơn
say khiến chàng choáng váng, không thấy ổ khoá.

Chợt cánh cửa bật mở to, bà chủ nhà đứng chắn ngang lối vào
nhìn Viễn chăm chăm.

- Thì ra là cậu Cừ say sưa mãi Đàn ông thật trăm người như một.

Nói xong bà ngoe nguẩy bỏ vào, đi được mấy bước bà còn quay đầu lại nói:

- Có một cô đến kiếm cậu kia, cô ấy nhất định ngồi chờ không chịu đi, cậu vào xem. Nếu cứ thế này mãi thì cậu đừng hòng, tôi cho người khác thuê quách phòng này cho rồi

Viễn khó chịu khoát tay:

- Thôi được rồi bà ọ! Còn cái cô nào đó bà cứ bảo là tôi không có nhà là xong, chứ gì.

- Nhưng cô ấy không chịu, cứ ngồi đợi thì sao

- Thì bà cứ đuổi đi chứ tôi biết làm sao bây giờ.

Viễn về phòng. Trong phòng, ngọn đèn trên bàn cháy sáng, nơi chiếc ghế mây bên cạnh một thiếu nữ đã ngủ thiếp tự bao giờ.

Viễn lắc mạnh đầu, chàng đã tỉnh táo đôi chút, chăm chú nhìn thiếu nữ trong lòng ghế. Trong giấc ngủ trông nàng như trẻ con.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, Viễn bước tới gần. Chiếc áo mưa màu xanh nằm vắt ngang trên kệ giày, mái tóc hấy còn ướt. Viễn lắc mạnh vai thiếu nữ:

- Gia Linh, thức dậy đi

Gia Linh vươn vai thở thật dài, nàng mở mắt nhìn gian phòng rồi nhìn Viễn, Vẫn tưởng nằm mơ Khi trần tỉnh xong, Gia Linh mừng rỡ:

- A, anh Viễn, cuối cùng rồi anh cũng trở về.

Viễn lấy giọng ôn tồn hỏi:

- Cô biết bây giờ mấy giờ rồi không? cô phải về nhà ngay

Gia Linh gật đầu:

- Vừa về tới nhà là anh đuổi tôi ngay à. Tôi không biết mấy giờ, nhưng còn anh?

- Tôi thì không cần, nhưng cô phải biết.

Gia Linh yên lặng mang gạt tàn thuốc đến trước mặt Viễn.

- Anh rượu chè hút xách à, anh muốn thành cái gì chứ. Đi đến

đâu cũng nghe người ta nhắc tên Viễn, từ Vũ trường đến quán rượu, đàn bà..

Viễn cắt ngang:

- Cô Linh, cô đến đây để làm gì? có phải chờ tôi về để dạy bảo tôi không?

Gia Linh ưỡn ngực ra, đôi mắt lộ tia giận:

- Không phải vậy, tôi đến đây chỉ để tìm hiểu xem con người được thiên hạ ca tụng là người yêu của mọi người nó ra thế nào, thế thôi

Viễn lột nón xuống ném vào góc bàn, xong nhìn thẳng vào Linh. Hai người cứ thế yên lặng nhìn nhau Một lúc Viễn lạnh lùng bảo:

- Thôi được rồi, bao nhiêu đó đủ chưa Bây giờ cô cũng nên đi về nhà đi

- Vâng bây giờ thì tôi về được rồi Gia Linh chậm rãi đứng dậy - không cần anh phải đuổi tôi, tôi sẽ về ngay

Lấy chiếc áo mưa trên kệ Gia Linh bước đi, vừa đi được hai bước, nàng chựng lại như không chịu đựng được nữa, nàng thảng thốt kêu to:

- Anh Viễn!!

Đỡ lấy cô bé trong tay Viễn cố tránh vòng môi người con gái Mặt Gia Linh hơi ngẩng lên, đôi mắt xinh tươi bây giờ đã nhòa lệ.

- Viễn anh muốn gì? Em không xứng đáng hơn mấy con vũ nữ kia sao Anh, nếu anh muốn thỏa mãn những cái đó thì ... thì em đây sẵn sàng hiến dâng cho anh.

Viễn rung mình, chậm chậm, chàng đưa tay ôm lấy khuôn mặt trẻ trung của người con gái đặt môi mình lên môi nàng, rồi đứng yên xúc động. Đột nhiên, Viễn lại nói như van xin:

- Gia Linh tôi không xứng đáng với tình yêu của Linh, Linh biết không?

Gia Linh lắc đầu:

- Anh đừng nói thế, nếu anh chẳng yêu em thì cứ nói thật.

Viễn thở dài, đẩy Gia Linh ra, bước đến bên bàn viết đốt một điều thuốc.

- Gia Linh, Linh đừng yêu, đừng để ý đến tôi, rồi em sẽ gặp nhiều người xứng đáng hơn.

- Đừng nói những lời đó, em không nghe đâu. Hãy cho em biết sự thật. Viễn, anh không yêu em, phải không?

Viễn quay đầu lại với ánh mắt thật lạ lùng, khô sở cười và có vẻ bối rối:

- Linh thật tình muốn nghe sự thật à? Làm sao tôi có thể cho Linh biết. Tôi không yêu Linh chẳng? Gia Linh, tôi thương em lắm, nhưng tình thương đó không phải là tình yêu của trai gái. Em hiểu không? Tôi có thể đùa cợt với những người con gái khác vì họ đã mang tuổi trẻ của họ ra rao bán. Còn em, em là đứa con gái ngoan, tôi có thể quý em như quý một người em gái Linh biết không? Bây giờ em về nghỉ nhé?

Gia Linh sửng sốt:

- Em vẫn chưa hiểu, những người con gái kia có chỗ nào đáng để anh yêu đâu

- Gia Linh, em muốn biết, nhưng có điều anh không thể tìm một phương thức khác để làm mình quên, vì nếu không tìm đến họ có thể anh sẽ điên lên, em hiểu không?

Gia Linh thương xót:

- Em không hiểu gì cả. Tại sao anh phải tìm cách để quên chứ?

Viễn đặt lên vai cô bé mắt van xin, nỗi đau khổ ngút ngàn hằn trên khuôn mặt đen sạm.

- Linh sao em lại bắt anh phải nói Em thông minh, em cần gì phải nghe mới biết được. Đời anh đã từng khốn khổ vì tình, anh đã hứa với lòng là không bao giờ để sa chân vào đó nữa, nhưng rồi, Viễn thở dài - Đừng để tôi phải nói thêm nhé. Linh, thôi bây giờ về đi

Viễn đưa tay ôm đầu ngả vào lòng ghế. Rượu, thuốc lá và cả một

buổi chiều dầm mưa đã khiến chàng mệt mỏi tận cùng, chàng cảm thấy mắt hoa, đầu nhức như búa bổ.

Tiếng Gia Linh lẩm bẩm bên tai:

- Em hiểu rồi, anh đang yêu, anh đã có người yêu rồi, phải không?

Viễn yên lặng không đáp, hai tay ghì chặt đầu. Gương mặt Gia Linh càng lúc càng tái, ánh mắt lạc hẳn đi:

- Em biết rồi, đúng ra em nên biết sớm hơn. Bước đến bên Viễn, Gia Linh hỏi:

- Anh Viễn, cho em biết người ấy là ai có phải là chị ... là chị ...

Viễn quát to:

- Thôi đừng nói gì nữa

- Em biết rồi, đúng là chị ấy, đúng là chị Khâm.

Viễn như bị điện giật nhảy nhồm lên, mắt đỏ rực, chàng hét:

- Đừng nhắc đến cái tên đó nữa, tại sao đến bây giờ cô vẫn chưa đi Cô muốn làm phiền tôi đến bao giờ mới thôi chứ?

Linh gật đầu, lui dần về phía cửa

- Vậy thì em về vậy

Viễn hét:

- Linh, đứng lại!

Gia Linh ngừng lại, thần thờ nhìn Viễn, Viễn van xin:

- Linh đừng giận tôi nhé:

- Trời ơi! Viễn!

Gia Linh kêu lên rồi gục đầu ngã người trên gối Viễn khóc ngất. Viễn xiết chặt cô gái trong tay chàng yên lặng. Gia Linh khóc, nhưng nàng không hiểu mình đang khóc cho ai Cho chính mình hay là cho anh Văn với chị Khâm? Tình yêu là một vòng lẩn quẩn.

QUỖNH ĐẠO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 13

Chưa bao giờ bà Nhã Trân lại thấy phiền muộn hơn bây giờ. Lời thú của Khâm làm bà tuyệt vọng. Thời đại bây giờ đã đổi khác, đâu còn giống như thuở bà ngày trước. Bà hiểu lắm, việc hôn nhân của con cái hoàn toàn do chúng quyết định, cha mẹ chỉ còn đóng vai trò cố vấn mà thôi. Nhưng cuộc tình này rồi sẽ đưa Khâm đến bến nào? Khâm càng ngày càng gầy, càng xanh. Bà muốn cứu vãn cuộc hôn nhân đã vỡ.

- Khâm, con nghe mẹ, hãy quên thằng Viễn đi, nó không xứng đáng hơn Văn đâu con ạ.

Khâm cười eo xèo:

- Mẹ, mẹ nói chỉ với con những điều ấy, vô ích lắm! Mẹ cũng đừng lưu ý đến Viễn, vì không bao giờ anh ấy yêu con, anh ấy

cũng đâu có tán tỉnh con. Mẹ cũng biết điều đó rồi, anh ấy lánh mặt con như tránh xa loài thú dữ, mẹ đừng lo Viễn không cướp được con của mẹ đâu

- Nhưng sao con lại cự tuyệt lời cầu hôn của Văn?

- Con có thể nhận lời anh Văn, nhưng như thế mẹ không thấy rằng đó chỉ là một sự lường gạt hay sao

- Chỉ cần con dấu kín chuyện lòng mình thì làm sao người ta biết. Có mấy cặp vợ chồng sống bên nhau suốt quãng đời dài mà tránh khỏi trường hợp đó đâu con.

- Mẹ muốn con sống lường gạt như thiên hạ sao mẹ. Sống bên nhau trong cảnh đồng sàng dị mộng như cha với mẹ thì còn gì buồn hơn nữa

Bà Nhã Trân đau khổ trách móc:

- Khâm!

- Con xin lỗi mẹ, con không cố ý muốn nói như vậy

Nàng ăn năn chỉ muốn trốn về phòng riêng của mình để suy tưởng.

Vâng, bà Nhã Trân, bà không thể để Khâm đem cả hạnh phúc đời mình mà làm chuyện mặc cả. Cuộc hôn nhân ép buộc bi đát biết chừng nào Bao thế hệ phải chôn vùi hạnh phúc đời mình trong cảnh đồng sàng dị mộng, thì không thể để cho thế hệ này phải lâm vào cảnh khốn nạn trên. Nhưng, nhưng tại sao có sự biến đổi đột ngột như vậy

Khâm nó yêu Văn trong bao năm dài, sao vồn vện trong mấy tháng mà lại có chuyện đổi dời to tát thế? Nắm lấy tay Khâm, bà Nhã Trân vẫn còn nuôi hy vọng:

- Tình của con với Văn vun bồi trong mười mấy năm nay, trong khi Viễn đến với con chỉ có mấy tháng thì làm sao con dám cả quyết rằng con chỉ yêu Viễn? Biết đâu qua một thời gian, sự bông bột của con lắng xuống và lúc đó con lại nghĩ rằng đó chẳng qua vì một sự lầm lẫn thì đã muộn con ạ.

Nụ cười khô héo trên môi, Khâm đáp:

- Nhưng chẳng may mẹ ơi, con đã tỉnh giấc sau cơn mê dài Viễn

là kẻ đã đánh thức con dậy. Mấy năm nay con bị mê hoặc, tưởng rằng đây là tình yêu nhưng thật ra bây giờ con mới hiểu rằng tình của con đối với Văn lúc trước chẳng qua là thứ tình bạn thuần túy chứ không là tình yêu, không phải bây giờ con mới nghĩ như thế mà con biết mình lầm lẫn khi vừa gặp Viễn.

Bà Nhã Trân vẫn không chịu thua, dưới mắt bà Văn là thằng con trai dễ thương đáng mến hơn bất cứ thằng con trai nào khác.

- Viễn nó hơn Văn chỗ nào đâu mà con yêu nó chứ?

- Anh ấy mới thực sự là người đàn ông, là người đã trưởng thành.

- Con nói gì lạ vậy không lẽ Văn là đàn bà ử

Khâm thở dài:

- ý con không phải nói thế, nhưng anh Văn chỉ là đứa trẻ con, anh ấy cần sự che chở, cần tình thương của một người mẹ, hay một người chị. Mẹ cũng hiểu là người đàn bà đâu thể nào suốt đời đóng vai trò làm mẹ, làm chị mãi đâu. Con cần được che chở, vuốt ve, an ủi, đó là bản năng phải không mẹ?

Bà Nhã Trân sững sờ. Bỗng nhiên bà cảm thấy rằng nếu nói thêm thì chỉ là thừa thãi. Khâm đã lớn rồi, không phải chỉ lớn trên phương diện thể xác, mà còn trưởng thành trên phương diện tinh thần nữa. Dù không chấp nhận hoàn toàn sự phân tích người đàn ông chưa trưởng thành và đó là nguyên nhân chính của sự chia ly này.

- Rồi sẽ có một ngày Văn nó phải trưởng thành con ạ.

- Không, không bao giờ mẹ ạ. Anh Văn sẽ không bao giờ trưởng thành được, anh ấy cần người che chở bảo bọc, giúp đỡ và không bao giờ tự lực cánh sinh được.

- Tại sao lại cả quyết thế?

- Mười mấy năm gần nhau đâu phải là ngắn ngủi để con có thể hiểu được một người. Nhưng mẹ ơi, con vẫn quý Văn, có điều đó không phải là tình yêu.

Bà Nhã Trân buông xuôi:

- Như thế nghĩa là con đã quyết định không lấy Văn?

- Vâng, mẹ đừng trách con, con khổ lắm.
- Vậy con muốn mẹ phải nói sao với nhà họ Đỗ chứ?
- Thà cho họ biết sự thật còn hơn phải nói dối suốt đời

Bà Nhã Trân thở dài, tuyệt vọng đứng lên:

- Biết đâu họ lại chẳng muốn thà suốt đời dối nhau còn hơn biết được sự thật bi đát? Khâm con, mẹ không muốn ép buộc con, con đã lớn, con đã có thể tự quyết định đời mình. Thuở mẹ còn nhỏ thì tất cả những cái gì liên hệ đến đời mẹ đều do ông bà quyết định, mẹ không có quyền gì cả, nhưng nay thì đã khác rồi, tất cả con cái quyết định không cần đến người lớn nữa. Được rồi, con có quyền chọn lựa, có điều, con phải đến nhà họ Đỗ để trình bày thẳng cho họ biết ý định của con. Nhưng con cũng nên biết là làm cho chính mình đau khổ vẫn không khôn nạn bằng làm cho kẻ khác phải khổ đau. Dù sao thẳng Văn nó cũng hiền lành nó thương con, con đừng để nó đau đớn lắm
- Đó chính là nỗi khổ tâm của con đó mẹ ơi! Con phải nói thế nào cho chàng đây

- Thằng Viễn thì sao con có can đảm yêu, còn nói chuyện với Văn con lại không có can đảm nói chứ?

Khâm đau khổ:

- Tự lòng con phát sinh tình yêu chứ nào con có lòng nào đau mẹ.

Bà Nhã Trân lắc đầu:

- Đó chỉ là một cách biện hộ.

Khâm cười gượng:

- Có thể con biện hộ. Đóng vai trò lương gạt đã là một điều bi thảm lắm rồi nhưng nếu bị đặt ở vai trò phải lương gạt mà chính lòng mình không muốn thế lại càng bi thảm hơn

Con bà đã trưởng thành, tư tưởng, kiến thức, sự phán đoán đều xa bà, quyền lực làm mẹ không còn hiệu nghiệm nữa, nó đã là một cá thể riêng biệt không còn nhờ cậy đến bàn tay của bà. Bà bỏ đi, lòng rối rắm như rơi vào trạng thái mộng lung suy tưởng,

tiếng nói van xin của ai ngày nào như vẫn còn vang vang bên tai:

- Nhã Trân, đi em, chúng ta đến Tây Sơn ngắm hồng điệp, đến Bắc Hải chèo thuyền nhé em.

Đó là âm vang của Đỗ Cân, quả là một chuyện tình vì lẽ nghĩa cổ xưa ràng buộc mà uyên thúy phải chia ly. Ngày xưa nếu bà cũng có thái độ phản kháng định mệnh như Khâm ngày nay, thì chuyện sẽ đi đến đâu Khâm còn có quyền chọn lựa, có quyền từ chối cuộc hôn nhân với Văn. Bao nhiêu năm hy vọng, giờ đã thành bọt nước, hai gia đình vẫn không thể kết hợp. Khâm con của bà vẫn không chiu nằm trong vòng tay con nhà họ Đỗ, mà lại nằm trong vòng tay một thằng lãng tử khác. Bi thảm thật, nhưng Nhã Trân vẫn không làm sao cứu vãn được tình thế.

Còn Khâm? Nàng vẫn ngồi trong phòng, nỗi niềm riêng đang đè nặng tim nàng, nàng thấy mình chơi vơi như kẻ bị đắm tàu ngoài biển cả. Quyết định kia đã mang đi mất tình yêu của nàng. không khí nặng nề như trời sắp đổ mưa

o0o

Văn nhìn vào kính, chăm chú cạo râu, xong xuôi, chàng thay chiếc áo sơ mi trắng, mọi khi đến thăm người yêu Văn đều diện rất kỹ. Đêm nay trời rất trong, trong như bao đêm mùa hạ khác. Những ánh sao lấp lánh trên trời cao, thỉnh thoảng lại có một con gió nhẹ thoảng qua lùa đi những oi bức của ngày dài còn lại. Khâm đang làm gì nhỉ? Dầu sao cũng hy vọng rằng đêm nay sẽ thuyết phục được nàng đi ra ngoài! Chèo thuyền trên bờ hồ Bích, ra Doanh Kiều ngồi ngắm trăng. Đài Bắc tuy không phải là nơi thích hợp cho những cuộc hẹn hò, nhưng mong rằng tối nay Khâm có thể vui hơn để cho chàng có thể trút hết mọi đau khổ, buồn rầu, thương nhớ trong bao tháng ngày hờn dỗi Văn ra đi với một lòng chan chứa hy vọng.

Ra khỏi phòng, Văn chạm ngay Gia Linh. Linh đang ngồi khoan tròn trong ghế sa lông như con mèo con, tay cầm ly nước lọc, quyển tiểu thuyết đặt trên đùi. Dĩ nhạc trên máy bên cạnh quay tròn. Văn không hiểu bỗng nhiên lúc gần đây sao Gia Linh lại thích nghe nhạc Stravinsky quá thế?

Văn chùng chân vì vẻ yên tĩnh chẳng bình thường của cô em gái, Văn lên tiếng:

- Sao Thế nào rồi Gia Linh?

Gia Linh nhướng mắt nhìn lên, tia nhìn buồn man mác:

- Sao là sao hở anh? Anh làm sao thế?

- Tao à? Chẳng có gì cả.

Gia Linh xoay xoay ly nước, tiếng đá chạm trong ly kêu leng keng:

- Chị Khâm lúc này khoẻ không anh? Chị ấy với anh ra sao rồi
Bao giờ hai người làm lễ đính hôn đây

Văn nhìn sâu vào mắt Gia Linh một chập, hỏi:

- Linh, em đã nghe đã biết điều gì nói cho anh đi em?

Gia Linh uể oải, đặt ly nước xuống bàn. Tiếng hát trong đĩa trầm hẳn xuống. Gia Linh đứng dậy:

- Em biết điều gì đâu! Nhưng ... anh Văn, anh yêu chị Khâm nhiều lắm phải không?

- Em còn phải hỏi

- Nếu ... Em bảo nếu đó nhé ... Nếu chỉ Khâm yêu người khác thì sao

Văn mở to mắt nghi ngờ:

- Em nói thế là sao

- Không có gì cả. Gia Linh đáp, bước về phía cuối phòng, bật quạt lên, những ngọn gió lật mấy trang sách trên bàn nghe sột soạt. Gia Linh bỗng hỏi - Anh Văn, khi mình yêu mà chẳng được yêu thì thật bi đát, đúng không anh?

Văn thương hại nhìn em, thân mật đặt tay trên vai cô bé, chàng nói:

- Có phải em đã yêu Viễn rồi không? Hấn là thằng phóng đảng không yêu ai chân thật bao giờ, em nên quên hấn đi

Gia Linh xúc động:

- Sao anh biết Viễn chẳng bao giờ có tình yêu chân thật? Tội cho ông anh tôi quá, anh chẳng khôn hơn em gái anh tí nào cả. Nhưng có lẽ đó là định mệnh mà tất cả người trong gia đình họ Đỗ này phải chấp nhận.

Văn không hiểu:

- Em nói gì thế? Tại sao bày chuyện lý luận này nọ vậy

Gia Linh bực mình:

- Em lý luận gì? Anh ngu thật là ngu! Em dám đánh cá với anh là chị Khâm sẽ không bao giờ chọn anh làm chồng!

Văn chau mày gắt:

- Em nói gì?

- Em nói chị Khâm không bao giờ lấy anh, anh hiểu chưa Anh thật hồ đồ, thật ngu, ngu hơn em nữa! Người ta đã yêu người khác, người khác cũng yêu người ta, chỉ có anh là ngu, ngu thật ngu! Bày đặt tổ chức đi săn với bạn làm gì để cô vợ của anh cũng bị người ta săn mất luôn!

Văn nắm chặt vai Gia Linh lắc mạnh, mắt đỏ ngầu, chàng tức giận vô cùng:

- Linh! Bộ em điên rồi sao Sao lại ăn nói bậy bạ như vậy, nếu còn nói năng lời thôi nũa hãy coi chừng anh!

- Ha ha! Em nói bậy, em nói bậy à! Khâm của anh đâu bao giờ thay đổi, được rồi! ông anh quý của tôi ời, cứ đi hỏi chị Khâm xem, đi đi! Đi nhanh lên! Cho anh biết, chính miệng anh Viễn đã nói cho tôi biết ...

Vừa nói đến đây, Gia Linh phải ngưng lại vì mặt Văn tái xanh, Gia Linh lùi người về phía sau ngả người trên ghế, thì thào:

- Em đã hứa với Viễn là không nói với bất kỳ ai, thế mà ... Đầu tôi nhức quá, có lẽ tôi điên mất. Hôm nay sao nóng thế này Tôi đã nói gì? Tôi đã hứa không nói gì cả mà.

Văn chết sững nhìn trần trời cô em gái Không khí nặng nề vây chặt căn phòng. rồi đột nhiên Văn bật người bước nhanh ra cổng. Gia Linh sợ sệt chạy theo hỏi:

- Anh Văn, anh đi đâu đó? Viễn đã cho em biết là chẳng bao giờ anh ấy phá hoại mối tình của anh và chị Khâm. Anh Văn, anh hãy nghe em, anh Văn!

Văn bắt kể lời phân trần của Linh, vì tất cả những điều Linh vừa nói ban nãy đã làm chàng cảm thấy như vừa va phải điện, máu cứ tuôn lên óc làm dây thần kinh căng cứng. Đầu óc rối mù, tình cảm như cơn sóng trong gió dậy bão Văn không cần biết gì hết, không cần phải nghe gì cả, chàng phải đến nhà Khâm hỏi cho ra lẽ.

Văn đến nơi với gương mặt nhể nhại mồ hôi, hơi thở dồn dập như con tuấn mã sau cuộc đua dài Chàng vào đề ngay:

- Khâm, em hãy nói với anh, nói với anh là những lời của Linh nói đều láo khoét, nói đi em!

Khâm giật mình trước thái độ hốt hải của Văn, bản năng đã làm nàng vồn vã:

- Cái gì? Linh nó nói sao hở anh? Điềm tĩnh một chút anh Văn, chuyện gì, Linh nó nói với anh điều gì?

Văn cuống quít:

- Khâm, em đã hết yêu anh rồi phải không?

Khâm tái mặt hoảng hốt:

- Ai nói Ai nói với anh như thế?

- Em nói đi, hãy nói rằng đó chỉ là những lời nói dối Khâm, chúng ta không cần làm lễ đính hôn nữa, chúng ta sẽ cử hành lễ cưới ngay. Không cần đợi ra trường em nhé? Em nói với anh đi!

Văn vừa nói vừa lắc mạnh Khâm. Nhưng Khâm bất động. Nàng đứng đấy thất thần, Văn càng hoảng hốt, mồ hôi lã xuống trán:

- Tại sao em không nói hờ Khâm? Chỉ cần em nói một câu là câu chuyện giữa em và Viễn chỉ là chuyện đùa dợt. Nói đi! Nói là Linh đã đặt điều nói dối, nói đi Khâm! Anh chỉ tin lời em mà thôi! Nói đi, nói đi em!

Khâm vẫn đờ người ra đứng đấy, nàng không biết phải nói gì. Văn vẫn hét to, vẫn lắc mạnh vai người yêu:

- Khâm nói đi! Nói đi! Sao em chẳng chịu nói gì cả vậy

Khâm nuốt nước bọt một cách khó khăn, nàng đặt bàn tay lạnh giá lên vai Văn:

- Anh Văn, nghe em này, thật ra em không muốn để anh phải buồn, nhưng em rất ân hận phải nói ...

Văn sốt ruột cắt ngang:

- Em nói thế nghĩa là làm sao không không? Khâm, em cũng muốn lừa dối anh nữa sao Các người định đưa tôi ra để làm trò cười có phải không? không thể được! không ... không ... Khâm!

Khâm đứng thẳng người, đây là giờ phút phải đối diện với sự thật. Nhìn thẳng vào mắt Văn, Khâm thì thào:

- Anh Văn, đây là sự thật. Em thật ân hận vì đã làm anh buồn. Nhưng đây là sự thật đó anh ạ.

- Không! Văn hét to, chàng quay lưng lại như muốn tìm cái gì để bám víu - Anh không tin chuyện đó, các người nói dối, các người muốn gạt tôi!

Ngẩng đầu lên, tia nhìn Văn chạm ngay phải bà Nhã Trân đang đứng nơi cửa phòng. Buồn thảm như kẻ đắm thuyền vớ được phao, Văn lập tức nhào tới

- Bác, bác hãy cho con biết sự thật của câu chuyện này đi, có phải họ đang dối con, họ đang pha trò, phải không bác?

Bà Nhã Trân mở rộng vòng tay, lắc đầu mắt ứa lệ:

- Văn con, bác biết phải làm thế nào để giúp con bây giờ?

Văn sững sờ người ra, chàng run rẩy đưa mắt nhìn bà Nhã Trân, rồi nhìn Khâm, chàng thụt lùi ra phía cửa miệng lâm bầm:

- Tôi hiểu rồi, bây giờ tôi hiểu rồi!

Khâm nói như thét:

- Anh Văn, khoan hãy đi, em có chuyện muốn nói với anh!

Văn bất kể, như không nghe, xông ra ngoài chạy thẳng;

- Không cần, tôi biết, tôi biết, tôi biết cả rồi!

Bà Nhã Trân nói lớn:

- Khâm hãy đuổi theo nó, mẹ chẳng yên tâm tí nào cả!

Văn như con thú dữ ngộp nước, chàng lồng lộn bỏ chạy, lý trí đã mất đi theo biển cổ đột ngột vừa qua, chàng bắt kẻ đến phương hướng xe cộ. Chỉ mới qua nửa giờ mà mọi sự đã tan nát.

Mất Văn hoa lên với bao hình ảnh chập chờn. Khâm với Viễn, Khâm với Viễn, Khâm với Viễn. Mỗi cái tên là tiếng nổ vang bên tai Khâm với Viễn! Hèn gì Khâm chẳng chịu làm lễ đính hôn. Hèn gì Viễn cứ trốn lánh mình mãi! Hèn gì, ... Hèn gì ... Đất dưới chân Văn như muốn sụp đổ, Văn có cảm giác như ngày tận thế. Bây giờ phải xử trí như thế nào đây

Bước đi lảo đảo như người say rượu, rồi Văn thấy mình đang đứng trước cửa nhà Viễn. Khi đưa tay bấm chuông liên hồi, Văn vẫn chưa hiểu rồi mình sẽ làm gì. Nhưng rồi, khi Viễn xuất hiện trên bậc thềm trong bộ đồ lót thì tất cả những mạch máu trong người Văn cuộn cuộn chảy, mặt Văn nóng bừng:

- Mày hả Văn? Có chuyện gì thế? Đứng trên bậc thềm, Viễn nhát nhéo hỏi:

- Mày lại đây này Viễn. Cổ họng như nghẹn lại, hai nắm tay Văn nắm chặt, bắp thịt chàng căng cứng.

Viễn nhúm mày, chàng đã linh cảm được cái không khí bất thường, cái không khí của một lò thuốc súng sắp nổ, nhưng chàng vẫn không để ý, bước xuống bậc thềm đến cạnh bạn hỏi:

- Sao mày từ nhà đến à? Có chuyện gì ...

Viễn chưa kịp nói hết câu thì Văn đã nhào về phía chàng, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy đến thì cảm Viễn đã bị một quả đấm như trời giáng. Không ngờ gã thư sinh như Văn mà có thể đấm mạnh đến thế, Viễn ngã người ra sau, đầu đập vào chậu hoa đào choáng váng. Vừa mới nương ngời dậy là quả đấm thứ hai lại bay đến, Viễn né kịp sang, hét to:

- Văn, mày làm gì thế? có chuyện gì sao chẳng nói năng đàng hoàng?

Văn vẫn chụp tới:

- Với mày tao không còn gì để nói nữa, tao muốn xé nát ruột gan mày ra để xem lòng lang dạ thú của mày Tao đã mù nên mới có một thằng như mày làm bạn, làm tri kỷ!

Viễn lách được quả đấm thứ ba của Văn, lui về phía ngạch cửa, bây giờ chàng đã hiểu được phần nào hành động của Văn. Viễn không đánh trả lại, chàng chỉ cố tránh đòn. Bỗng nhiên, trước mắt chàng, Khâm hồn hên đứng chắn ngang cửa hết nhìn người này đến nhìn người kia Viễn vừa sững lại thì tiếng hét của Khâm:

- Anh Viễn coi chừng!

Viễn quay lưng lại, một chậu hoa nhỏ bay tới va vào đầu Viễn vỡ nát, rồi chậu thứ hai, chậu thứ ba lại bay đến ... Khi ném tất cả các chậu hoa vào người Viễn, Văn húc đầu vào ngực Viễn. Viễn không chống trả, vì sự hiện diện của Khâm là một giải đáp thiết thực nhất. để mặc cho Văn đánh, Văn đập, Viễn ngã dài trên nền,, Văn nhảy đến ngồi trên ngực, dấm cho kiệt sức mới ngừng lại lão đảo đứng lên.

Bà chủ nhà và bé thất bím nghe to tiếng đã chạy rạ Bé thất bím

thấy Viễn bị đánh khóc òa lên, bà lão hét to:

- Tôi phải kêu cảnh sát đến! Phải gọi cảnh sát đến mới được!

Viễn nằm dưới đất, toàn thân đau nhức, mắt bầm tím, máu trên mí, trong mũi, miệng chảy ra làm ướt cả áo lót, rơi xuống nền gạch. Máu chảy thật nhiều, Viễn không thể nào mở mắt ra được, nhưng đầu óc chàng vẫn tỉnh táo Viễn nghe tiếng nói như khóc của Văn vang lên:

- Tại sao mày không chống trả. Tại sao mày chẳng đánh lại tao hử Viễn?

Viễn quệt dòng máu chảy qua mắt, cười buồn, khẽ nói:

- Vì đó là món nợ tao đã thiếu mày, tao đã thiếu mày một trận đòn từ lâu, bây giờ thì hòa nhé!

Văn lẩm bẩm:

- Không bao giờ hòa được, Viễn ạ, nếu mày cố tình muốn chiếm đoạt Khâm thì sao lúc ấy mày không để luôn một phát vào tim tao cho rồi!

Văn lão đảo đi, những câu nói bi thảm của càn làm cho lòng Viễn đau quặn hơn là bị ăn đấm. Bà chủ nhà vẫn không ngừng hét:

- Để tôi kêu cảnh sát, đừng để nó chạy mất. Đừng cho nó chạy!

Viễn nói:

- Hãy để ông ấy đi bà à, tất cả những thiệt hại xảy ra ngày hôm, nay tôi sẽ đền hết.

Vết thương trên mí mắt bị động làm chàng đau đớn, cố chống tay lên đứng dậy thì một cánh tay mềm nắm giữ tay chàng, một chiếc khăn tay bịt chặt vết thương. Viễn nghe có tiếng nói thật quen thuộc, thật ấm lòng:

- Đừng cử động anh Viễn! Bà ơi, bà làm ơn mời bác sĩ đến cho cháu đi!

Viễn cố mở mắt, người con gái mắt mờ lệ đau khổ nhìn chàng, như muốn nói với chàng hàng ngàn hàng vạn câu thật triu mến. Viễn xúc động, chàng quên đi vết thương đang hành hạ mình.

Nhìn gương mặt hốc hác của Khâm, Viễn muốn nói nhưng không biết phải nói gì! Chiếc môi hồng ... những lời nói thê thảm của Văn vẫn vang bên tai:

- Không bao giờ hòa được đâu Viễn.

Vâng không bao giờ hòa được. Vết thương lại đau nhói, cắn chặt răng Viễn hét:

- Cô đến đây làm gì?

Khâm kêu lên:

- Anh Viễn!

- Tại sao cô không theo hấn đi Đi đi! hấn là vị hôn phu của cô, sao cô chẳng theo hấn mà ở đây làm gì?

- Anh Viễn tôi chưa hề làm lễ đính hôn với anh Văn, anh biết không?

- Vậy thì cô điên mất rồi, được người chồng tốt như thế mà không nhận, cô muốn có một ông chồng như thế nào nữa chứ.

Khâm đứng bật lên, thét:

- Viễn, anh thật là đồ khốn nạn, lưu manh, không có tình cảm.

- Ha ha, đến bây giờ cô mới biết tôi là con vật không tình cảm à? Hôm nay cô mới biết tôi không có lương tâm sao Trề mất rồi cô ạ. Lương tâm với tình cảm chỉ là đồ bỏ mà thôi người nào còn giữ nó trong tim thì càng khốn khổ, bây giờ cô đi đi

Khâm gật đầu quay lưng đi:

- Vâng, tôi đi ngay, tôi không ngu đến nỗi làm cho người ta phải ghét.

Chầm chậm bước ra cửa Khâm chợt đứng lại, chần chờ đôi phút rồi quay lại. Đôi mắt to của Khâm dăm dăm nhìn Viễn, rồi bước đến bên chàng giọng nhỏ nhẹ:

- Thôi bao nhiêu ấy đủ rồi anh ạ, anh đừng đóng kịch nữa, tại sao ta cứ làm khổ nhau mãi thế, càng bi thảm chứ có ích lợi gì đâu

Viễn bật người dậy, chàng quên cả vết thương đau đớn, nói như

thét:

- Tôi đã bảo cô đi đi! Đừng có lẩn quẩn bên tôi mãi, hãy đến với vị hôn phu của cô! đi, đi đi, Tôi không cần, tôi không yêu cô, cô đừng làm điều làm bộ đừng để tôi phải chán, đi đi đi!

Khâm kêu lên một tiếng rồi ôm mặt chạy đi mà tiếng khóc còn văng lại

Viễn ngã người xuống, rúc đầu trong vai, gào to trong tim.

- Trời ơi trời!

Những hạt nước mắt đọng ra mi, hòa lẫn với máu tươi rơi xuống.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 14

Mùa nghỉ hè bắt đầu, vẻ tiêu tụy của Văn khiến cho ông Đỗ Cân lo lắng. ông đã hiểu chuyện đổ vỡ kia qua lời của bà Nhã Trân. ông cố tìm mọi cách để đến gần Văn, nhưng Văn suốt ngày thờ không buồn để ý đến một ai ông không hiểu vì sao có chuyện lạ lùng như vậy. Thăng Viễn, ông biết nó đã bắt thằng Văn một phát rồi lại cuồn luôn vị hôn thê của người ta, thế mà Khâm lại có thể yêu hấn được. Chuyện thật khó tin! thế hệ này thật khó hiểu

ông mong rằng rồi Văn sẽ quên. ông đề nghị cả nhà đi nghỉ hè ở Nhật Nguyệt đàm. Văn không phản đối, Linh cũng thế. Thế là cả nhà cùng đi ở Hàm Bích Lâu suốt mười mấy ngày liền mà Văn chỉ ngủ vùi trong phòng, chẳng thiết đến việc chèo thuyền hay đi bơi. Linh cùng tâm trạng, nàng cũng trốn lánh những nơi ồn ào. Chỉ có mấy hôm mà dài hơn mười mấy tháng. Bây giờ ông Cân

mới biết mình chỉ làm một việc vô ích, tình phụ tử ông dành cho con cái chẳng thể thay thế tình yêu của con cái ông kết thúc cuộc nghỉ mát và quay trở lại Đài Bắc.

Không khí trong gia đình, càng ngày càng nặng nề. ông Đỗ Căn cảm thấy khổ sở. Nhìn Văn râu tóc bù xù, cơm chẳng thiết ăn, sách chẳng buồn đọc, chỉ trong vòng hai tháng mà tất cả sinh khí đều tuôn ra hết. ông không thể ngồi yên nhìn con càng ngày càng sa sút, Nên một buổi chiều ông đến thăm Nhã Trân và Khâm.

Bà Nhã Trân tiếp ông mặt dầu dầu hỏi tiếc:

- Văn khỏe không anh?

ông Đỗ Căn lắc đầu

- Còn Gia Linh?

ông Đỗ Căn càng buồn hơn, bà Nhã Trân gượng gạo hỏi tiếp:

- Thật tôi ân hận hết sức. Con cái lớn lên đều có những ý riêng của nó, đôi lúc tôi buồn hết sức vì thấy rằng mình bất lực.

ông Đỗ Cân nhìn bà mẹ Khâm kỹ hơn. Quả thật bà ấy có vẻ tiều tụy và già đi, nhưng gương mặt thương nhớ ngày nào kia vẫn còn phảng phất thời con gái ông lạ lùng không hiểu tại sao qua bấy nhiêu năm rồi mà ông vẫn xúc động khi đứng trước Nhã Trân. Tình cảm khó hiểu thật, cổ dẫn lòng xuống ông hỏi:

- Khâm có nhà không, chị?

- Dạ có anh, nó đang ngồi trong phòng với Tường Vi

Tường Vi, ông nhớ cái tên cũng rất quen thuộc, hình như đứa con gái ít nói

Khâm trong phòng nghe tiếng ông Cân cùng Tường Vi bước ra, vừa nhìn thấy Khâm, ông Cân ngỡ ngàng ngay vì người con gái tươi trẻ ngày nào bây giờ lại tiều tụy không kém đứa con ông, nét mặt buồn như liễu rủ càng làm cho ông ái ngại

- Dạ thưa bác ạ!

ông Cân mở miệng một cách khó khăn:

- Khâm, con cương quyết để tình trạng thế này sao Chẳng lẽ con

đành nhìn cảnh tan vỡ sao

Khâm cúi mặt xuống, xiết chặt chiếc khăn tay:

- Thưa bác, con hy vọng anh Văn sẽ ... tìm được một người vợ xứng đáng hơn con. Con cũng buồn lắm, lòng con tan nát biết chừng nào khi anh Văn khổ sở như vậy. Nước mắt trào ra mi
Khâm thấp giọng - Con biết làm như thế là làm phiền lòng những người thân yêu nhưng biết làm sao hơn?

- Nghĩa là con đã cương quyết?

- Thưa bác, con vẫn sẵn sàng lấy anh Văn nếu bác với mẹ con muốn. Nhưng làm thế có ích lợi gì? Bác cũng đã từng sống trong hoàn cảnh đó rồi, bác cũng biết.

- Nhưng con vẫn yêu Văn mà?

- Vâng, Khâm gật đầu - Nhưng tình đó không đúng là tình yêu. Mọi tình này do sự gần gũi lâu ngày mà thành thói quen. Nếu chẳng có Viễn có lẽ con đã lấy Văn, để rồi cũng sống một cuộc đời chán ngắt như bao nhiêu cuộc hôn nhân khác. Nhưng anh Viễn đã đến, đã thức tỉnh con để con hiểu thế nào là tình yêu

- Được rồi, như thế có nghĩa là con muốn lấy Viễn?

Khâm lắc đầu:

- Anh ấy không hề yêu con, anh ấy đã bỏ đi rồi!

- Đi rồi nhưng đi đâu

- Đi dự khóa sĩ quan trừ bị, nhưng con biết khi huấn luyện xong chàng cũng sẽ chẳng trở lại Đài Bắc. Yêu anh ấy là chuốc lấy khổ đau, dằn vặt, nhưng tình yêu nó có lý lẽ của riêng nó, con không thể làm khác hơn được.

Khâm cắn khăn tay, nước mắt trào ra má, nàng bỏ chạy ngay về phòng, đóng chặt cửa lại Gian phòng rơi vào yên lặng. Khi ông Căn ngẩng đầu lên bắt gặp ngay đôi mắt đầy lệ của bà Nhã Trân.

- Kể từ khi có con người thì không ai có thể thoát khỏi cảnh khổ đau tình ái Bây giờ tôi mới hiểu tại sao con gái tôi lại yêu nó đến thế. Anh Căn, bây giờ Khâm nó đã khổ lắm rồi, anh đừng ép nó phải khổ hơn. Thời gian là liều thuốc tuyệt diệu, tại sao ta chẳng ráng chờ? biết đâu lại chẳng có chuyện đổi thay Và lại thẳng

Viễn đã bỏ đi rồi

ông Đỗ Cân cười buồn đứng dậy, ông biết chuyện của Khâm và Văn không thể cứu vãn được nữa Dưới mắt Khâm bây giờ chỉ có tình yêu ngút ngàn, nhưng tình yêu đó không phải dành cho Văn nữa Quay lưng lại ông ngập ngừng.

- Thôi xin phép chị tôi về, mong rằng thời gian sẽ thay đổi tất cả!

- Khoan đã bác:

Có tiếng nói mềm mại của người con gái, ông Cân hơi ngạc nhiên quay lại Nơi góc nhà, cô gái ít nói có hai chiếc bím thả dài trước ngực đang tiến tới

- Bác cho con đi theo đến thăm anh Văn và Linh nhé!?

- Ồ!

Con bé có vẻ trầm lặng, an phận, ông ngạc nhiên không hiểu tại sao trong đám bạn Văn lại có một đứa con gái lạc loài như thế này, ông Cân gật gù:

- Được, được mà, thôi chúng ta đi nào!

Từ giã bà Nhã Trân, ông Đỗ Cân và Tường Vi bước rạ Khoảng cách giữa hai ngôi nhà không xa lắm, ông cân đề nghị đi bộ. Gió chiều thổi nhẹ, mặt trời đã rụng xuống bên kia đầu hẻm, để lại những áng mây bành bồng. Một vài con chim câu đang bắt đầu tìm đường về tổ.

- Cháu ở tận đâu

- Dạ. Ở đường Hạ Môn.

- Ở chung với cha mẹ à.?

- Dạ không. Mẹ cha cháu bị kẹt ở Đại Lục không ra được, cháu hiện ở chung với anh và chị dâu

- à ... thì ra ... ông C ngấm chiếc cổ áo đã sòn - Tôi nhớ ra rồi, cháu thỉnh thoảng có đến chơi với Văn phải không?

Tường Vi liếc ông Cân:

- Con là bạn của Khâm, lâu quá không gặp anh Văn, anh ấy bình

thường phải không thưa bác.

Mắt ông Cân chớp nhanh, ông chợt nhớ đến lúc Văn nằm bệnh viện, có một đứa con gái thỉnh thoảng đến chăm sóc, con bé ít nói như cái bóng mờ là Tường Vi đây!

- Không! Lúc này nó không được khỏe lắm, cháu đến chơi cho vui

Đôi mắt Tường Vi chợt sáng hẳn, vì trong ánh mắt của ông Cân nàng đã nhìn thấy sự chấp thuận và sẵn đón. Vi nhìn xa xôi về phía ánh mây hồng ở cuối chân trời

Đến nhà ông cân, Gia Linh đã đi vắng, còn Văn thì cứ mãi mê ngủ. ông Cân bước đến phòng con gõ nhẹ:

- Văn ơi, có bạn đến chơi này

Tiếng Văn uể oải:

- Ai đấy chả

ông Cân đẩy cửa sang bên, có ý nhường Tường Vi bước vào

Tường Vi do dự, ông Căn giục:

- Vào chơi đi cháu. Để tôi bảo cô Châu làm cho mỗi người một ly đá chanh nhé. Tối nay cháu ở lại đây dùng cơm với chúng tôi nhé?

Tường Vi rụt rè bước qua cửa. Văn đã ngồi dậy, anh chàng chỉ mặc độc chiếc quần cộc, thấy Vi bước vào, Văn hoảng hốt lật tung mền gối lên tìm áo mặc vào. Gian phòng bừa bãi quần áo sách vở. Tường Vi bước tới cạnh đầu giường, cúi xuống lượm chiếc áo dưới đất lên.

- Có phải anh muốn tìm cái này?

Văn ngượng ngùng đưa tay xin chiếc áo. Con người ở trạng thái đau khổ, thường mong đợi sự thông cảm, an ủi của người khác nhưng khi đã được người khác thông cảm cho, thì lại thường cảm thấy như mình bị xúc phạm, Văn đang ở trong trạng huống này. Cô hống như ghen lại, Văn hỏi:

- Cô ở đẳng Khâm mới đến à?

- Vâng. Tường Vi đáp, nàng đặt tay lên vai bạn tiếp - Hãy để cho

bao nhiêu buồn phiền trôi đi anh nhé. Dù cuộc đời có đổi dời ra sao con người sống là vì nhiều lý do, mà lý do chính là vì mình.

Văn buồn:

- Nhưng sống để làm gì?

- Để làm nhiều thứ lắm, trước nhất là trách nhiệm đối với cuộc đời, vì bao nhiêu chuyện vui, vì trời hôm nay đẹp, vì những phim hay sắp chiếu như "Uống trà với tình nhân" John Wayne đóng, "Bên trong nhà" với Carol Baker. Mình đại gì lãng phí cuộc đời, mà giam mình trong phòng như thế này

Văn vẫn thờ ơ Tường Vi đỏ mặt:

- Hay là anh mời tôi đi xem phim đi

Văn do dự:

- Cô thích chứ?

- Sao lại không?

- Thế thì ...

Văn ngưng lại một chút rồi nói:

- Tối nay nhé?

Tường Vi nhìn Văn khẽ gật đầu, màu hồng trên má nàng càng đậm hơn.

Bên ngoài, mặt trời đã lặn, bóng tối ngự trị không gian. Đêm nay, một đêm mùa hạ đẹp. Dạ thần bắt đầu rải tung bao cơn mộng đời xuống trần thế.

o0o

Cuộc đời chuyển dần trong bao biến cố. Mỗi một cuộc sống là một cả thiên truyện dài Ngày tháng bình thản trôi qua, không cần biết đến bao đổi thay thay đổi chỉ thoáng chốc mà mùa giáng sinh lại sắp đến.

Khâm ôm chồng sách cùng Tường Vi co ro sóng vai bước ra

khỏi cổng trường, Chiếc khăn quàng cổ vẫn không đủ ấm. Tường Vi ngượng ngịu mở đầu:

- Khâm, tao muốn hỏi mày

Yếu ớt kéo chiếc khăn quàng cổ sát vào người cho ấm, Khâm quay sang bạn:

- Mày muốn hỏi cái gì?

Tường Vi cắn chặt môi:

- Nửa năm rồi, Viễn không hề viết cho mày một lá thư, cũng không hề cho mày biết một tin tức gì. Thế mà mày vẫn đợi chờ được sao Tao nghĩ chắc Viễn không trở về đây nữa đâu!

Khâm gật đầu:

- Ừ, tao cũng nghĩ thế.

- Vậy mà mày vẫn cứ đợi chờ?

- Tao chờ đợi bao giờ.

- Mà nói sao tao chẳng hiểu gì cả.

Giọng Khâm thật thản nhiên:

- Tao đã đoán trước là Viễn sẽ lánh mặt, tao cũng biết là sự mong mỏi được ở bên nhau chỉ là một mong chờ hão huyền. Nhưng chuyện đã qua rồi, tao dẫu hết trong tim để biết rằng mình đã yêu và đã được yêu thế cũng đủ rồi! Mấy ngày gần đây, tao đã cố gắng đưa con người mình trở về quy củ, ngoài những giờ học tao không để ý đến một cái gì khác, để khỏi phải hy vọng để rồi tuyệt vọng.

Tường Vi thật thà:

- Mà không hy vọng gì ở Viễn, nhưng mà có định trở lại với Văn không?

Khâm ngạc nhiên:

- Mà nói thế là thế nào hở Vi

- Tao muốn hỏi mà với Văn, mà còn chút tình yêu nào không?

Và nếu như Văn muốn nói lại mối tình xưa thì mày có chịu xét lại lập trường không? Mày cũng biết là ...

Khâm cắt ngang:

- Tường Vi, lúc này tao thấy Văn quyến luyến mày lắm mà?

Tường Vi ngần ngừ:

- Ủ thì tình cảm giữa hai đứa tao cũng không đến đâu, nhưng tao cũng muốn hỏi mày có định gì không?

Khâm thở dài:

- Thôi thì để tao nói hết vậy. Vi mày cũng biết là tình tao đối với Văn dù sao cũng còn. Sống bên nhau suốt mười mấy năm trời từ lúc còn để chỏm chơi ngựa gỗ đến lớn thì làm sao có thể một sớm một chiều quên đi được. Nhưng từ lúc gặp Viễn, tao đã nhìn thấy rằng tao với Văn không thể sống chung nhau được. Dù rằng chuyện tao với Viễn không thành, tao cũng không thể nào trở về với Văn được, mày hiểu không hử. Vi Hôn nhân là việc chung thân, không thể lừa dối người cũng không thể lừa dối chính mình. Đó là chưa nói tới tao ... Khâm thở dài - Chưa quên được

Viễn.

Tường Vi yên lặng bước đều, tiếng của Vi lại thoảng nhẹ:

- Khâm này, tao có điều muốn nói với mày

- Điều gì?

- Tao với Văn dự định sẽ làm lễ đính hôn trong mùa giáng sinh này

Khâm nhìn bạn thật nhanh, nắm chặt tay Tường Vi, Khâm thân mật:

- Thành thật chúc mừng mày, tao đã đoán là sẽ có ngày hôm nay, tao không mong mỗi gì hơn là được một kết thúc tốt đẹp như thế này

Tường Vi buồn cúi đầu lặng lẽ, một lúc sau mới ngẩng lên nói khẽ:

- Khâm mày phải biết là tao yêu anh Văn lâu lắm rồi, từ lúc chàng là vị hôn phu của mày

Khâm hơi ngạc nhiên:

- Thế à? Vậy mà tao đâu có biết.

Tường Vi tiếp:

- Từ hôm được mày dự buổi tiệc dạ hội đầu tiên, tao thấy Văn, tao đã thầm mơ ước một ngày nào đó có được người chồng như chàng. Dù chỉ nhìn thấy, nghe tiếng chàng là tao cũng cảm thấy vui lòng rồi, thế mà hôm nay tao lại được đính hôn với chàng.

Khâm sung sướng:

- Thật là kỳ diệu phải không Vi có lẽ định mệnh đã an bài như thế, tao sung sướng lắm Vi ạ. Mất Khâm ước ướn, nàng tiếp - ông ấy là một đứa bé dễ thương, mày có lẽ thích hợp hơn tao trong việc mang hạnh phúc đến cho Văn. Xin có lời cầu chúc cho hai người Như tụi mày, mời tao đến dự lễ chứ?

Tường Vi buồn buồn:

- Nghe tao nói đây Khâm.

- Cái gì nữa đó.

- Tao không muốn mày đến dự. Hãy thông cảm cho tính ích kỷ của con bạn mày, tao không muốn Văn gặp mày. Mày cố hiểu cho tao

Khâm phản đối:

- Sao lạ vậy

Tường Vi nói nhỏ:

- Vì anh ấy chưa quên được mày. Điều làm tao đau khổ nhất là anh ấy yêu mày chứ chẳng phải yêu tao

- Đâu thể nào có chuyện như vậy

- Thật đấy Khâm ạ. Lúc ở gần bên tao, anh ấy bao giờ cũng nhắc đến mày, anh ấy kể chuyện ngày xưa khi còn bé và những chuyện lật vật kỷ niệm của mày và anh ấy. Anh ấy say sưa kể đến nỗi buồn đến khóc òa lên. Tao nhận lời cầu hôn của Văn thật là phiêu lưu, nhưng cũng rằng mong ngày dài Văn có thể quên

được mà. Khâm nếu mà đã quyết định xa anh Văn, thì mà làm ơn lánh mặt đừng để chàng gặp nữa

Khâm bàng hoàng nhìn bạn buồn bã:

- Tao hoàn toàn không hiểu gì hết. Văn đã cầu hôn mà thì nhất định anh ấy phải yêu mà mới làm thế chứ?

Tường Vi cười nhạt.

- Bản tính của anh Văn mà không hiểu sao ông ấy như một đứa trẻ, không phải Văn yêu tao mà cưới tao, mà là vì anh ấy thấy cần có người an ủi, chiều chuộng thế thôi. Mà hiểu chưa Tao chẳng phải là người yêu của chàng, mà chỉ là một mảnh gỗ.

- Mảnh gỗ?

- Đúng, chỉ là mảnh gỗ trôi lênh bênh, trong khi Văn là kẻ sắp chết đuối

Khâm càng ngạc nhiên:

- Vì mà đã quyết định lấy Văn rồi à?

- Tao đã ưng thuận vì tao yêu chàng, muốn giúp đỡ chàng để chàng trưởng thành, có thể tự lập, giúp chàng tìm lại được con người đã đánh mất. Tao sẽ chấp nhận mọi hậu quả, dù biết rằng nó có thể bi đát lắm, nhưng tao yêu Văn! Khâm xiết chặt tay ban. an ủi:

- Rồi tụi mày sẽ tìm được hạnh phúc, tao đoán chắc như vậy, Văn cần một mẫu người như mày. Tường Vi, mày đừng lo, tao sẽ tránh gặp Văn, nhưng khi lấy nhau rồi, mày phải nhớ là mày đừng quên tao, phải đến thăm tao luôn và cho tao biết tình hình cuộc sống của tụi mày nhé.

- Nhất định rồi

Hai người đứng bên vệ đường, đã đến nơi phải chia tay. Họ lặng nhìn nhau cười mở. Một lúc yên lặng, Khâm nói:

- Ở nhà mày sóng gió đã yên rồi chứ?

Tường Vi mỉm cười:

- Còn cần phải làm một cuộc cách mạng. Nói thế chứ chỉ cần bù

thêm ít tiền cho ông anh tao là ổn thỏa hết.

Khâm gật gù:

- Vậy thì mừng cho mày thêm cái nữa Thôi gặp lại sau nhé.

- Ủ, thôi mày về đi!

Khâm vừa quay lưng đi, Vi lại gọi giật lại:

- Khâm!

Khâm đứng lại đưa mắt dò hỏi, Tường Vi nhìn thẳng vào mặt bạn:

- Tao cầu chúc cho mày chọn được người yêu để chúng ta cùng có gia đình yên vui cả.

Khâm cười, khoát tay, bước về hướng nhà. Nụ cười không nở lâu trên môi, vì nước mắt đã tràn ra má.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 15

Mùa hè Năm dân quốc 45 (1956). Một công trình kiến thiết vĩ đại được khởi công. Trên 6000 quân nhân giải ngũ cùng với thanh niên thất học, kỹ sư, đốc công, sinh viên ... Từ khắp nơi đổ dồn về miền núi non trùng điệp ở trung tâm đảo Đài Loan mở đường, phá núi, xây cầu, làm đường hầm. Công việc khó nhọc nhưng ý chí con người cứng hơn sắt đá đã làm nên những việc chẳng ngờ.

Sau cơn giông, mưa chưa dứt, đường núi lầy lội, trơn trượt khó đi Viễn cùng mấy người bạn mang giày leo núi nặng trĩu, tay xách móc câu, lưng mang bị dụng cụ trở về công trường. Nhìn dãy nhà lá, những căn lều lụp sụp, bất giác Viễn thở dài Công việc cứ nối đều đều Quan sát, trắc lượng, từ núi này qua núi nọ suốt ngày lăn trong đá sỏi, cây rừng, bùn lầy, vật lộn với rắn độc, kiến rừng, ruồi muỗi, đặt chân đến những nơi vết chân người

chưa hề bước đến, thế mà Viễn cũng đã sống trên nửa năm.

Nửa năm qua, theo gót chân các kỹ sư lão thành xuyên qua núi rừng, nghiên cứu nền đường, cầu cống, nương rãnh ... Viễn đã qua bao nhiêu ngọn núi, xa dân cả Văn, Gia Linh, Khâm, Tường Vy và Hồ Như Vy ...

Trước mắt và trong lòng chàng chỉ còn núi rừng trùng điệp với vách đá sừng sững. Nửa năm không một lần trở về Đài Bắc, chỉ có một lần ghé thăm Đài Trung, một lần ghé Hoa Liên, còn ngoài ra, có lẽ trong trí nhớ của bạn bè, bóng hình của Viễn đã nhạt nhòa theo năm tháng.

Kể từ lúc con đường Hằng Quán bắt đầu khởi công, Viễn cũng định lìa bỏ núi rừng để trở về với thế giới văn minh, nhưng rồi công việc dồn dập giữ chân chàng ở lại, điều đó không phải vì lương bổng hậu, mà vì tinh thần đồng đội, nó như thanh nam châm hút chặt lấy chàng. Vả lại ở thành phố còn nhiều chuyện chàng muốn quên. Thế là Viễn ở lại, ngày ngày làm bạn với máy khoan, với đám bạn bè lưng trần nhễ nhãi

Viễn biết chàng không thể nào quên những giây phút buồn bã, nhớ thương, chàng luôn xoay Trần ra lăn mình vào đám công

nhân đập đá để hạ cơn ảm ức. Bù đầu vào việc, Viễn có cảm giác như đang đem chính thể xác mình ra để thách đố định mệnh éo le. Mỗi lần nhìn thấy Viễn như thế, đám kỹ sư, y sĩ trong đoàn đều mỉm cười chỉ nhau:

- Xem kia, thằng Viễn nó đang phô trương sức mạnh của nó kia

Một ngày mệt nhọc, Viễn ăn được bữa cơm thật ngon, đánh một giấc thật no mắt, nơi ngả lưng bất kỳ là trên bãi cỏ, trên tảng đá bằng phẳng hoặc trong lều trại ... Viễn sợ nhất là những đêm không ngủ được, vì những khi đó, bóng người lảng vảng trong óc thường làm cho chàng như sắp điên. Viễn phải thức dậy nốc rượu chờ sáng, hay đi đập nát những tảng đá bất tri, điều này khiến cho người đốc công phải lên tiếng.

- Thằng Viễn nó uống rượu mãi sao chẳng thấy say, vì người say uống xong là lăn đùng ra ngủ, còn nó cứ mỗi lần uống rượu là mỗi lần đập đá quên thôi

Trong lòng họ, Viễn quả là một chàng trai khó hiểu, mới hơn 20 tuổi đầu mà lại giam mình trong thâm sơn cùng cốc mà không một lời than van, chán nản. Khi làm việc thì làm việc quên thôi, lúc hết việc lại im lặng như đá tảng. Đôi lúc họ trêu Viễn:

- ê Viễn, người yêu của mày bây giờ ở đâu

Mất Viễn trùng to, nhưng chàng lảng đi nơi khác. Đám đồng nghiệp không còn hứng thú trêu chọc nữa Họ gán cho chàng một biệt hiệu là "Người không hề biết cười" Núi rừng đã làm biến mất nét linh hoạt của chàng Viễn bây giờ chẳng khác nào tảng đá ù lì.

Trong đám bạn đồng nghiệp chỉ có Lâm là gần gũi với Viễn. Lâm 23 tuổi vừa mới bước chân ra khỏi ngưỡng cửa học đường đến đây tập sự. Có lẽ gần tuổi nhau nên Viễn thân với Lâm hơn những người khác. Lâm chưa chín chắn hay đem chuyện tình yêu của mình thổi phồng lên để kể cho Viễn nghe, rồi nói:

- Anh Viễn, có lẽ anh đã từng trải nên tim anh mới biến thành đá như vậy Nhưng rồi một ngày kia tảng đá sẽ chảy tan khi gặp dung môi thích hợp tôi sẽ cố gắng chờ xem ngày đó rồi anh sẽ ra sao

Nhưng rồi núi xanh rừng thăm thẳm là gì có dung môi để hóa tan đá cơ chứ?

Từ sạn đạo trở về văn phòng, Văn phòng này do một kỹ sư già chăm nom, ông ta đang khổ sở vì trận giông vừa rồi đã làm hỏng bao công trình, đám nhân công chán nản muốn bỏ về. Vừa nhìn thấy mặt Viễn đầy bùn ông lo lắng:

- Anh thấy tình hình thế nào

- Đúng như điều đã tiên đoán, núi lở, đường cũng bị lấp. Nhưng Viễn căn rằng quyết định - Cũng không có gì khó khăn, chúng ta có thể khai thông bằng cách đặt mìn.

ông kỹ sư già cười buồn:

- Phải chi bao nhiêu nhân công đều hăng say như cậu thì hay biết mấy! Nếu tất cả công nhân đều là dân tình nguyện thì không thành vấn đề rồi

Viễn yên lặng. Xong, chàng đem tất cả những điều mình vừa quan sát được phác hoạ ra cho ông kỹ sư chính xem rồi bỏ về lều

Lâm từ bờ suối tắm xong trở về, miệng hát ngêu ngao một bài ca của dân du mục:

"Chú dê con hãy trở về nhà. mặt trời đã ngả bóng về tây. Con đường mòn nhỏ tối tăm coi chừng lạ, vì mi lạc đi rồi ta sẽ xót xa ... Người ta hằng thương nhớ, bỏ ta đành không nhớ nhau sao.." Lời ca thật giản dị nhưng thật thấm thía, Viễn ngồi xuống đồng rơm, cởi đôi giày nặng nề ra, không buồn quay đầu lại, hỏi:

- Có ai thương nhớ cậu hay sao mà cậu ca say mê thế?

- Tiếc rằng không có. Tình trạng núi non thế nào

- Núi lở rồi, thật chán.

Lâm thích thú:

- Ngay cả anh cũng biết nói chán nữa à? Vậy mà tôi tưởng anh sắp lấy núi làm vợ rồi chứ. à mà Viễn, theo anh thì việc lập gia đình phải thế nào

- Tôi chẳng có ý kiến.

- Có lẽ anh hận đời lắm phải không? Tôi không hiểu sao anh lại trốn vào vùng nước độc thế này làm gì?

Viễn ngược nhìn lên, không phải để nhìn Lâm vì trước mặt chàng là khoảng trời mây mờ lung, Viễn buồn bã nói nho nhỏ như nhủ thầm với lòng:

- Trốn vào rừng núi có lẽ ta đã trốn vào đây thật. Lúc trước cũng có người bảo thế, nhưng nếu bảo tôi hận đời thì sai, tôi chẳng bao giờ hận đời được. ánh mắt Viễn thu về nhìn Lâm nói to lên - Muốn biết rõ một người thật khó, vì con người là một động vật mâu thuẫn.

Lâm tò mò:

- Thế cũng đã có người hiểu được anh à?

Viễn chậm rãi:

- Vâng, nàng nhìn tôi như nhìn một tấm kính, tất cả tình cảm, tư tưởng trong tôi đều không thoát khỏi mắt nàng. Để cho người ta nhìn thấu tư tưởng mình là điều đáng ngại, vì lúc nào mình cũng có cảm giác như bị lộ trần, nhưng nếu trong cái nhìn đó có kèm theo ánh mắt thương yêu và tri kỷ, thì cho dù có bị lộ trần có lẽ người bị lộ cũng vui lòng chấp nhận.

- Thế sao anh lại bỏ đi

Viễn nhìn ra bầu trời bên ngoài, tảng đá trước mặt bị nắng chiều nhuộm. đỏ:

- Không thể không trốn đi được. Đời này có nhiều chuyện chẳng đáng dừng phải thế. Tuổi đời càng lớn, kinh nghiệm. cuộc sống càng nhiều thì việc chẳng đáng dừng càng khẳng khít hơn. Tôi không phải là người hèn nhát, tôi sẵn sàng đương đầu với mọi khó khăn, nhưng tình cảm không thể giải quyết như thế được nó không phải là tảng đá để ta bóp vụn, cũng không phải là vách cao vờn vọi để ta có thể đặt mìn phá nổ. Mà nó phiền toái hơn cả con đường đang hoàn thành này, nó là con đường chẳng có lối thoát.

Lâm không ngờ hôm nay mình lại có thể đi sâu vào trái tim của đá., chàng hỏi:

- Bây giờ nàng ở đâu

- Nàng à? Viễn mơ màng - Làm sao tôi biết được. Lấy chồng rồi đã có con? Hay đã xuất ngoại có lẽ như thế? Họ sẽ hạnh phúc, và rồi tôi sẽ bị quên lãng ... mười hay hai mươi năm sau tình cờ có nhắc đến cái thằng Viễn này chắc chỉ như bao chuyện trà dư tửu

hậu khác.

Viễn tự nhiên đứng thẳng người lên, mặt đỏ như say rượu trừng Lâm. Trái tim mơ mộng đã tỉnh cơn say, chàng hét:

- Trời ơi, làm gì mà bỗng nhiên hôm nay tao lại trở chứng thế này mày quả là thằng cà chớn, dám nghe lóm chuyện bí mật của tao!

Lấy áo và khăn, Viễn băng đi ra suối tắm. Nắng chiều dịu dịu, gió đêm làm mát dòng máu nóng căng đầy não thất. Viễn lắc đầu, chàng lẩm bẩm:

- Ta mệt mỏi quá rồi! Cúi xuống, nhìn vào giòng nước, ngắm bóng mình chàng đưa tay sờ chiếc cằm đầy râu Viễn lại âu sầu - Làm thế nào đi nữa ta cũng vẫn là con người chứ không thể biến thành đá được!

Buổi sáng, giữa tiếng ồn ào của đám đông công nhân, tiếng đập đá, tiếng máy khoan âm ỉ, Viễn tỉnh giấc. Hơi rượu hôm qua chưa tan, đầu óc hãy còn nặng trĩu. Nhìn bóng nắng chói chang trên vách núi, Viễn vươn vai

Đêm rồi chàng trải qua cơn ác mộng, Viễn thấy mình băng qua rừng núi hoang vu đầy sa mù. Chung quanh một màu trắng đục, chàng đã lạc bước và bị vây hãm trong màn sương. Quanh quẩn một lúc. đột nhiên Viễn thấy mình đứng trên đỉnh vực chàng hoảng hốt muốn lùi xa thì bỗng có tiếng gọi thật quen thuộc thật gần gũi, nhưng cũng thật xa vời Viễn đi dần về phía tiếng gọi, màn sương mở ra, chàng mơn mõi kêu "hãy đợi anh", hãy đợi anh". Trước mắt chàng Khâm, hiện ra, ánh mắt thật xót xà Viễn hoảng hốt, bừng tỉnh! Khâm đã biến mất!

Nhìn ánh nắng chói lòa trên vách đá, Viễn thì thào:

- Bây giờ nàng ở đâu nàng đã ra sao nỗi buồn như mây khói dâng lên mắt, Viễn chợt thấy mình yếu đuối hẳn, chàng giận dữ với chính mình - Ta làm sao đây Lại bị mê hoặc nữa rồi!

Vác chiếc búa đập đá trên vai, chàng gia nhập vào đám lao công hùng hục làm việc.

Đá thật nhiều, nhiều không kể xiết. Núi đá đằng xa vừa được mìn phá nổ tung, những tảng đá ầm ầm rơi xuống. Viễn nắm chặt búa, đập mạnh lên từng tảng một. Bắp thịt no tròn, dưới ánh nắng chói chang những hạt mồ hôi bắt đầu lăn tròn, chảy dài.

Thấm vào đá.. Mặt trời lên cao, ánh nắng như muốn thiêu cháy vạn vật Viễn vật lộn với búa đá, chàng muốn đập tan, san bằng cả dãy núi này Khâm bây giờ ở đâu Nàng ra sao Dù tay chẳng ngừng đập, nhưng óc vẫn không chịu ngừng xoay Bỏ chiếc búa xuống Viễn đưa tay quệt ngang những giọt mồ hôi trên trán lấm bầm:

- Lỗi ở thằng Lâm hết, tại sao nó khơi chuyện ra làm gì? Nhưng, bây giờ Khâm ra sao, nàng đang làm gì nhỉ?

ông lão đứng cạnh bên trao cho Viễn điều thuốc:

- Này cậu hãy nghỉ một tí!

Viễn đốt thuốc, chăm chú nhìn xuống khe nước dưới đáy vực. Khói nhẹ bốc lên tan rã trong nắng - Bao lâu rồi ta chưa về Đài Bắc? hai năm? hai năm là bao nhiêu ngày cuộc đời thay đổi ra sao rồi Có lẽ ta cũng nên trở lại, Viễn nghĩ, nên trở về thăm bà chủ nhà và cô bé thất bím, thăm thế giới lãng quên từ lâu, dụi tàn thuốc, chàng tiếp tục nâng cao búa lên, đầu óc vẫn mênh mang, những suy tư vừa bắt đầu là như mọc rễ bám chặt. Về Đài Bắc, về Đài Bắc đi! Viễn đập mạnh xuống đá, mỗi nhát búa như là một tiếng gọi - Về Đài Bắc đi, về đi!

Có dáng người dưới chân núi trườn lên, chạy nhanh về phía Viễn. Lại thằng Lâm, không biết gã có chuyện gì vui mà rạng rỡ thế? Vừa thở hồn hên Lâm vừa gọi:

- Viễn!

Viễn ngưng công việc quay sang:

- Cái gì?

Lâm chẳng nói chẳng rằng, đoạt chiếc búa trên tay Viễn ném sang bên, hấn lôi tay chàng:

- Bỏ việc đi, lại đây Có chuyện lạ lắm.

Viễn nghi ngờ:

- Cậu lại bày trò gì nữa đây

Lâm kéo tay Viễn lôi đi:

- Đến đây thì biết.

Viễn chau mày nhưng vẫn theo Lâm, bỏ xa công trường ồn ào Rừng yên lặng một cách dễ chịu Lâm cứ thảnh thơi lại quay đầu lại nhìn Viễn cười, cái thằng này lúc nào cũng vui được, lúc nào cũng cười được Viễn không trách điều đó. Đến trước văn phòng ban công chánh, Lâm đứng lại, quay đầu sang Viễn:

- Vào đi, tôi nghĩ rằng dung môi thích hợp để làm tan tảng đá đang ở trong ấy đây!

A, anh chàng này lại giở trò quỷ quái gì nữa đây

- à anh Viễn, có ai tìm anh đây này ông kỹ sư vừa nhìn thấy Viễn vào là lên tiếng ngay

Đột nhiên, mắt chàng hoa lên. Chàng nhìn kỹ, nàng ngồi đấy, lơ mờ xa vắng, như thực mà cũng như mơ Viễn mở mắt to trong nỗi bàng hoàng, đứng chết lặng.

ông kỹ sư già biết điều:

Viễn ngồi đây tiếp khách nhé, tôi ra ngoài chốc trở lại ngay

Bước ra, ông chẳng quên khép cửa lại

Gian phòng rơi vào yên lặng ngọt ngào. Những giọt mồ hôi trên trán Viễn chảy dài, chàng đưa tay lên quệt ngang. Cổ họng khô và nóng, Viễn không hiểu đây là mộng hay thực. Một lúc, thu hết can đảm, Viễn lên tiếng:

- Cô ... Cô làm sao đến đây được?

- Em đi bộ. Nàng có vẻ bình tĩnh hơn Viễn nhiều - Phải mất thật nhiều ngày mới biết được nơi anh ở. Cách nay một tuần em đã đi xe đò từ Đường Tô Hoa đến Liên Hoa, ở đây gặp bão nên phải dừng lại, rồi mới bắt đầu đi bộ đến đây ròng rã ba hôm liền nhờ một người dân sơn cước dẫn đường.

Vẫn mái tóc dài phủ vai, vẫn đôi mắt to đến thông minh. Nàng đây sao Khâm! Viễn cố lấy lại vẻ điềm tĩnh, vuốt những giọt mồ hôi trên trán, chàng khẽ gọi:

- Trời ơi! Khâm đây sao

- Vâng, em đây! anh không mừng sao Anh không mong mỏi em đến đây tìm anh sao

Viễn lấp bắp:

- Nói thật tôi chẳng biết nói sao vì quá bất ngờ.

Lúng túng bước tới bàn, Viễn muốn tìm một cái gì để khóa lấp trái tim đang rên rỉ. Rót ly nước lạnh đem đến mời Khâm:

- Đi đường xa thế này, chắc cô đã khát lắm, uống tí nhé.

Giọng nói của Viễn lạnh, nhưng bàn tay cầm ly run rẩy Khâm đỡ lấy ly nước, mắt vẫn không rời Viễn:

- Cảm ơn!

Viễn thấy tay chân chàng thừa thãi vô cùng, chàng hấp tấp tìm lời:

- Cô đã làm tôi sững sốt. Sao bạn bè ở Đài Bắc vẫn mạnh chứ?
Còn ... Văn ... Văn ra sao

- Anh ấy vẫn mạnh khỏe, cuối năm nay sắp được làm cha rồi đấy

- Vậy à?

Viễn ngại ngừng ngắm chiếc bụng của Khâm, nàng đâu có vẻ gì là sắp làm mẹ đâu Khâm nhìn thẳng vào mặt Viễn:

- Năm ngoái anh Văn đã làm lễ thành hôn với Tường Vi, anh chắc chưa quên Tường Vi chứ? Đời sống họ cũng hạnh phúc lắm. Tường Vi thật đúng là người vợ hiền, cả hai đang sung sướng đợi chờ ngày chào đời của đứa con đầu lòng.

- Thế à!

Viễn ngớ ngẩn. Đầu óc chàng rối bời. Khâm dám vào nơi rừng núi hoang vu tìm chàng, Văn và Tường Vi đã lấy nhau ... Nỗi vui sướng nhen nhúm trong tim rồi tỏa rộng khắp lồng ngực. Viễn nghe như từng mạch máu đang căng thẳng. Nhưng tại sao Khâm vẫn giữ vẻ lạnh lùng thế?

- Thế còn cổ cô vẫn khoẻ chứ?

- Cám ơn anh, tôi vẫn khoẻ như anh thấy

Viễn buột miệng:

- Chưa có người yêu, chưa lấy chồng sao

- Lấy chồng hả? Khâm vẫn cười, nụ cười khó hiểu làm sao - Tôi đang nghĩ đến đây anh ạ.

Mạch máu nơi thái dương Viễn đập mạnh, Viễn những nói nhanh:

- Thế à? anh ấy là ai Bạn học của cô à?

Khâm chẳng đáp ngay, nàng đứng dậy đặt ly chưa uống xuống bàn:

- Thật khó nói anh ấy là người thế nào Bây giờ nàng đang đứng sát bên cạnh Viễn, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào mắt chàng Khâm nói tiếp: - Hai năm trước đây anh ấy rời bỏ tôi rồi đi, và lúc gần đây tôi mới tìm gặp lại Bây giờ thì tôi chẳng hiểu người ta có cần tôi nữa không vì trên phương diện tình cảm người ta chỉ là một con vật yếu đuối

Hai người lại rơi vào yên lặng. Hơi thở của Viễn nặng và dồn dập, từng mạch máu trong người muốn vỡ rã Chàng đưa tay vuốt

nhẹ mái tóc phủ vai Khâm, Viễn không dám động mạnh như sợ người yêu quý trong tay vỡ nát. Bàn tay di chuyển lên đỉnh đầu rồi hạ xuống dần xuống dần ... trên mặt, trên má, trên môi. Mắt Viễn ướm hần, chàng thì thầm:

- Khâm, em điên thật!

Vòng tay ngang hông Khâm khép chặt Viễn hôn như mưa bắc trên tóc, trên mặt, trên môi người yêu. Sau những giây phút nghẹt thở say đắm, tóc rối như được lùa ra sau. Khâm nhìn thấy những giọt lệ trên má Viễn, chàng đã khóc. Những giọt lệ ướm lăn trên má làm cho gương mặt sỏi đá của Viễn lạ lùng làm sao. Kề má vào lồng ngực nở nang ướm đắm mồ hôi, Khâm có cảm giác như mình đang nghe những tiếng tim dồn dập trong ngực Viễn. Tiếng đập như gào thét cho bỏ những ngày cô đơn. Giọng nói đầm ấm và chân thành của người yêu vang bên tai:

- Khâm! Khâm, em đã khổ sở, đã bị dày vò nhiều lắm phải không? Khâm! Hãy quên những chuyện đã qua đi em nhé, từ đây em không phải khổ sở nữa vì em sẽ có một người chồng hiểu biết em.

Mắt Khâm nhòa lệ, nàng cảm thấy không hối hận, tiếc nuối về việc bỏ cả ngày trời đi tìm. Dù sao Khâm cũng đã tìm được điều mình muốn tìm, sau khoảng thời gian dài sống trong dằn vặt, mỏi mòn chờ đợi, giờ đây người đàn ông nàng mong mỏi đang ở trong vòng tay của nàng. Ngắm người yêu, trông chàng không khác gì người sơ khai man rợ, nhưng Khâm hài lòng nàng thở ra:

- Anh Lâm đã chỉ cho em thấy cảnh anh đập đá. Anh, anh có thể đập vỡ những tảng đá kia ra khỏi lòng núi, nhưng chẳng bao giờ tách em ra khỏi anh được.

Để trả lời cho câu nói của K, chỉ có vòng tay xiết mạnh. Vòng tay rắn thật an toàn, thật ấm cúng.

Đây là lần đầu tiên Khâm cảm thấy mệt mỏi một cách hạnh phúc, nàng đứng yên trong vòng tay của người tình.

Khi ông kỹ sư già bước vào, đôi tình nhân vẫn còn trong tay nhau Nhìn thấy ông, Viễn vội lên tiếng:

- Thưa kỹ sư, ông có thể nhận làm nhân chứng cho cuộc hôn nhân của chúng tôi không?

ông kỹ sư già ngạc nhiên:

- Làm nhân chứng à? Bao giờ?

- Ngay bây giờ.

ông gia càng lạ lùng và tiếp nhận nụ cười đầu tiên ông nhìn thấy của "người không bao giờ biết cười", một nụ cười thỏa mãn, hạnh phúc.

Đêm ấy, trên một tảng đá xa dấu chân người, đôi tình nhân chìm đắm trong men tình, đang kể lể cho nhau nghe hết nỗi niềm thương nhớ. Núi mây bàng bạc, trăng gió cây cỏ đều say sưa với lời thì thầm của họ.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 16

Tia nắng nhọt nhạt cuối cùng trong ngày chiếu vào gian phòng khách. Tường Vi đứng cạnh chiếc bình hoa, cẩn thận cắt xén từng chiếc hoa một, cắm vào bình rồi ngắm nghía, cả gian nhà thật yên tĩnh. một đóa hồng, một cành bách hợp, thêm cọng cỏ đuôi phụng. Nàng nhìn đồng hồ, cũng 5:30, Văn sắp về tới nơi

Công việc của Văn từ khi ra trường đến nay thật nhàn hạ và thích hợp. Chàng vừa tốt nghiệp ban ngoại ngữ ở Đại học xong là có việc làm ngay do cha chàng giới thiệu Văn thật may mắn, Tường Vi nghĩ thế và cảm thấy không cần phải lo nghĩ tới công việc làm ăn của chàng. Biết bao sinh viên, sau khi ra trường, vác mảnh bằng đi mòn gót giày cũng chẳng nơi nào nhận.

Không phải chỉ thế thôi, Văn còn may hơn nữa là sau khi ra trường, theo luật định thì thanh niên phải đi nghĩa vụ quân sự.

Văn lấy có là bị thương do viên đạn của Viễn hôm nọ để được hoãn dịch luôn. Tường Vi không lấy thế làm hài lòng lắm, nàng hiểu Văn, cái cây vun trồng trong lòng kiếng không quen chịu đựng, chỉ có huấn luyện quân sự thì chàng mới già dặn rạ Nhưng Văn đã không thích, ông Cấn chấp thuận để chàng hoãn dịch thì Tường Vi đành nghe theo Mùa hè năm tốt nghiệp, đám cưới của Văn và Tường Vi đã cử hành linh đình ... Thế mà bây giờ đã tròn một năm.

Trong một năm qua, Tường Vi thật là hạnh phúc, hai vợ chồng trẻ ở chung với cha và em chồng. ông Cấn rất quý nàng dâu ngoan, không bao giờ nghe nàng nhắc nhở đến Khâm. Gia Linh tuy không thân lắm với chị dâu nhưng không vì thế mà có nạn chị dâu em chồng. Tường Vi ngoài giờ dạy học lúc nào cũng ở trong nhà. Gia Linh thường bảo Tường Vi:

- Chị Vi, chị quả thật là người vợ hiền, dâu thảo Nhưng làm thế nào mà chị có thể bước chân mãi ở nhà thế. Gặp em là chiu thôi

Tường Vi đáp:

- Đến một lúc nào đó khi cô gặp được người cô yêu thực lòng thì cô sẽ làm được điều đó.

Gia Linh vẫn nhăn mặt:

- Chắc không bao giờ có chuyện đó. Nói thật với chị hình như trong giòng máu em có mầm mống phản bội, em chẳng bao giờ an tâm để chung thủy cả.

Tường Vi nghĩ ngợi Có lẽ Linh nói thật vì nàng biết rõ gốc gác thân thế Linh. Nhìn Linh thay đổi nhân tình, Tường Vi thấy ái ngại cho em chồng. Nhưng Linh may mắn có được người cha rất mực nghĩ tới tương lai của con cái

Sau một năm thực tập, Tường Vi nghỉ dạy, đời sống của nàng thật nhàn hạ thanh thoi, không phải đối diện với gương mặt nhăn nhó của ông anh, cũng không phải nghe lời xỏ xiên của bà chị dâu, cũng không phải làm lụng cực khổ. Bây giờ nàng đóng vai bà chủ. Người tớ gái đảm đang cũng rất nể mặt bà chủ.

Mỗi ngày công việc của Vi chỉ là sửa sang một vài cây cảnh, đôi khi xuống bếp làm vài món ăn đặc biệt, hoặc may một ít quần áo cho đứa con sắp chào đời Ngày tháng trôi qua trong mãn nguyện, nhưng Tường Vi linh cảm thấy hạnh phúc của nàng dường như rất mong manh. Đêm đến khi mọi người đã ngủ yên, nằm cạnh

bên Văn, Tường Vi hay trần trọc lo cho tương lai u ám.

Cành hoa cuối cùng đã cắm vào lọ, Tường Vi bước lùi về sau ngấm nghĩa Nàng ngồi xuống ghế mệt mỏi, đời sống đứa con đang thành hình trong bụng, Tường Vi sung sướng đợi chờ. Bây giờ là tháng 9, đến tháng 12 đứa con rồi sẽ chào đời, con trai hay con gái đây

Có tiếng chuông kêu vang, Tường Vi giật mình đứng dậy, không đợi cô Châu, nàng chạy ra mở cổng. Bên ngoài, không đúng như dự đoán của Vi, chỉ có một mình ông Căn đứng đợi, Văn đâu Chưa kịp khóa lấp sự thất vọng, ông Căn đã lên tiếng:

- Văn đâu, nó chưa về à?

Tường Vi bồn chồn:

- Dạ thưa chưa, chiều nay anh ấy không đến sở sao cả

- Nó xin nghỉ. ông Căn đáp, ông cố tìm câu khóa lấp - Chắc nó cũng sắp về đến nơi à! hôm nay có món gì ngon không hở con?

Tường Vi cười nhẹ.

- Hôm nay có món cải xào chay, bác sĩ bảo cha không nên ăn nhiều chất béo quá.

ông Căn không vui:

- Ăn tí dầu mỡ thì cũng chả sao Hồi sáng con nói chiều nay có món giò heo chung mà.

Tường Vi cười rất ngọt:

- Cha đừng lo, món cải chay hôm nay con xào bằng mỡ heo mà.

Nói xong Tường Vi đi ngay vào bếp. ông Căn nhìn theo người dâu hiền thảo Nhiều năm nay, tuy mang tiếng có một trai một gái, nhưng ông chưa hề được hưởng giây phút gần gũi con cái. Bây giờ có nàng dâu ngoan ông mới hưởng trọn vai trò làm cha của mình, cũng vì quá yêu nàng dâu, đôi lúc ông chẳng bằng lòng với Văn, vì hình như Văn lơ là với Vi chớ không trọn vẹn vai trò làm chồng của hấn, như lúc gần đây Văn bỗng sinh tật đi sớm về khuya, không rõ thằng quý này sinh chứng gì nữa đây.

Đến giờ cơm rồi, Văn cũng chưa về. Gia Linh vừa bước vào đến

cửa là than đói ỏm tới Tường Vi định đợi cơm Văn, nhưng thấy cha và em chồng có ý muốn ăn trước nên dành phần riêng cho chồng rồi cũng lên bàn ăn luôn. Gia Linh liếc nhanh bàn ăn, rồi nhìn chị dâu nhún vai nói đùa:

- Anh Văn chưa về à? Chị coi chừng đấy, phải dạy dỗ cẩn thận nghe, chị mà hiền quá coi chừng có ngày phải kêu trời không, phải không chả

ông Căn nạt:

- Mà mày chỉ giỏi tài khôn, ăn cơm đi Làm gì mà suốt ngày tao chẳng thấy mày đâu cả vậy hử.

- Con đi chơi, đi nhảy chứ đi đâu à mà cha cho con đi học hát nhé?

- Được lắm, tao coi bộ hợp với mày đấy, nhưng con muốn đi học với ai Mai đi hỏi trường học đi nhé.

- Con đi học với nhạc sĩ lừng danh nhất xứ, cha nhé.

- Chỉ sợ người ta không nhận thôi

- Chẳng lẽ cha chê con? Gia Linh phản đối rồi nàng cất giọng lên hát: - "Chàng ở đầu sông Tương, thiếp ở cuối sông Tương" giọng ca như vậy là nhất rồi, phải không cha

- Thôi được rồi lo ăn đi, lên bàn ăn chẳng bao giờ chịu yên.

Tường Vi khẽ liếc Gia Linh, nàng ngạc nhiên trước vẻ bình thản của cô em chồng. Chẳng nhẽ thất tình chẳng có nghĩa gì với Linh sao Hình bóng Viễn có còn hay đã mất trong tim cô bé? Nhìn Gia Linh đang vui, Tường Vi hỏi dò:

- Cô có bạn trai chưa hả Linh?

Gia Linh thoáng hiểu ý Tường Vi, nói nhanh:

- Bạn trai à, nhiều lắm. Tôi đâu phải hạng người tình si muôn thuở, không bao giờ quên bóng người yêu như anh Văn với chị Khâm đâu!

Vừa nói xong, Gia Linh mới thấy lỡ lời, cả bàn ăn chìm trong không khí ngượng ngập, Gia Linh vội nói lảng đi

- Chị Tường Vi hôm nay em mới nhận được bức thư tình của Hồ Như Vy ông ấy bị đưa sang phục vụ tại đài khí tượng Hải quân. chị có ngờ là ông ấy dám ngỏ lời cầu hôn em không?

- Thế cô nghĩ thế nào tôi thấy ông Hồ Như Vy cũng được đấy chứ!

Gia Linh nhún vai:

- Không đến nỗi nào, nhưng mà chẳng cảm được.

- Tôi nghĩ cô chẳng phải lạnh lùng. nhưng mà cô quá nhiều bạn trai, quá nhiều người sẵn đón, còn giây phút nào mà dành cho ông Vy nữa

Gia Linh phản đối:

- Cha, xem chị Tường Vi nói kia:

ông Căn cười xòa, không khí trong phòng dịu hắt đi Cơm xong Tường Vi ra phòng khách mở máy nghe nhạc, tiếng nhạc cuốn tròn trong đêm hè, hợp cùng tiếng dế ngoài vườn tạo thành bản đại hợp xướng đặc biệt. Đêm thật quyến rũ, thật bí mật, thật êm

dịu, nhưng kẻ cô đơn càng cảm thấy cô đơn hơn.

Đêm đã khuya, cả nhà yên giấc, nhưng vẫn có kẻ chẳng chợp mắt được. Tường Vi dựa người bên cửa, lắng nghe tiếng lá rơi, tiếng kẽo kẹt của gánh hàng khuya, tiếng chim cú kêu trên nóc nhà, nhưng Văn đâu sao vẫn chưa trở về?

Dưới chân, chiếc áo may dờ dang của đứa con chưa chào đời, nhưng sao Tường Vi chẳng còn tâm trí đâu cho việc may má. Thời gian đợi chờ dài đằng đẳng, mỗi một khắc trôi qua là một thế kỷ dài

Thật lâu! thật lâu chợt có tiếng động. Tường Vi lắng tai nghe. Vâng đúng là anh Văn đã trở về. Tường Vi nghe tiếng đá sỏi kêu rạo rạo. Đã hơn một giờ, sợ động giấc ngủ của mọi người nàng rón rén qua phòng khách mở cửa. Quả nhiên Văn đứng đấy, nét mặt mệt mỏi hiện rõ trên mặt:

- Sao đến giờ mới về vậy anh? chẳng đợi Văn trả lời Tường Vi tiếp nhanh - Vào ngay đi, coi chừng cha tỉnh giấc bây giờ.

Văn chẳng nói chẳng rằng bước vào phòng ngủ cởi cà vạt ra ném lên giường. Mắt đỏ ngầu, mặt mày ảo não. Đặt tay trên vai Văn,

Tường Vi nói:

- Anh về khuya quá coi chừng bị cảm lạnh mặc thêm chiếc áo anh nhé?

Văn bực bội đưa tay lên xoa mặt:

- Không, nóng nữa là khác.

- Anh đi đâu mà về trễ thế?

Tường Vi nhỏ nhẹ hỏi, nàng sợ truy quá Văn sẽ bực mình. Văn trả lời cụt ngủn:

- Đi ăn cơm khách?

Ăn cơm khách! ăn cơm khách gì mà đến hơn một giờ khuya mới về nhà. Nhưng Tường Vi không hỏi nữa, Đàn ông họ tự cho mình có quyền tự do bao nhiêu cuộc hôn nhân đổ vỡ cùng vì người vợ xâm phạm đến quyền này. Hiểu như vậy nên Tường Vi giả lả:

- Mai một anh có việc phải về trễ, cần về khuya, anh nhớ điện

thoại cho em biết trước để em khỏi phải lợ

Văn ngáp dài:

- Lo cái gì, tôi có phải con nít đâu và sợ chuyện lạc đường?

Tường Vi yên lặng, xếp đặt mền gối xong mới quay qua chồng:

- Anh tắm một cái cho khoẻ nhé, để em pha nước?

- Tắm hay không tắm không thành vấn đề, có cái gì ăn không?

Tôi đói quá!

- Dạ, để em xem, em có để phần cho anh đĩa thịt xé, nhưng không có canh. à hay để em nấu cho anh một tô mì nhé?

- Được rồi nhanh lên đi

Mang tô mì lên thấy Văn đã nằm dài Tường Vi cười nói:

- Anh đợi lâu quá phải không?

Văn ngồi ăn ngon lành, Tường Vi ngồi nhìn sung sướng. Ăn

sạch tồ mì, Văn tỉnh táo, hả hê nhìn vợ, đột nhiên Văn thấy hối hận.

- Tường Vi em ngoan quá.

Một câu nói không kiêu cách, nhưng Tường Vi sung sướng đỏ mặt. Đứng dậy bước ra sau Văn, choàng tay lên vai chồng, Vi nói:

- Em chỉ mong anh yêu em mãi thế này là em mãn nguyện lắm rồi

Văn cảm động choàng quay sang ôm ngang Tường Vi, chiếc bụng đội cao của vợ làm Văn bứt rứt vì đã để Tường Vi thức khuya:

- Từ nay anh sẽ không về khuya thế này nữa ... Vi, em biết anh đi đâu không? Đúng ra anh dẫu, nhưng em tốt quá, em hiền quá, anh không thể dối em được, anh đã ...

Tường Vi đưa tay bịt chặt miệng chồng, đôi mắt nàng mở to hoảng hốt:

- Đừng anh, anh đừng nói, em không cần biết, em không nghe đâu

Văn cố gỡ tay vợ ra:

- Nhưng anh phải thú thật với em bằng không anh sẽ không ngủ yên giấc. Vi, anh xin lỗi em, không hiểu ma dẫn lối hay quỷ đưa đường mà anh ...

Tường Vi ngắt ngang, nàng van xin:

- Thôi đừng nói nữa anh, em không muốn nghe đâu, tối rồi mình phải đi nghỉ mai đi làm chứ.

Văn vẫn kéo nài:

- Nhưng em phải nghe anh, anh đâu cố tình làm chuyện đó, chỉ tại thằng Trương với thằng Lãng rủ rê, anh biết là anh bậy nhưng cưỡng lại không được nên, ...

- Trời! Tường Vi khẽ kêu lên, nàng đành đối diện sự thật - Thế anh đã đi đâu

- Đánh bạc với tội thẳng Lãng.

- Đánh bạc, trời ơi!

Tường Vi thở phào nhẹ nhõm. Tưởng cái gì, đánh bạc tuy không tốt, nhưng còn hơn là đi chơi bời. Nhìn gương mặt hối hận của chồng, nàng thấy tội làm sao. Hôn chồng âu yếm, Tường Vi nói:

- Em không trách anh đâu, anh cứ yên tâm, chỉ mong lần sau anh đừng để họ lôi cuốn nữa thôi.

Bao nhiêu bút rứt của Văn trôi theo lời nói Văn ôm vợ hôn cuồng nhiệt, vừa hôn vừa bảo:

- Vi em đẹp lắm, em dễ thương, em tốt lắm.

Nước mắt tràn ra mi, Tường Vi nói:

- Thôi được rồi, anh đi ngủ đi, sáng mai còn phải thức sớm đi làm nữa chứ.

Văn buông vợ ra, Vi nhìn thấy trên gương mặt Văn hình như có một cái gì âu lợ. Mỗi lần như thế là Tường Vi biết sắp có chuyện.

không hay xảy ra

- Tại sao em lại búi tóc lên cao thế?

- Trời nóng quá, xõa tóc ra mồ hôi bắn lắm.

Văn chỉ thích Vi để tóc xõa, Văn đưa tay lấy chiếc kẹp trên tóc Vi, Văn bảo:

- Búi tóc lên trông em già khom.

Những sợi tóc mất kẹp xõa bung xuống, Văn vẫn chăm chú nhìn vợ, chàng lâm bầm như đang mơ:

- Em đẹp lắm Khâm ạ, Khâm ơi, Khâm!

Cơn ớn lạnh chạy dài theo xương sống, nhìn vẻ mặt lạc hồn như người đang say mộng của chồng, nhưng những tiếng gọi như xoáy tim Vị Không đừng được nữa nàng thét lên.

- Anh Văn, buông tôi ra, buông tôi ra!

Cánh tay Văn ôm chặt, đôi môi nóng bỏng Văn hôn như mưa lên

khấp mặt Vi:

- Khâm ơi Khâm!

- Buông tôi ra! Nước mắt tuôn xuống má Vi - Buông tôi ra, anh đừng làm động đến cái thai

Văn bàng hoàng buông Tường Vi ra, câu cuối cùng của Vi đã làm chàng tỉnh hẳn. ngơ ngác nhìn vợ đang nức nở Văn đỏ mặt vì xấu hổ. Văn bước lên giường.

- Xin lỗi em!

Vi không đáp, lặng lẽ lau vội nước mắt trên má. Dẹp đôi đũa xuống bếp xong trở về phòng. Văn đã nhắm mắt, nàng tắt đèn, nằm xuống cạnh chồng, nghe tiếng thở đều hòa của Văn mà đau xót dạ.

Ta đã lầm lẫn khi lấy Văn. Tường Vi nghĩ, đưa tay sờ những lọn tóc bên gối, Tường Vi chợt hiểu Phải rồi, ta chỉ là con vật thí thân để Văn nhớ Khâm, Vi úp mặt xuống gối khóc.

Một bàn tay xoa vai Tường Vi Đầu Văn kề sát tai nàng với lời ăn

năn:

- Xin lỗi em, hãy tha thứ cho anh, anh chẳng cố ý làm buồn lòng em.

Tường Vi khóc òa, giọng Văn vẫn tràn đầy nuối tiếc:

- Anh không cố tình làm em đau khổ đâu Vi ạ.

Tường Vi quay sang, đặt tay lên vai chồng, nước mắt vẫn nhạt nhòa

- Em không oán anh, không trách anh, em đau khổ chính vì anh không cố tình.

Bao chua xót trong lòng tuôn theo giòng nước mắt. Bên ngoài, trời đã gần sáng.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 17

Cũng một buổi tối, Viễn và Khâm đã làm lễ cưới tại Đài Bắc. Chỉ có một ông khách độc nhất là Lâm được mời dự buổi cơm, cũng rượu thịt đầy đủ để rồi sau bữa ăn cũng từ biệt ra đi, chỉ còn Viễn, Khâm và bà Nhã Trân đối diện trong yên lặng với hai tâm trạng, Viễn, Khâm khác với bà Nhã Trân.

Cũng như Văn, họ cũng không ra riêng. Phòng của bà Nhã Trân được sửa chữa lại cho đôi vợ chồng mới

Đối với việc thành hôn của con gái, bà Nhã Trân thấy nhục nhã và bất mãn làm sao Bao nhiêu năm nuôi mộng ... Nhưng bây giờ Khâm đã làm hoàn toàn trái ngược với mong ước của bà. Bà không hiểu hai đứa này muốn gì, từ khi Khâm từ chối Văn, tình mẹ và con đã có khoảng cách, khoảng cách đó càng lớn khi lễ cưới cử hành chẳng hợp ý.

Khâm rót ly nước trà nóng đem đến mời mẹ:

- Mời mẹ xơi nước.

Bà Nhã Trân giữ lấy cánh tay con, bảo nàng với ánh mắt xa xôi:

- Khâm, con ngồi đây mẹ ngắm con mẹ xem nào

Khâm tựa sát vào người mẹ, cười tươi tắn dễ thương:

- Mẹ, con hiểu mẹ nghĩ gì, hôn lễ chỉ là một hình thức, điều quan trọng là người trong cuộc có thành tâm hay không, con cũng muốn có hôn lễ rầm rộ, nhưng ở thời buổi kinh tế khó khăn này làm thế mà làm chỉ Mẹ, theo con nghĩ điều quan trọng là người con nhận làm chồng có xứng đáng hay không? Ngay giờ phút này con cảm thấy không ai trên đời sung sướng hơn con cả.

Bà Nhã Trân còn biết nói làm sao khi chính con bà đang hạnh phúc. Nếu Khâm được như thế, thì bà còn mong gì hơn? Qua vai Khâm, bà Nhã Trân bắt gặp ánh mắt của Viễn, Viễn đang ngồi thong dong với tách trà trên tay và nụ cười trong mắt. Bà chìa tay về phía Viễn, bảo:

- Lại đây, Viễn!

Viễn đặt tách nước xuống, bước sang. Bà Nhã Trân siết chặt tay con rể, nhìn thẳng vào mắt Viễn dò xét, rồi gật đầu nói:

- Viễn, cậu phải biết cậu không phải là chàng rể mà tôi mong mọi

- Vâng, con hiểu

- Đến bây giờ tôi biết cậu quá ít ỏi, nhưng tôi đang dành thật nhiều cảm tình để đón cậu đây. Tôi nói thật, trước đây tôi phản đối, nhưng rồi vì hạnh phúc của Khâm, tôi đành nhẫn nhịn. Tất cả những bà mẹ đều hy vọng con cái làm vẻ vang cho mình, nhưng rồi, lòng hy vọng của tôi đã vỡ tan. Bây giờ tôi chỉ mong con gái tôi sẽ được sung sướng vui vẻ bên cậu

Đặt tay Khâm lên tay Viễn, bà siết chặt cả hai

- Viễn, bây giờ tôi trao con tôi cho cậu. Tôi xin cậu hứa với tôi một điều là bao giờ cũng để cho con tôi được vui, thế là tôi mãn nguyện rồi

- Thừa bác, con xin hứa

Giọng Viễn nghiêm trang và chân thành. Khâm chen vào:

- Anh, Anh phải gọi mẹ là ...

- Vâng, anh biết. Đó là một danh xưng rất xa lạ đối với anh. Từ ngày mẹ anh mất, anh theo cha phiêu bạt giang hồ, cha anh là một nghệ sĩ của một gánh hát. Một ngày kia, cha anh sống với một nữ nghệ sĩ khác và bắt anh phải học những thứ mà anh chẳng thích, thế là anh bỏ nhà ra đi, lăn lóc với nghề làm công, nghề cu li, thợ hồ. Vừa làm vừa cố học, anh biết rằng chỉ có học vấn mới giúp anh thoát khỏi cảnh nghèo khó. Ngày lục địa nhuộm đỏ, anh đến Đài Loan, thi vào Đại học. Định mệnh đã khoan dung, nên anh đã đỗ. Lớn lên trong hoàn cảnh như vậy anh đã quên mất tiếng gọi mẹ - Con thật may mắn được thu nhận, vậy con có thể gọi mẹ là mẹ được rồi chứ?

Bà Nhã Trân đột nhiên thấy cảm động. Bỗng chốc, bà muốn ôm cậu bé vào lòng. Qua lời tường thuật của Viễn vừa rồi, bà đã nhìn thấy bao nhiêu mồ hôi và nước mắt đổ tuôn. Bà đã hiểu được lý do Khâm đã chọn Viễn. Văn chỉ là cây kiềng vun trồng

trong nhà kính, còn Viễn là loài cỏ thụ trong gió lộng, chỉ có vùng đất bên dưới tàn cây xum xuê to lớn đó con người mới cảm thấy mát mẻ. Nắm chặt tay hai đứa, bà cảm động nói:

- Bây giờ mẹ có đến hai đứa con.

Rồi quay sang nhìn Viễn bà nói tiếp:

- Lạ thật, ban nãy tôi chỉ mới chuẩn bị tình cảm để đón cậu, thế mà bây giờ tôi lại bị cậu chinh phục rồi

Bao nhiêu thất vọng ban chiều đã tan theo những giọt nước mắt.

Đêm thật khuya hai vợ chồng mới trở về phòng. Bên ngoài sao đầy trời, trăng gió giao tình dật mộng. Khâm và Viễn sóng vai nhau đứng cạnh cửa sổ ngắm đêm. Cánh tay người đàn ông đầm ấm ôm ngang người vợ, Khâm tựa đầu vào ngực chồng. Cả hai yên lặng, ánh hồng lạp trong phòng lung linh theo gió càng làm cho gian phòng thơ mộng hơn. Khâm nói khẽ:

- Em chưa hề nghe anh nói đến chuyện ấy!

- Chuyện gì?

- Tất cả những chuyện liên hệ tới anh, chuyện gia đình, chuyện thời niên thiếu

- Em chưa biết nhiều điều lắm. Để rảnh rồi anh sẽ kể cho em nghe, từ chuyện tranh đấu sống còn đến những tội ác.

Khâm tròn xoe mắt:

- Tội ác à?

- Vâng, một ít tội ác, nếu anh nói ra em sẽ phải yêu anh hơn. Vì đời anh là cả một chuỗi ngày gian nan. Trong những lúc vì lý do sống còn, người ta sẽ không từ nan một việc gì.

- Anh trộm cắp cướp giết gì chẳng?

- Có thể là thế, anh đã ăn cướp mía trong ruộng, khoai, dăm bào, mặt cưa, nhặt tàn thuốc lá, ăn xin, vân vân..

Khâm rùng mình, nụ cười của Viễn biến thành tiếng thở dài:

- Em sợ rồi à? Đời anh nói ra em sẽ thấy tởm nhiều thứ lắm.

Nhưng em cần biết, có lẽ em đã không ngờ gặp phải một ông chồng lang bạt như anh à?

Khâm đáp:

- Em biết rồi

- Biết gì?

- Biết anh là con người trưởng thành trong sự đau khổ, anh là con người không bao giờ lùi bước trước cuộc đời. Em còn biết rằng anh mới thật là con người lớn mạnh trong thử thách, với một người như vậy em sẵn sàng hy sinh tất cả.

Viễn trầm giọng:

- Em đã bị tình yêu làm mù quáng. Anh hiểu anh chỉ có cái vỏ cứng rắn bên ngoài, chứ thực ra anh rất yếu đuối. Không hẳn chỉ là yếu đuối thôi mà anh còn ích kỷ, độc tài ... rất nhiều khuyết điểm mà em chưa thấy thôi.

- Khuyết điểm? Khuyết điểm thì ai lại chẳng có? Sự khác biệt giữa người tốt và kẻ xấu là ở chỗ nhiều hay ít khuyết điểm mà

thôi, anh là con người chớ đâu phải thần thánh.

Viễn nâng cằm Khâm lên, chăm chú nhìn vào mắt vợ:

- Còn một điều anh cũng cần cho em biết là em chẳng phải là người đầu tiên đến với anh.

Khâm đỏ mặt:

- Anh còn điều gì để thú tội nữa không?

- Còn.

- Cái gì nữa

- Ba tiếng rất tầm thường, đó là anh yêu em.

Gian phòng chìm đắm trong yên lặng. Bên ngoài, gió thì thầm với cây cỏ, để những cành cây rủ buồn. Đêm đẹp vô cùng, đẹp như tình yêu có pha lẫn nước mắt.

Khâm kê má vào vai Viễn, mái tóc dài của nàng xoa tung trên gối Bóng trắng tràn qua cửa sổ, lờ mờ soi khuôn mặt của hai

người

- Anh đã yêu em tự bao giờ hở anh?

- Anh cũng không biết.

- Em biết anh biết.

Viễn mơ màng:

- Có lẽ là lần đầu tiên gặp em. Ấn tượng của anh về em quá sâu sắc, anh không biết phải hình dung thế nào cho đúng.

- Có phải anh muốn trốn lánh em.

- Vâng. Viễn hơi ngượng.

- Thế sau đó?

- Sau đó à? Khi tổ chức cuộc đi săn, anh biết là không còn trốn lánh em được nữa, anh giận anh quá, tâm thần anh rối rắm, anh cũng hiểu là vẻ bình tĩnh bề ngoài của mình không thể nào qua mặt em được, điều đó càng làm anh giận. Nếu chẳng bị bối rối

như thế có lẽ ngày hôm đó đã không có chuyện đáng tiếc ấy

- Sao nữa anh!

- Anh nghĩ rằng, ngay trong tiềm thức anh đã có mầm mống của tội lỗi. Do đó, khi tai nạn xảy ra mà đạn chẳng trúng ai lại nè Văn mà trúng, càng khiến mặc cảm phạm tội của anh hiện rõ hơn.

Khâm thở dài, Viễn tiếp:

- Vì vậy anh đã bất kể sống chết, miễn sao cho Văn sống được là anh mừng, do đó lúc đèo Văn về anh đã nguyên..

- Nguyên sa?

- Thôi bỏ qua đi, chuyện cũ rồi mà.

- Nhưng em muốn nghe

Viễn trầm giọng:

- Anh đã hứa, anh sẽ sẵn sàng hy sinh tất cả, sẵn sàng làm người

bạn tốt nhất đời và không bao giờ phản bội Văn. Anh đã cương quyết thực hiện lời nguyện của mình, nhưng khi gặp em ở bệnh viện, nhìn ánh mắt và cử chỉ của em, anh thấy mọi sự cố gắng của mình đều vô ích.

Viễn tiếp tục kể:

- Rồi những buổi chiều mưa, anh nghe em nói, giọng rầu rầu hồi tiếc, kể về chuyện tình của em với Văn, từng chi tiết một. Đó chẳng qua chỉ để che dấu tình cảm của mình mà thôi. Cho đến khi anh bắt gặp cảnh lá đỏ, anh không thể chịu đựng được nữa. Khâm! Em còn nhớ lời em mắng anh không?

- Em nhớ!

- Anh nghĩ rằng mình còn xấu xa gấp mấy lần em mắng. Nhưng làm thế nào để quên em được.

- Nhưng rồi anh vẫn trốn em!

- Vâng, khi nghĩ đến lời thề của mình, đến tình bạn, anh đã trốn. Anh không biết trốn tránh như vậy là hành động cương quyết hay yếu hèn, vì nhiều lúc hai việc ấy không thể tách rời được. Từ

trong hầm mỏ chui ra, nhiều lúc anh thấy mình là kẻ cương quyết nhưng cũng thật yếu đuối

- Anh chỉ là kẻ yếu đuối

Giọng nói của Khâm chợt trở nên oán trách.

- Anh đã trút tất cả gánh nặng lên vai em. Anh mong em phải làm thế nào Chấp nhận hay từ chối lấy Văn? Anh biết em không muốn thủ vai kẻ lừa gạt.

Viễn quay mặt lại:

- Vâng, em nói đúng.

Chàng hôn lên môi Khâm.

- Em nói đúng lắm, anh xin lỗi em, anh quả cố tình vứt gánh nặng lại cho em, để xem em và Văn giải quyết thế nào

Giọng trách móc của Khâm càng thấm, như ám ức đã lâu ngày mới có dịp tuôn ra:

- Khi trở về anh lại càng tàn nhẫn hơn nữa

- Biết làm sao bây giờ? Về Đà Bắc biết cuộc lễ đính hôn của em và Văn chẳng thành, Văn âu sầu thiếu ngủ, anh làm sao dám chường mặt đến gặp hẳn, làm sao dám đối đầu với sự thật. Mỗi đêm nhớ em không chịu được, anh đứng trước cổng nhà em, tìm kiếm dáng em bên cửa sổ. Mỗi lần trông thấy là lòng anh lại đau buốt. Thế rồi, anh lại uống rượu, uống đến say mềm. Cho đến lúc Văn đến tìm anh, anh mới hiểu ra là mình chỉ còn biện pháp duy nhất là bỏ đi biệt tích thôi

ôm Khâm vào lòng, hôn lên mặt vợ, Viễn nói:

- Anh chỉ là một tên trốn tránh trách nhiệm. Khâm, em cứ trách, cứ mắng anh đi

Không có lời nào xúc động hơn lời an ủi của người tình. Hai hạt nước mắt long lanh trên mắt, lấp lánh, nụ cười vương vất trên môi với muôn ngàn mẫn nguyện. Chớp nhanh mắt, Khâm nhìn ra bầu trời bên ngoài Đêm đẹp quá, đẹp vô cùng, đẹp đến độ muốn vòng tay giữ mãi Nhưng hôm nay, không phải chỉ có đêm là đẹp thôi mà buổi bình minh cũng tuyệt diệu vô cùng.

Màu xám nhạt đã từ từ chuyển ra sáng trắng hẳn. Vùng hồng phương đông nhuộm tươi cảnh vật. Khâm nhẹ bước xuống giường. Viễn vẫn còn ngủ với vẻ bình an vô tội, màu da nâu sẫm với chiếc cằm vuông của chàng là cả một vẻ đẹp thật đàn ông. Khoác chiếc áo lên, Khâm đứng nơi cửa đón chào gió mới, nhìn ánh dương thông dong leo lên nóc nhà. Khâm muốn hát to lên, nhưng lại thôi vì Viễn vẫn còn ngủ kỹ. Vả lại trước khi Viễn thức giấc nàng còn phải làm một việc.

Đến bàn viết, Khâm ngồi xuống, chiếc hồng lapis giờ chỉ để lại hai giọt nước mắt. Bình hoa nơi góc bàn vẫn còn xinh tươi, đang khoe sắc phô hương. Khâm ngồi một lúc rồi lấy giấy bút ra:

"Tường Vi,

Tao còn nhớ đến thời chúng mình còn đi học, lúc đó mỗi đứa đều có những mơ ước riêng tư, nhất là với tình yêu và hôn nhân. Bây giờ chẳng còn bao lâu nữa mày sắp làm mẹ, năm ngoái lễ cưới của mày tao không được đến dự, bây giờ lễ cưới của tao cũng không có mặt bạn bè. Đối với những người thân thiết như chúng mình thì chuyện đó có vẻ nham nhở làm sao Nhưng dù thế nào tao cũng mong tình bạn giữa hai đứa mình sẽ bền vững mãi Ngày cưới tao vẫn yên lặng không báo tin cho mày, mày phải

hiếu là tao hơi lo, điều gì thì mây đã biết rồi Nhưng sáng hôm nay tao thức giấc, người đầu tiên tao nghĩ đến là mây Hãy chúc mừng tao đi Vi, tao cần người chia sẻ niềm vui đó.

Mây có khỏe không? ông chồng của mây ra sao Hôm nào rảnh tao đến chơi, kể cho tao nghe hết cuộc sống của tụi mây xem có hạnh phúc như đời sống của hai đứa tao không nhé. Đừng quên tao

Chúng mây đã chấp nhận chuyện tao với Viễn chưa, để cho tụi tao được rảnh nợ lương tâm. Nhưng thế nào đi nữa tao cũng biết là chúng mây hạnh phúc lắm, tao mừng cho mây, mừng nhiều lắm, cũng như tao đã mừng cho chính hạnh phúc tao đang hưởng.

Cho tao gửi lời hỏi thăm bác Cân, mây mời bác ấy hộ tao đến nhà tao chơi, mẹ tao và tao mong bác lắm.

Khâm

Khâm đọc qua một lượt rồi xếp thư lại Nàng ngắt thêm cánh hoa hường, viết lên đây:

Với trái tim nhiệt thành tao gửi đến cho mày vạn lời chúc tụng

Đặt thư và cánh hoa hồng vào bao thư, đề xong tên họ và địa chỉ
Trường Vi, vừa định đứng dậy, thì đã nghe tiếng Viễn cười sau
lưng nàng:

- Có nhờ anh đem gửi không?

Khâm đỏ mặt hét:

- Cái ông này, xem trộm thơ của người ta, kỳ quá!

Viễn vòng tay ôm Khâm, chàng hôn nhẹ lên má vợ:

- Cô dâu mới mà đã có chuyện dấu diếm. Nhưng đừng viết thư
cho Văn, anh ghen à.

- Em viết cho Trường Vi mà.

- Anh biết, nhưng đùa chút không được sao

- Nếu chúng ta đến thăm họ thì có trở ngại gì không em?

Khâm lắc đầu nhanh:

- Không được, bây giờ ta chưa thể đến thăm họ được.

Viễn ngồi xuống ghế không rời Khâm:

- Được rồi, thế chúng ta đợi vậy. Bây giờ anh có một chuyện bí mật muốn bật mí, em có muốn nghe không?

- Chuyện gì anh?

- Chuyện thật bất ngờ, hôm trước anh đến thăm ông thầy của anh, được ông ấy giới thiệu cho một hãng thầu ngoại quốc. Họ gọi anh đến thi thử, nếu đậu sẽ được tuyển dụng làm kỹ sư phụ tá ngay

- Bao giờ thì thi

- Còn một tuần nữa

- Chết, nếu anh được tuyển dụng thì sao

- Phải qua Mỹ tu nghiệp sáu tháng.

- Hả?

Mới lấy nhau mà phải chịu chia tay nhau sao Nhưng đây là cơ hội ngàn vàng cho sự nghiệp của chàng, nàng bối rối không biết phải nói sao

Viễn vòng tay ôm Khâm, khẽ bên tai nói nhỏ:

- Không hẳn anh được tuyển em ạ, nhưng nếu có được đi nữa thì anh có thể mang vợ con theo Anh công nhận là anh rất quan tâm đến sự nghiệp, nhưng không phải vì thế mà anh chịu xa em đâu

Khâm thở dài đôi mắt vẫn mở to

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 18

"Tội mày hạnh phúc lắm phải không?". Nhưng thế nào mới gọi là hạnh phúc? Hai chữ hạnh phúc quá trừu tượng, làm sao có thể

nắm vững được. Giữ chặt phong thơ trong tay, mơ màng nhìn nắng chảy dài ngoài song cửa Họ đã lấy nhau Khâm Viễn, Khâm Viễn ... Từ lâu lắm rồi Tường Vi đã mong mỗi hai cái tên đó dính liền nhau "Tụi mày hạnh phúc lắm phải không?" Tường Vi thở dài nhìn chiếc lồng kết treo bên ngoài cửa Một chú kết mà Văn đã dùng để bày tỏ tình yêu của chàng với nàng. Con kết với cái lồng, kết với lồng. Tường Vi không biết mình đang nghĩ gì. Nhưng nếu được như chú kết, sung sướng khi được là sở hữu của riêng một người thì hay biết chừng nào

Nàng đứng lên, xách chiếc bình nước đi tưới hoa, rồi chăm sóc lại mấy cây kiểng. Bao nhiêu công việc cứ thế tiếp diễn ngày qua ngày Trong giờ Văn và ông Căn đi làm, Tường Vi thích trông nom cây cảnh. Nhờ thế mà khu vườn đã thay đổi hẳn bộ mặt, những cành hoa dâu, hoa lài, đình hương, hoa hồng đua nhau khoe sắc, chiếc bồn cỏ vén khéo xanh mướt. Nhìn hoa nở rồi tàn, lá xanh rồi rụng, nhặt từng chiếc lá vàng, nhỏ bao nhiêu cỏ hoang ... Nhưng mà, hôm nay làm sao ấy, tâm hồn nàng làm như bay bổng đâu đâu Bỏ thùng tưới xuống, Tường Vi ngồi tựa góc đa nhìn cặp bướm vàng bay lượn trên cỏ, trông dễ thương làm sao Tường Vi nhớ đến hai câu thơ trong "Trường Can Hành".

Bướm vàng thàng tám bay trên cỏ

Thiếp ngẩn ngơ tình nhớ đến ai

Ngẩn ngơ mà ngời nhớ đến ai, Tường Vi đỏ mặt, nàng có nhớ đến ai đâu Văn lúc nào cũng bên nàng, có đôi lúc chàng về trễ, buồn thì có buồn chớ đâu đến nỗi ngẩn ngơ Nhưng chuyện gì đã làm cho mình mất bình tĩnh thế này Lá thư của Khâm chẳng? Khâm đã lấy Viễn, tin đó là tin vui chớ có gì mà nàng sốt ruột. Nhưng làm thế nào báo tin cho anh Văn biết đây Văn đã lấy nàng rồi, không lẽ vẫn còn buồn khi nghe tin người yêu cũ lập gia đình?

Có thể nói thẳng với Văn là: "Anh Văn, Viễn với Khâm vừa lấy nhau".

Như thế không được! Tường Vi đưa tay vuốt mặt. Dưới bóng cây rậm mát thế này mà mồ hôi vẫn ướt áo Không thể nói thẳng với Văn vì chàng dễ xúc động. Tựa đầu vào thân cây, ngược mắt nhìn bầu trời trong xanh, Tường Vi buồn vô hạn. Tội thay cho thân phận nàng. Văn, một người chồng hiền lành, dễ thương nhưng dễ xúc cảm. Một cơn sóng nhỏ, một lời nói không hợp ý cũng đủ làm cho chàng đau khổ khôn cùng.

- Chị Vi, chị đang làm gì đấy

Có tiếng hỏi, Vi ngẩng đầu lên, Gia Linh đứng đấy tự bao giờ, nàng mặc bộ áo xanh đậm, cà vạt trắng với chiếc thắt lưng to bản trông thật duyên dáng. Thế này mà không làm bao nhiêu đàn ông phải say mê sao được. Nhưng Viễn? Tại sao lại từ chối Khâm sống thiên nhiên về nội tâm, Gia Linh sống nhiều cho cuộc sống bên ngoài Viễn là một sự tổng hợp, thế mà tại sao lại chọn Khâm mà không là Linh?

- Chị Vi, chị làm gì mà thờ thần vậy Chị bị trúng nắng hả?

Tiếng Linh làm Tường Vi giật mình đứng dậy:

- Không ... thấy cô đẹp quá nên tôi nhìn quên thôi

Gia Linh xoay tròn chiếc dù, tia nắng phản chiếu trên nóc vải lấp lánh:

- Chắc chị đang buồn cái gì đây, có phải tại anh Văn không?

Tường Vi lắc đầu:

- Không! Sáng nay tôi mới nhận được thư Khâm.

- Khâm? Chị ấy ra sao

Tường Vi nhìn Gia Linh bối rối Nói cho cô ấy biết, biết đâu ta chẳng đoán được phản ứng của anh Văn. Nhưng bản tính hai người hoàn toàn trái ngược, vô ích! Nhưng cứ thử xem đã:

- Khâm vừa thành hôn với Viễn.

- Sao, Khâm lấy Viễn à? Họ đã lấy nhau! Thế mà tôi cứ tưởng ...

- Cô tưởng thế nào

- Tôi tưởng sẽ không bao giờ có sự kết thúc như thế. Viễn là con người theo chủ nghĩa tự do, chàng không thích bị ràng buộc.

- Đôi khi người ta lại tình nguyện để bị tước đoạt tự do đó.

- Vâng, nếu người đó là Khâm.

Tường Vi giả vờ thản nhiên:

- Tóm lại đó là một tin vui, chúng ta cần đến thăm và gửi quà cưới cho họ, sao Linh, chúng ta cùng đi nhé?

Đôi mày khê chau, giọng nói Linh lạc lõng:

- Đến thăm họ à? Tại sao phải đến thăm họ? Chưa chắc họ chấp nhận mình, cũng như chưa chắc mình làm thể với lương tâm tự nguyện. Tôi không tin là sau bao nhiêu chuyện xảy ra mối liên lạc giữa hai gia đình có thể trở lại bình thường như cũ.

Gia Linh nói thật nhanh, giọng nói pha lẫn sự phẫn nộ và chua xót. Đến cửa, Gia Linh còn quay lại nói thêm một câu:

- Chị Tường Vi, với anh Văn chị nên cẩn thận. Anh ấy bây giờ là chồng của chị, chứ không phải là vị hôn phu của người ta nữa đâu

Gia Linh mắt hút bên ngoài, cổng đã đóng sầm lại, để lại một bầu trời xanh xoay tròn. Tường Vi vẫn đứng chết lặng. Đúng thế, lời nói bộc trực của Gia Linh cũng có lý. Linh chưa quên Viễn thì Văn không thể quên được bóng hình Khâm. Viễn với Khâm. Sao họ vẫn là những chiếc bóng ám ảnh gia đình này không thôi vậy

Mặt trời đã lên cao, cô Châu trong phòng khách thò đầu ra:

- Mợ ơi vào nhà đi, phơi nắng nhiều quá bệnh à mợ.

Suốt một buổi sáng ngơ ngơ ngẩn ngẩn cho đến khi ông Căn trở về vẫn không thấy bóng Văn. ông Căn nói Văn bảo được mời cơm trưa Trên bàn ăn, Tường Vi yên lặng, ông Căn nhìn con dâu với nét mặt dịu vợi, con bé này chưa bao giờ tỏ vẻ buồn trước mặt ông, có lẽ Văn đã làm gì khiến nó chịu đựng không nổi chăng?

- Sao Ở nhà có gì lạ không? Gia Linh đâu rồi ông Căn lên tiếng.

- Chẳng có chuyện chi cả cha ạ, cô Linh đi phố rồi

- Con có vẻ không được khỏe phải không?

Tường Vi cười gượng gạo:

- Dạ không có gì cả ạ.

ông Căn chẳng yên dạ, ăn mấy miếng cơm ông lại bảo:

- Con đừng giận Văn, tánh nó còn trẻ con lắm, vợ chồng có gì bảo nhau

- Con làm sao giận anh Văn được, cha cứ yên tâm, chúng con hòa thuận nhau lắm. Hôm nay con vừa nhận được thư của Khâm, Khâm vừa lấy Viễn. Cha, Khâm cũng có hỏi thăm cha

ông Cân bâng hoàng, cổ nuốt miếng cơm trong miệng

- Thế à? Nó nói sao con?

Tường Vi đưa thư cho ông Cân

- Cha muốn xem không?

ông Cân tiếp thư đọc nhanh. Những câu nói thật giản dị, nhưng cũng thật cảm động. Đã lâu lắm rồi, ông cũng đã nghe những lời tương tự, cũng trên đóa hoa trà, nàng đã viết "Một cánh hoa tàn bao nhiêu nước mắt ..." Đó là cánh hoa trà mà Nhã Trân đã gửi cho ông khi sắp sửa lên đường đến Thượng Hải Nhận cánh hoa chẳng bao lâu ông được tin Nhã Trân đã lấy chồng. Đặt lá thư xuống ông đề nghị:

- Con đến thăm họ nhé!

- Còn chả

Đặt chén cơm xuống, đứng dậy, ông Cấn nói:

- Cha cũng đi, nhưng mấy hôm nữa đã.

Tường Vi áp ứng:

- Theo cha thấy, con có cần báo tin này cho anh Văn biết không?

- Con đã nhẫn nhịn nhiều rồi, cứ cho nó biết, để nó cắt bỏ cái ung nhọt ngăn chặn hạnh phúc con đi

Tường Vi nhìn vào chén cơm suy nghĩ. Có lẽ Vi đã nhân nhượng chồng quá nhiều, nhưng nàng không đành lòng nhìn chàng khổ sở. Vâng đúng, nàng phải giúp Văn loại bỏ cái ung nhọt đau đớn kia để hạnh phúc không bị đe dọa nữa

Cơm tối xong, Văn và Tường Vi trở về phòng.

Hai ngày liền Văn giữ lời hứa về nhà đúng giờ. Chú kết trên dầm ngang đang ca ngợi đêm trăng đẹp. Văn đứng yên ngắm cảnh, Tường Vi lặng lẽ mang thư ra

- Cái gì đây Văn hỏi

- Thơ của Khâm.

Văn đón lấy thơ, mặt nhợt nhạt, tay run rẩy, xem một lần, hai lần, rồi Văn chợt hiểu Khâm Viễn đã lấy nhau! Văn ngồi phịch xuống ghế. Tường Vi đang thay thức ăn cho chim nghe tiếng động quay lại:

- Anh xem xong thơ chưa

Văn ậm ừ, đôi tay ôm kín mặt, lá thơ và cánh hoa rơi vãi trên mặt đất:

- Anh làm gì thế?

Văn nói nghẹn ngào

- Anh ... Anh không ngờ đó là sự thật!

Tường Vi nhìn thẳng vào Văn tàn nhẫn:

- Điều gì?

- Chuyện của Khâm ... với Viễn!

Tường Vi nắm chặt tay lại, mồ hôi toát ra:

- Chuyện đó có gì lạ đâu! Đúng ra họ phải lấy nhau sớm hơn nữa. Nhưng tại sao anh lại xúc động?

Giọng nói của Tường Vi chua xót hơn:

- Thế tại sao anh cưới em làm gì?

- Cái gì?

Văn mê man, lá thư của Khâm làm đầu óc chàng rối rắm. Giọng Tường Vi vẫn to, vẫn sẵn sàng gây chuyện:

- Tôi hỏi anh, tại sao anh lại cưới tôi

Văn vẫn không hiểu Tường Vi nói gì:

- Anh ... Anh ...

- Cái gì mà anh, anh mãi Tôi hỏi anh tại sao lại cưới tôi

- Em đừng làm dữ. Anh mệt lắm đừng quấy rầy anh.

Nhắm chặt mắt, Văn xót xa:

- Cho anh ly nước đi em!

Tường Vi lạnh lùng:

- Anh đi lấy mà uống.

Vẻ khác thường của Tường Vi làm Văn chú ý, quay sang nhìn vẻ hờn dỗi của vợ:

- Hôm nay sao em làm gì mà lạ thế? Ai làm em buồn?

- Hỏi chính anh đây! Anh bảo anh yêu tôi, muốn cưới tôi, rồi bây giờ cưới tôi về anh vẫn không quên hình bóng của Khâm. Nếu

anh yêu Khâm thì cưới tôi làm gì? Anh đã lừa tôi, muốn dùng tôi làm vật hy sinh.

Đưa tay lên chùi nước mắt, Tường Vi khô sở:

- Anh đã lừa tôi, chẳng yêu tôi sao anh lại lấy tôi Nếu thế này ta ly dị nhau cho rồi, tôi sẽ trở về nhà anh chị tôi

Tường Vi mở tủ áo, xấp xếp áo quần như sắp đi thật. Văn hoảng hốt quên cả những chuyện đau khổ, nắm lấy vợ hỏi:

- Em ... em làm gì đấy

- Tôi trở về nhà anh tôi, cho anh tự do đi tìm Khâm đi Tôi không muốn làm vợ anh nữa, để tôi về nhà tôi

- Sao em lạ vậy Anh có nói gì đâu

- Anh không nói gì? Anh không nói ra nhưng cử chỉ anh còn khôn nặn hơn nữa Tại sao họ lấy nhau mà anh lại chết điếng như vậy Nếu anh yêu Khâm thì đừng có lấy tôi, còn nếu đã lấy tôi hãy quên Khâm đi Bằng như anh chẳng quên nỗi mối tình xưa, thì tôi về nhà tôi vậy

Văn bực bội:

- Anh ... anh không phải là không quên Khâm. Nhưng, nhưng mà ... Anh cũng chẳng biết mình ra sao nữa ... Ai cũng muốn xa lánh tôi ... Được rồi, em muốn đi, thì đi đi, để anh chết cho xong.

Tường Vi đứng lại nhìn chồng, đột nhiên nàng thấy mình đã thất bại, chàng không thể chịu đựng nổi những lời tàn nhẫn như thế. Văn lúc nào cũng là Văn, không làm sao có thể sửa đổi được. Tim thất lại, Tường Vi nhào mình lên giường khóc ngất. Tiếng khóc của Vi làm lòng Văn rối bời. Bước đến giường, lay vai vợ, Văn kêu:

- Tường Vi! Anh đã nghe em rồi đây mà.

Tường Vi ngẩng gương mặt đầy lệ lên nhìn chồng, gục đầu trên vai Văn, Vi ghen ngào:

- Anh Văn! Nếu em chẳng làm anh quên được thì thôi đành vậy. Em sẽ cố gắng, em sẽ không đợi gì quá nhiều nơi anh nữa. Anh Văn, em yêu anh!

Suốt mấy tuần liên tiếp, ông Căn sống trong trạng thái rã rời, đó là vì mấy ngày liền Văn về thật khuya. Một lần, khi vắng Văn, ông Căn trách Văn thì Vi chỉ cười nói:

- Làm một người vợ mong chồng, vẫn hơn là để chồng chán. Dù sao bây giờ Văn cũng là của con, con vẫn còn có chàng, trái lại nếu để chàng giận, chàng chán thì dù anh có đứng cạnh, con vẫn mất anh.

Tuy ông Căn có buồn, nhưng trước lời giải thích của con dâu ông nghĩ đành thế chứ biết sao. Ngoài trời, hoa đã héo, lá úa tàn, cơn gió đầu thu nhẹ thổi ông nhớ đến những ngày dệt mộng cùng Nhã Trân. Nhã Trân thích hoa, thích thổi sáo, hay dạo chơi trong khu vườn rộng.

Gió thổi lung linh tình ảo vọng
Ngàn thu lạc lối bóng ai về
Bao năm ước hẹn thơ cùng lệ.
Lệ đã phai rồi ai có hay

Đây là bài thơ của Nhã Trân, người con gái đa sầu, ủy mị đã làm ông phải xao xuyến bao năm trời. Rồi ông chợt nhớ đến một bài thơ cổ cũng tình tự không kém:

Hoa hải đường tung bùng sắc nở
Hàng thùi dương ủ rũ xót xa
Thương chàng như thể thương hoa
Hoa ơi có biết lòng ta ngậm ngùi

Đó là thơ của ông, thời của những thư sinh khép mình trong thư
phòng trau dồi kinh sử, thời của người con gái chờ đợi vông anh
đi trước vông nàng theo sau

Một bài thơ, một ánh mắt, một chút thẹn thùng, lén lút trao đổi
một vài câu băng khuâng ... Bao nhiêu mùa xuân đã trôi qua, ông
vẫn ngậm ngùi với ngút ngàn thương nhớ. Cô độc! Mỗi khi hai
chữ đó hiện trong óc là nó cứ ở mãi Cô độc! Phải, cô độc, ông
chỉ là một cây cỏ cô đơn.

ông Cân bỏ đi ra phố vội vã, để khỏi phải nghĩ ngợi băng quợ
Bước chân này lôi kéo bước chân kia, ông chẳng định sẽ đến
đâu, nhưng rồi khát vọng lại đưa đẩy khiến ông đến nhà bà Nhã
Trần lúc nào không hay Bao lâu rồi hai gia đình không còn qua
lại, sự viếng thăm bất ngờ này có vẻ ngượng nghịu làm sao
Ngẫm nghĩ một lúc ông Cân đưa tay lên bấm chuông.

Cửa mở, người giúp việc mời ông vào nhà.

Trong phòng khách, bà Nhã Trân tiếp ông với ánh mắt ngạc nhiên, hai người yên lặng rất lâu, không biết phải nói với nhau lời gì. ông Cân mở đầu:

- Lúc gần đây ... chị vẫn khỏe chứ?

Bà Nhã Trân với ly trà mời khách, trả lời:

- Vâng.

- Khâm đẩu

- Nó vừa mới đi với thằng Viễn lo thủ tục xuất ngoại

ông Cân ngạc nhiên.

- Thế à!

- Viễn vừa trúng tuyển vào một hãng thầu của người Mỹ, cuối năm nay phải đi nhận việc, có thể mang cả gia đình theo

- Thế còn ... chị?

Bà Nhã Trân cười nhạt, những nếp nhăn ở đuôi mắt không làm cho bà mất đi vẻ duyên rũ, mà còn làm tăng thêm vẻ quý phái của bà:

- Tôi thì ... Tôi muốn ở lại, nhưng chúng nó cứ nằng nặc đòi tôi phải đi theo

- Thế à!

ông Căn nghe hai tiếng thế à của mình có vẻ ngớ ngẩn làm sao, ông nói tiếp theo:

- Thế ... chị đã quyết định chưa

- Trên nguyên tắc tôi đã chấp thuận lời yêu cầu của chúng nó, nhưng không chấp thuận cũng được. Nhà này nhà trường sắp lấy lại, anh cũng biết là mấy năm nay tôi chỉ sống nhờ tiền bảo hiểm, tiền trợ cấp và một số ít tiền lời tiết kiệm. Nay Viễn với Khâm muốn tôi cùng đi, bằng không Khâm nó sẽ ở lại, chỉ một mình Viễn đi thôi, thằng Viễn thì ...

Bà Nhã Trân ngừng lại, bà không muốn tán tụng Viễn trước mặt

ông Cân, nhưng thật ra cảm tình trong lòng bà đối với thằng rể quý không biết làm sao tả xiết. Bà rất hài lòng vì con gái bà chọn đúng người xứng đáng.

ông Cân hỏi:

- Như vậy là chị theo chúng nó?

- Vâng!

- Thế ... Thế thì ...

ông Cân bối rối không biết phải nói thế nào

- Thằng Văn lúc này ra sao, còn Tường Vi bao giờ sinh hả anh?

Lòng bà Nhã Trân thoáng nhẹ giấc mơ êm đềm của những ngày dạo chơi trong vườn hoa thơ mộng. Phải quên hết, quên hết để chỉ nghĩ đến đàn con thôi

- Thằng Văn cũng khỏe Tường Vi sắp sinh rồi

- Mừng cho anh sắp có cháu đích tôn.

ông Căn nhìn người tình xưa, nếp tóc của nàng đã bạc:

- Đôi lúc tôi cứ tưởng mình nằm mơ ... Còn nhớ ngày xưa chúng mình cứ trốn nhà đi chơi, chỉ mong được gặp mặt nhau, nói một vài câu ... Nhanh thật, thế mà cứ tưởng chừng như mới hôm qua thôi

ông Căn mơ màng:

- Nhã Trân, em còn nhớ lúc em viết hai câu "Thương chàng như thể thương hoa, hoa ơi có biết cho tình ta chăng?".

Màu hồng hiện lên má, chuyện cũ trở về trong mắt với nét then thừng, bà cúi xuống, lẩm bẩm:

- Chuyện đã qua rồi, anh nhắc lại làm chi

- Em nói ... Em sắp sang Mỹ?

- Vâng, ở đây lạ đất lạ người, chắc ...

ông Đỗ Căn nuốt nước bọt:

- Em ... Em có thể không đi được không?

- Để làm gì?

ông Căn nói nhanh:

- Em xem, chúng ta cứ nuôi hy vọng là lớp trẻ sẽ lấy nhau, nhưng chuyện chẳng thành. Bây giờ tôi mới nghĩ ra là chúng ta sao cứ mãi dối lòng mình, sao chẳng nối kết lại chuyện tan vỡ ngày xưa. Có ai ngăn cấm việc đó đâu.

- Tôi ... Tôi không hiểu anh muốn nói gì cả.

- Tôi hỏi em, em có thuận mình lấy nhau không? Chúng ta đã đau khổ quá nhiều. Bây giờ con trẻ đã nên người, chúng nó đã sống đời chúng nó, chỉ còn hai thân già trơ trọi thì làm gì mà không kết hợp để sống nốt chuỗi ngày còn lại.

- Anh ... đột ngột quá ... Tôi ... tôi không biết phải làm thế nào.

- Trân ạ, mấy năm qua lúc nào anh cũng nhớ đến em.

Nước mắt lưng tròng, bà Nhã Trân cảm động:

- Tôi biết ... Không có một lời nào an ủi tôi hơn, nhất là khi đầu đã bạc mà vẫn được nghe ... Dù sao, đối với đề nghị của anh, tôi còn phải suy nghĩ lại, tôi còn phải xem phản ứng của con cái thế nào đã.

ông Cân cắt ngang:

- Em đã sống cho con cái nhiều rồi, bây giờ ... ngày xưa phải vâng lời cha mẹ, bây giờ vì con cái, trách nhiệm gì mà lảm thế?

Bà Nhã Trân cười buồn:

- Người đàn bà nào chả thế? Sinh ra là đã có trách nhiệm với cuộc đời, xã hội, tha nhân và ngay với chính ta nữa. Con người cũng giống như chiếc thuyền trên sông, ngoại trừ lúc chết đi, chứ còn sống là còn chạy mãi.

- Nhưng đến một lúc nào đó nó cũng phải ghé bến chứ?

- Chưa đến lúc, hoặc chưa có bến không biết chừng, nhưng dù sao anh cũng dành cho tôi một ít thì giờ để suy nghĩ.

- Anh sẽ đợi Trân ạ, lời đề nghị này sẽ có hiệu lực mãi, dù bây giờ em có từ chối đề xuất ngoại, tôi vẫn đợi chờ.

- Anh Cân, rồi anh sẽ được trả lời thỏa đáng.

- Nhưng đừng lâu quá nhé, chúng ta không sống bao lâu để đợi chờ.

- Em biết.

Bà Nhã Trân đáp, đôi mắt xa vời

Bên ngoài, ráng chiều đã nhuộm đỏ cảnh vật.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 19

Những ngày dài bận rộn với các thủ tục xuất ngoại, rồi cũng xong. Hành trang đã đầy đủ, nhà cửa giao hoàn nhà trường, rút tiền ở ngân hàng ra đóng tiền mua vé tàu ... sau cùng mọi việc cũng hoàn tất. Một tuần nữa khởi hành. Suốt trong chuỗi ngày rộn rã đó, bà Nhã Trân vẫn tỏ ra thật trầm lặng. Khâm chẳng hay biết gì về chuyện cầu hôn của ông Cân, nàng tưởng mẹ vì sắp xa quê hương nên ngậm ngùi. Nhiều lần Khâm phải trấn an mẹ:

- Mẹ đừng lo, chỉ trong vòng ba năm là chúng con sẽ đưa mẹ trở về quê hương. Anh Viễn sẽ gắng vừa làm vừa học để xong giao kèo là về ngay, vì không có nơi nào đẹp và thoải mái hơn quê hương mình cả.

Bà Nhã Trân mỉm cười khó hiểu. Một hôm bà đột nhiên lên tiếng:

- Khoan hãy mua vé tàu con ạ.

Khâm chẳng hiểu:

- Sao vậy mẹ?

Bà Nhã Trân bối rối, một lúc mới ngượng ngập:

- Không có gì cả, chỉ tại mẹ thấy ... Có thể mẹ sẽ ở lại

- Mẹ làm sao thế? Không có mẹ làm sao được? Vả lại, giấy tờ đã xong rồi, sao mẹ lại thay đổi

Bà Nhã Trân đắn đo một lúc nói:

- Con đã lớn rồi, con đâu cần phải có mẹ nữa

- Mẹ nghĩ như thế sao Con cứ tưởng rằng trước mắt mẹ con sẽ không bao giờ lớn chứ? Con mong mẹ hãy nghĩ là lúc nào con cũng cần có mẹ hết.

- Con đâu có cần mẹ nữa, con với Viễn đã đủ sức vươn mình với đời rồi

Viễn bước đến, đôi vai to che khuất ánh đèn, chiếc bóng ngã dài trước mặt. Đôi mắt thật tình tứ nhưng đầy nghị lực.

- Mẹ đi chung với chúng con đi, con bảo đảm là mẹ sẽ không bao giờ hối hận. Vả lại, mẹ cũng hiểu tánh Khâm, cô ta tuy cứng cỏi nhưng yếu đuối lắm. Khâm không thể sống xa mẹ được. Khâm vẫn cần mẹ.

Bà Nhã Trân xiêu lòng. Những ngày thăm viếng từ già bạn bè tiếp nối, bà yên lặng cắt đứt những vương vấn còn lại nơi chôn nhau cắt rún, bà gửi một lá thư cho ông Cân:

"Anh Cân,

Vé tàu đã mua, chỉ còn đợi ngày khởi hành. Nhưng có ngày tôi ghé bến, và mong rằng lúc đó bến vẫn còn chờ.

Chúng ta đã chịu được những ngày dài, thì đợi thêm một đôi năm cũng chẳng có là bao. Cám ơn thật nhiều về lời đề nghị của anh (điều đó làm tôi xúc động quá!) Hãy tha thứ cho sự yếu đuối của tôi (khiến anh ngỡ ngàng). Tôi không đủ can đảm để nhận đề nghị đó, dù rất sung sướng biết rằng bao năm dài hình bóng của

mình vẫn còn trong tim anh. Mong rằng một ngày nào đó hôn nhân sẽ mang đến một kết thúc êm đẹp (hay bi đát?).

Hãy tha thứ cho tôi khi phải nghe theo con cái, vì tôi là mẹ! Hãy đợi chờ, rồi một ngày nào đó tôi sẽ trở về. Chúc anh gặp nhiều may mắn.

Nhã Trân.

Lá thư phúc đáp thật ngắn:

"Nhã Trân em,

Rất nhiều người đã phí cả đời để chỉ đợi chờ, nhưng mong rằng điều anh làm không phải là một việc vô ích. Tuy không níu kéo được thời gian, nhưng anh sẽ cố gắng chuẩn bị cho những ngày sắp tới

Vì kính trọng em là mẹ, nên anh cũng trọng luôn cả ý kiến của em. Em sẽ thấy rằng bên vẫn đợi chờ, chỉ sợ thuyền ai phiêu bạt quá lâu

Anh chưa quyết định là sẽ hoặc không đến tiễn em. Nhưng chắc

chấn sẽ đợi chờ em.

Câu chúc vạn sự an lành cho em.

Đỗ Cân"

Một cuộc tình vẫn vương hai mươi mấy năm trời, những ngày dài thương yêu tiếc nuối kéo dài trong đợi chờ.

Bà Nhã Trân xếp thư ông Cân lại, bỏ vào va-li, mối tình của chàng sẽ được mang theo sang xứ người và sẽ được mang trở về bên trong một ngày không xa

Khâm bàng hoàng bàng khuâng với những ngày sắp tới Sống ở đất người làm sao bằng ở xứ mình. Khâm hy vọng Viễn sẽ gặt hái kết quả tốt để mang gia đình trở về sớm. Từng gốc cây, từng ngọn cỏ, từng con người ở thành phố nhỏ là một sự quen thuộc, một cái gì vẫn vương. Nhưng sự bàng khuâng kia đâu phải chỉ vì thế, Khâm hàng giờ ngồi chết lặng trong suy tư Viễn tới ôm vợ, cười nói:

- Đừng do dự Khâm ạ, nếu em thấy cần cứ đến thăm họ đi, cũng nên đến từ biệt họ trước khi mình đi chớ.

Khâm giật mình:

- Anh nói thăm ai

- Văn và Tường Vi

Khâm đỏ mặt cúi xuống, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nói:

- Anh ... Anh không buồn chứ?

- Làm gì có chuyện đó.

- Nhưng em ngại, lâu chẳng gặp Văn, bây giờ gặp lại chắc
ngượng ghê lắm, vả lại em biết ông ấy vẫn còn giận em.

- Thời này thù hận nào chẳng tàn phai, Văn đã sắp làm cha thì
chắc cũng quên chuyện cũ. Anh nghĩ rằng ta cũng nhân cơ hội
này nối lại tình bạn.

- Anh chắc là Văn quên chuyện cũ rồi ử Sự nối lại tình cảm của
hai gia đình đâu dễ dàng như anh tưởng.

Viễn buông vợ nhìn ra ngoài, lời của Khâm cũng có lý. Nhưng

nếu chẳng để Khâm đến đây thì nàng không yên lòng.

- Em chưa đi thử thì làm sao biết là chẳng dễ dàng?

- Em biết anh cũng nhìn thấy sự khó khăn đó, nhưng dù sao em cũng phải thử xem.

- Để cho lòng yên ổn?

- Vâng, cho lòng yên ổn trước khi lên đường, anh có đi với em không?

- Thôi, em đi một mình được rồi

- Anh chẳng đủ can đảm đến gặp Văn à? Sao yếu thế?

Viễn đỏ mặt nửa đùa nửa thật:

- Anh lúc nào chả thế.

Khâm choàng ngang vai Viễn, xóa vội nét buồn của chồng:

- Không, không phải thế đâu, em hiểu anh, em yêu tính cứng rắn

lẫn yếu mềm của anh. Thôi bây giờ không nhắc đến chuyện đó nữa, em đi đây, anh hãy chúc em gặp chuyện vui vẻ đi

- Em thật can đảm.

Khâm thay chiếc áo đi phố, vuốt lại mái tóc, trả lời chồng:

- Đàn ông với đàn bà thường khác nhau ở chỗ đó. Đàn bà tuy dễ rơi nước mắt thiệt nhưng khi gặp chuyện lại giỏi chịu đựng hơn đàn ông.

Nhìn ra ngoài nắng, Khâm vươn vai:

- Thôi em đi nhé!

- Đi nhanh về em nhé.

- Em biết, em sẽ về dùng cơm tối mà.

Đến cửa phòng bà Nhã Trân, Khâm gọi cửa:

- Mẹ ơi, con đến từ già bác Căn mẹ nhé.

Bên trong yên lặng, rồi cánh cửa mở, bà Nhã Trân nhìn con lạ lòng:

- Con đi đâu

- Đến nhà bác Cân.

- Bác Cân à?

Bà Nhã Trân ngõ ngàng lập lại, nhìn con rồi chậm rãi:

- Được rồi, con đi đi, cho mẹ gửi lời từ giã, mẹ bận quá không đi được. Hỏi thăm cả thằng Văn, Tường Vi và Gia Linh hộ mẹ luôn nhé.

- Mẹ không đi với con sao

Bà Nhã Trân hấp tấp đáp nhanh:

- Thôi con đi đi

Khâm yên lặng nghĩ ngợi, rồi gật đầu:

- Vậy, thì con đi một mình vậy!

Bước ra khỏi cửa, Khâm quay đầu lại, vẫy vẫy tay chào. Bây giờ đã sang đông, những chiếc đèn giáng sinh rực rỡ đầu phố. Nàng lướt mắt qua các hàng phố, nhìn các món quà bày trong tủ kính, bảng đại hạ giá to tướng. Nhanh thật, mới đây mà đã ba mùa giáng sinh rồi! Ngày nào, buổi dạ vũ ở nhà Văn, những món quà được chính tay mình mắc trên cây giáng sinh. Rồi Viễn đến như một cơn lốc làm thay đổi cả cuộc đời nàng, và cả Văn và Vi nữa chứ.

Bước chân bắt đầu ngập ngừng khi đến cổng nhà Văn. Mọi vật đều rất quen thuộc. Khâm hít mạnh vào lồng ngực, rồi đưa tay lên nhận chuông.

Từ sáng sớm, Tường Vi đã cảm thấy lâm râm đau bụng. Khi đưa Văn ra cổng, Tường Vi dặn dò:

- Trưa nhớ về sớm dùng cơm nhé anh.

Xe đã đưa ông Căn và Văn đi xa. Chàng không trả lời, hay chẳng nghe thấy câu dặn dò. Ông Căn mới mua xe và mượn cả tài xế, vì vậy việc đi làm rất tiện, thế mà không hiểu sao Văn chẳng chịu

về nhà dùng cơm trưa, không phải chỉ có cơm trưa không mà ngay cả cơm tối cũng ít khi về.

Khi cha và chồng đã đến sở, công việc hàng ngày của Tường Vi vẫn không thay đổi, vẫn tiếp tục chăm sóc vườn hoa, nhưng hôm nay nàng thật mệt mỏi lạ lùng, trở về phòng nằm, bóng tối làm nàng khó chịu Tường Vi mong mỗi Văn về sớm, nàng bồn chồn không yên.

Trưa ông Căn về mà Văn vẫn biệt tăm. Tường Vi thất vọng vô cùng. Cơm trưa xong, nàng vẫn chưa bớt mệt mỏi ông Căn bận đi họp nên lại ra đi, Gia Linh hẹn hò với bạn nên cũng vắng bóng, chỉ còn Tường Vi trơ trọi trong gian nhà thênh thang lạnh ngắt. Đứng trước cửa, ngắm cảnh ngoài vườn, chú két kêu líu lo nhưng tiếng khó hiểu

Chợt thấy đau nhói ngang hông, Tường Vi đứng không vững, ngã người xuống ghế. Trong cơn kinh hoàng nàng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra

Cái đau thất tạm ngưng, nàng cầm tờ báo lên đọc liền một mạch mà không hiểu gì cả. Nàng lại bỏ tờ báo xuống, một cái đau nhói thứ hai lại đến, lần này Tường Vi phải quặn người theo cơn đau,

mồ hôi rịn ướt người Nhưng rồi cơn đau lại giảm dần và biến mất. Trong cái sợ có một niềm vui nhẹ thoáng qua óc:

- Con ta sắp ra đời, trai hay gái sau chín tháng mang nặng đây

Vào phòng khách, Tường Vi gọi điện thoại ngay cho Văn, nhưng chỉ được trả lời:

- Chiều nay không thấy ông Văn đến làm.

Tường Vi thất vọng vô cùng, mong mang tin vui cho chàng mà không biết chàng ở đâu Cơn đau lại đến, lần này còn hơn cả hai lần trước. Cơn đau lan dần khắp người, đi dần đến từng chân lông kẽ tóc, rồi dịu đi Tường Vi lại gọi đến ngân hàng lần thứ hai, nhưng lần này gọi cho ông Căn, câu trả lời thứ hai vang vang:

- ông giám đốc đi vắng.

Tường Vi hỏi nhanh:

- Thế còn ông Vương, có ông tài xế Vương ở đây không?

- Tôi không biết.

Nàng lật quyển niên giám điện thoại định tìm số của ông Tổng Giám đốc, nhưng tìm không thấy. Ngồi phịch xuống ghế, Tường Vi gọi to:

- Châu ơi, Châu!

- Dạ, mợ có chuyện gì thế?

Con đau lại nổi lên.

- A! A! Đau quá, Châu ơi, cô gọi điện thoại dùm ... ui da ... chắc tôi chết mất.

Cô tớ tên Châu hoảng hốt trước cơn đau của mợ chủ:

- Sao thế? Mợ làm sao thế?

Tường Vi ôm bụng, co rúm người lại

- Tôi sắp sinh rồi ... ây da! ôi ... đau quá! Tìm dùm cậu Văn ... ôi đau quá ...

Châu bước tới máy định gọi cho ngân hàng, nhưng Tường Vi ngăn lại:

- Không có cậu ở đây đâu ... Làm ơn tìm số điện thoại nhà ông Tổng Giám Đốc gọi cha tôi về dùm, nhanh đi ... ôi, đau quá!

Châu bối rối, quỳnh quáng, cuốn sổ được lật rồi lên mà chẳng tìm ra, một lúc Châu chợt hỏi:

- ông Tổng Giám Đốc tên gì, em không biết!

Con đau chợt ngừng, chụp lấy ống nghe Tường Vi run rẩy quay số, lòng cầu nguyện tìm được Văn với ông cha chồng. Con ơi, hãy gắng đợi tí, để mẹ tìm cha con. Điện thoại đã liên lạc được, nhưng giọng nói bên kia đầu giây càng làm nàng bức bối hơn:

- Cái gì? ông Tổng Giám Đốc hả? Không có nhà. ông Căn hả? Ai biết! Tôi không biết vụ cơm tối đó, tôi chỉ nhận được điện thoại của ông Tổng Giám Đốc bảo là tối nay không ăn cơm nhà.

Ống nghe trên tay tuột xuống, Tường Vi ngã phịch xuống ghế, đau đớn, mệt mỏi, sợ hãi, tuyệt vọng. Đây là giây phút người đàn

bà cảm thấy cô đơn nhất, cần được an ủi nhất, thế mà ... Con đau cứ cào xé nằng tứ`ng hồi, không thể chờ đợi được nữa, Tường Vi nén cơn đau bảo cô Châu:

- Cô Châu, cô gọi cho tôi chiếc xe đưa tôi đến bệnh viện, nhớ đóng kín các cửa nẻo lại

Giọng nói điềm tĩnh không giữ được lâu vì cơn đau càng lúc càng dồn dập. Nắm chặt lấy thành ghế, Tường Vi gào to:

- ôi...! Tôi chết mất ... Anh Văn ơi anh Văn! ...

Cô Châu hoảng sợ muốn khóc theo Cô ta định đi gọi xe nhưng chẳng dám để Tường Vi ở một mình. Đang trong lúc lých quỳnh thì có tiếng chuông cửa reo Như vớ được phao, cô ta chạy nhanh ra cổng. Người đứng bên ngoài là cả một sự ngạc nhiên. Châu há hốc mồm kinh ngạc:

- Cô Khâm, cô đến kịp lúc quá, mợ tôi sắp sinh rồi mà trong nhà không có ai cả, vào đi cộ

Tiếng rên của Tường Vi từ trong nhà vọng ra, không chần chờ Khâm chạy nhanh vào Tường Vi mặt mày tái mét, bơ phờ đang

nằm dài trên ghế, mồ hôi ướt cả mặt. Khâm đã hiểu, nàng vội vàng ôm lấy Vi lắc nhẹ

- Vi tao đến với mày đây, mày đừng sợ.

Quay sang Châu, Khâm hỏi:

- ông chủ và cậu đầu

Cô Châu xoa tay vào nhau:

- Đi vắng cả rồi, tôi tìm khắp nơi chẳng thấy đâu hết.

Tường Vi nắm chặt tay Khâm

- Khâm hả, may quá còn có mày, chắc tao chết mất. Trời ơi! đau quá, Khâm ơi, Khâm!

- Vi, tao đưa mày đến bệnh viện, mày sẽ hết đau ngay

Khâm bảo cô Châu

- Cô Châu gọi xe đi

Cô chạy đi, trong này Tường Vi nằm gối đầu vào lòng Khâm, nàng thấy nhẹ lo vì đã có người bên cạnh. Bụng càng lúc càng đau, Khâm không ngớt lấy khăn thấm những giọt mồ hôi trên mặt bạn, nàng tiếp tục vỗ về. Cho đến lúc gọi được xe, Khâm mới đỡ bạn đứng dậy nói:

- Ráng tí xiu nữa thôi nhé, Vi, mình đến bệnh viện ngay

Khâm và cô Châu dìu Tường Vi ra xe Con đau như quặn thắt người nàng lại, Tường Vi lơ mơ nghe lời Khâm dặn dò cô Châu

- Cô ở nhà đi, khi nào ông chủ hay cậu về thì bảo vào ngay bệnh viện nhé.

Tường Vi tưởng tượng bệnh viện như xa hút chẳng tới nơi được. Bàn tay êm ái của Khâm vẫn ôm choàng vai bạn. Nhưng rồi Tường Vi cũng được cáng vào phòng sinh. Chiếc đèn màu đỏ chói, tiếng cãi vã ... và nàng thiếp đi Một chốc Vi nghe có bàn tay êm ái xoa nhẹ vai nàng. Thời gian như ngưng đọng. Con đau như banh da xé thịt nàng.

- Cứu tao, cứu tao Khâm ới Anh Văn, anh Văn đâu rồi Trời ơi,

đau quá!

Bàn tay của Khâm, không ngót thấm mồ hôi trên trán Vị Vi tự nhủ, gắng, gắng một tí ... Mấy tên y sĩ có thể lạnh lùng đến độ chẳng ngờ được. Gắng chịu đựng một chút nữa là xong. Thật khổ, nhưng phải chịu thế này đến bao giờ? Con so thì bao giờ cũng thế, sinh xong là khỏe ngay. Đến bao giờ mới sinh đây

- Văn! Văn đâu sao giờ này chẳng thấy

Đêm xuống, trẻ con chào đời chỉ thích chọn đêm tối. Chiếc đèn đỏ vẫn sáng, các cô y tá trong bộ đồng phục trắng, nón trắng. Khi đứa nhỏ chào đời, cái mở mắt đầu tiên của nó sẽ nhìn thấy gì? Chiếc đèn màu đỏ hay là chiếc áo trắng?

- Khâm ơi! Khâm! Bỏ chiếc đồng hồ ra giúp tao Khâm ơi, Khâm cứu tao ... cứu tao!

Hình ảnh ở đây giống ở đâu nhỉ? Phải rồi trong quyển tiểu thuyết.

- Khâm, mày giống người đã đỡ đẻ cho Mỹ Lan, mày cũng chiêm trợn trái tim chồng tao ôi, đau quá, Khâm hãy tha thứ cho

tao, tao không cố tình trách mày, mày là con bạn tốt của tao
Trong giây phút này chỉ có mày bên cạnh. Khâm, mày tốt lắm.
Trời ơi, đau quá, đau muốn chết. Anh Văn vẫn chưa lại, đợi anh
đến có lẽ tôi chỉ còn là một thân xác lạnh ngắt. ôi, trời ơi!

Cổ họng Tường Vi cứng ngắt, đầu cổ ướt đầm mồ hôi Những
tiếng rên nhỏ dần, Văn vẫn chưa đến ... Mười giờ hơn ông Đỗ
Cân đến, Khâm bơ phờ đứng ở cửa phòng sinh, vừa thấy ông mắt
nàng sáng hẳn lên:

- Bác, Vi chưa sinh. Nó cứ hỏi anh Văn mãi Bác làm ơn tìm anh
Văn đi, để nó an lòng.

ông Cân hơi buồn:

- Tôi nói thật, tôi cũng không biết thằng Văn bây giờ ở đâu! Sao
có gì nguy hiểm không?

Khâm mở to mắt, nhớ đến cảnh lẫn lộn của Tường Vi mà xót xa:

- Bác sĩ bảo rất bình thường chẳng sao cả. Nhưng con không ngờ
việc chào đời của một sinh mệnh lại khổ sở như thế.

- Bác sĩ bảo chừng nào sinh?

- Hai, ba giờ nữa!

Trong phòng lại có tiếng hét to vang rạ Khâm chạy vào Tường Vi vật vã, nước mắt nước mũi tràn trề, nắm lấy tay Khâm, Vi hôn hển nói:

- Khâm, chắc tao chết mất, mày làm ơn hứa với tao một điều là nếu tao có chết đi ... Trời ơi, đau quá, chết chết mất ... Khâm, nếu tao có chết mày nhớ nuôi con tao hộ tao nhé!

- Tường Vi, mày đừng nói bậy, rồi sẽ mẹ tròn con vuông mà.

- Tao biết, tao sắp chết! Anh Văn đâu rồi

- Văn sắp đến!

Nước mắt rơi trên má, Tường Vi mếu máo:

- Anh Văn không nhìn thấy tao nữa đâu, vì khi anh ấy đến, xác thân tao đã lạnh, Khâm, mày nói lại cho anh ấy biết, là tao yêu anh ấy nhiều lắm nhé!

- Vi, mày đừng nói bậy, rồi một lúc nữa đây mày sẽ thấy khỏe ngay

- Khi tao chết, mày chăm sóc con tao không?

- Tao bảo không đâu, đừng nói gở.

- Mày hứa cho tao yên lòng đi

- Đừng có khùng Vi

- Mày nhận lời nhé?

- Được rồi, được rồi Vi, tao sẽ yêu chúng hơn cả yêu con tao nữa

Thời gian nặng nề trôi qua Mười hai giờ, Tường Vi mệt lả người, bác sĩ phải vô cho nàng một lít nước biển. Đến một giờ ba mươi hai phút, trong cơn đau quặn người, dưới sự khuyến khích và giúp đỡ của bác sĩ, của y tá, dưới lời nguyện cầu của Khâm, Tường Vi đã hạ sinh một cô bé káu khinh.

Mọi việc rồi cũng trôi qua, như cơn giông bỗng tan biến ngay

sau sự xuất hiện của ánh nắng mặt trời Tiếng khóc oa oa của đứa bé đã xóa hết bao nhiêu đau khổ, vất vả, lo âu, chỉ còn niềm vui sướng thoải mái của người mẹ, đứa bé được quần tã gọn gàng.

Khâm nài nỉ cô y tá:

- Cô cho tôi bế cháu ra cho nội nó xem nhé?
- Theo luật thì hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau mới được đem ra
- Chỉ một phút thôi mà.

Người y tá xiêu lòng, cẩn thận bế cô bé giao cho Khâm. Khâm bảo Vi:

- Mà y sướng thật, mà y vĩ đại thật Tường Vi Trên đời này không có gì vui sướng hơn là được làm mẹ.

Tường Vi cười yếu ớt:

- Cảm ơn bồ

Khâm lắc đầu phủ nhận lời cảm ơn của bạn và ôm cô bé đến phòng đợi ông Cân đang bồn chồn đứng ngóng, vừa thấy Khâm

ông xông lại ngay, lúc đó Văn cũng vừa tông cửa bước vào Văn hót hải:

- Sao Tường Vi ra sao

Khâm đưa đứa bé tới trước mặt Văn:

- Chị ấy vừa được làm mẹ, anh Văn, nhìn con anh xem, anh lên chúc cha rồi đó nhé.

Văn ngơ ngác, nhìn Khâm rồi lại nhìn đứa bé. Một thứ tình êm dịu xâm chiếm tâm hồn chàng.

- Tôi xin có lời chúc mừng, anh có cần đến thăm mẹ con bé này không?

Văn còn ngần ngừ thì Tường Vi cũng vừa được đẩy ra Mặt nàng xanh xao nhưng trông thật thanh cao Văn bước tới nắm tay vợ, đón nhận ánh mắt trách móc nhẹ nhàng của nàng.

Ở đây này, Khâm hỏi ông Căn:

- Bác định đặt cho cháu tên gì bác?

ông Căn nhìn cháu nội rồi nhìn Khâm:

- Tên gì à ... Thôi thì đặt là bé Trân vậy

oOo

Tàu đã ra khỏi bến Cơ Long, sóng biển càng lớn. Bến tàu đã khuất trong màn sương đục. Bà Nhã Trân tựa người vào lan can tàu nhìn lại miền đất thân yêu một lần cuối. Trong đám người đưa tiễn, bà nhìn mãi mà chẳng thấy Đỗ Căn đâu. Chàng đã không đến, nhà họ Đỗ chẳng một ai đến, nhưng dù sao cái tên bé Trân kia làm dịu lòng người. Tàu đã ra khơi, bà Nhã Trân lâm bầm với màn sương:

- Em sẽ trở về nếu anh còn đợi

Nơi bến tàu, một ông già đang đứng nhìn con tàu khuất dần dưới chân trời. Ông vẫn đứng đấy cho đến lúc màn đêm buông xuống. Suốt đời người chỉ là chuỗi ngày đợi chờ và hy vọng nối tiếp. Vâng ông đang đợi đây, đang mong mỏi đây. Dù cho tháng năm

có xa vời, dù cho tình có phai pha, ông vẫn đợi chờ.

QUYNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 20

Văn thờ người nhìn những tấm đồ bản và đồ thị mà đầu óc rồi mờ, những con số xa lạ làm sao! Trong đầu lớn vờn mãi canh bạc khôn kiếp đêm qua Đôi mắt khinh thường của thằng Triệu, nụ cười đều giả của thằng Vương ... Thật ra lúc đó Văn đã mệt mỏi quá rồi khi ngồi suốt buổi trong gian phòng chật hẹp đầy khói thuốc. Trên canh bạc rành rành là Văn có mấy tấm ách, đầm, mười với bồi, dẫn đầu lại là tấm ách cơ, bài tẩy lại là tấm già. Sánh to như thế không vững lắm sao Thằng Triệu thì lúc nào cũng thích hù người, mắc điểm đã mấy lần rồi bây giờ đâu dễ gì mắc nữa Lần trước hắn chỉ có hai đôi, nhưng lại làm bộ tổ thêm khiến Văn tưởng bài hắn to lắm. Mình chỉ có ba cây thôi thì bỏ vậy, rút cuộc bị tháu cáy đau điếng. Lần này, bài lên tốt thế này, tuy rằng bài của Triệu cũng to không kém, bốn tấm ách, già, bồi, đầm, mười đều là chuẩn, trừ bài tẩy của hắn là tấm J mới là sánh, nhưng dù là sánh, thì sánh chuẩn vẫn nhỏ hơn sánh cơ, Văn vẫn

ăn với ván bài nắm chắc phần thắng trong tay như vậy, dù có nhắm mắt cũng ăn chắc. Văn tổ thêm một ngàn, Triệu lại trở nghề ma giáo theo một ngàn rồi tổ thêm một ngàn nữa Muốn tháu cáy à? Được theo nào Bài lật lên, nằm mơ cũng không ngờ sự thật trước mắt. Bài tẩy của hắn là tám chín chuồn. Không phải là sảnh nhưng là đồng hoa mới chết người chứ! Không ngờ được, sự sơ xuất không thể tha thứ được. "Văng" mất năm ngàn đồng bạc! Thua thì thôi cũng không nói, đảng này lại còn bị Triệu cười vào mũi:

- ê Văn, mày có học thêm mười năm nữa vẫn không qua mặt được tao May cho mày là con ông giám đốc ngân hàng, bạc đông có chi cho tao một ít cũng chẳng sao Nhưng mỗi lần nhìn mày "xiu cãm" tao lại không muốn tụi thằng Vương nó bảo tao chỉ giỏi bắt nạt trẻ con. Bực quá, thôi mày ráng học đi, học thêm một mớ kinh nghiệm rồi hãy đi tìm tao nhé.

Đã ăn hết tiền còn nói năng lão xược, tức chết được, thế nên dù đã hai giờ khuya Văn vẫn muốn đánh tiếp tục. Triệu từ chối, nhún vai:

- Vợ mày đợi mày ở nhà kia, tối mai đến đánh tiếp.

Thôi thì về vậy Về lại gắp khuôn mặt đầy nước mắt chán chết. Có ai hiệp đáp gì cô đâu chứ? Còn con bé Trân nữa, khóc gì mà như trù cha trù mẹ không bằng. Đã mấy lần bảo Tường Vi muốn vú nuôi mà nàng không chịu, lúc nào cũng muốn tự mình chăm sóc.

Chồng giấy báo cáo và tài liệu cao ngất, có lẽ hơn tuần rồi Văn chẳng để mắt tới Con số thống kê, phân loại ... Văn ngáp dài, ngủ chẳng đủ giấc người uể oải, đầu nhức như búa bổ. Đốt điều thuốc hít mấy hơi, Hút thuốc là thói quen Văn mới tập, trong gian phòng chật hẹp, đầu óc lúc nào cũng căng thẳng với mấy lá bài, nếu chẳng hút một vài điều thì làm sao có thể tỉnh người được. Tàn điều thuốc, Văn uống thêm hớp trà. Bực thật, cái ông lao công lúc này lười quá, trà để lạnh tanh thế này ai mà uống cho được. Kéo mấy bản quảng cáo quạ Hừ! Bao nhiêu công việc, mỗi ngày phải làm tám tiếng, mỗi tháng lãnh một ngàn rưỡi Một ngàn rưỡi! Không thấm vào đâu cả, chỉ buổi tối hôm qua không đã thua đến năm ngàn, ngồi bao nhiêu lâu trong căn phòng này mới có được số đó? Bao nhiêu năm miệt mài với sách vở mà vẫn không làm sao thanh toán được bao nhiêu con số đó.

Lại một cái ngáp, bật ngã người ra sau nhìn lên trần nhà. Thật vô vị! Cái gì cũng vô vị hết. Ngồi thẳng người lên, Văn bắt gắp bao

nhieu cặp mắt bất thường, từ trưởng phòng đến nhân viên đều nhìn chàng. Không biết từ bao giờ, họ tỏ ra lạnh nhạt và xa lánh chàng. Con người bao giờ cũng vậy, ngay cả thằng bạn thân nhất cũng cướp mất Khâm. Bạn bè, chỉ là một lũ như thế!

- ông Văn!

Văn quay lại người lao công cung kính thưa

- ông chủ sự cho mời ông.

Thật bực mình! Văn miễn cưỡng đứng dậy. Chủ sự đã mời thì phải tìm cách ứng phó, vì ông là người quán xuyến nhất sở, nếu đã mời ắt phải có chuyện.

Đôi mắt ẩn sau gọng kính nhìn Văn dò xét. Kinh nghiệm bao nhiêu năm ở ngân hàng đủ tạo cho ông một thể đứng rất vững. Bạn thân của ông Cân, vì vậy ông Lý có thể nói là đã biết Văn từ khi còn để chỏm. Gương mặt nghiêm nghị của ông làm Văn áy náy ông lên tiếng:

- Ngồi xuống đó đi Văn.

Văn ngồi xuống phập phồng:

- Thừa chuyện chi ông chủ sự?

- Có chứ.

ông Lý gật gù.

- Cậu Văn, cậu cũng biết tôi là bạn thân của cha cậu chứ?

Văn ngồi yên, ông Lý tiếp:

- Khi cậu mới vào làm việc ở đây tôi thấy cậu rất siêng năng nên
thăm mừng cho cha cậu, có được đứa con nên người

Văn đỏ mặt.

- Nhưng lúc gần đây, cậu nhận xét thử xem công việc của cậu ra
sao

Mặt Văn càng đỏ hơn, chàng cảm thấy thật khó chịu với những
lời trách móc đó, chàng đứng dậy, mặt quay ra cửa sổ.

- Tôi không thấy thích những công việc nhàm chán này
- Cậu không thích làm nữa à?
- Vâng, tất cả mọi việc ở ngân hàng này đều vô vị quá.
- Vậy thì cậu đừng vào đây làm nữa! Này cậu, tôi cho cậu biết, cậu chưa va chạm nhiều với đời nên cậu tưởng việc làm dễ kiếm lắm sao. Đừng y mình là con ông giám đốc, là ngân hàng bắt buộc phải để cậu ăn không ngồi rồi! Mỗi người một việc, nếu thấy không thích cậu có quyền xin thôi. Cậu không làm việc thì ngân hàng có bị thiệt hại đâu nhưng chưa có thiệt hại bằng chính đời sống của cậu, đừng có phung phí đời mình khổ lắm nghe không?

Văn mím môi, mắt vẫn không rời cửa sổ. Ông chủ sự thất vọng, ngậm đầu bút chì bảo:

- Được rồi, cậu về phòng đi, còn chuyện cậu để tôi tính lại với cha cậu. Tôi chỉ mong cậu làm tròn bổn phận, đừng đến trễ về sớm làm gương xấu cho người chung quanh. Cậu nên biết rằng, công việc của cậu hiện nay nhiều ông sinh viên mới ra trường thềm nhỏ giải đây nhé. Thôi được rồi cậu về đi

Ra khỏi phòng ông chủ sự, Văn thấy giận và bực mình vô cùng. Thực ra ta có ý lại vào địa vị con ông Giám đốc đầu Chảnh qua vì một nên chưa làm việc đó thôi Hừ! Cái chức nhỏ ở ngân hàng này muốn tiếp tục hay không không thành vấn đề. ông tưởng một thằng như thằng Văn này không thể không tìm được một chỗ ngồi tốt hơn nữa sao

Tới phòng, Văn ngồi phịch xuống ghế và quát gọi ông lao công:

- ông Lãng, ông Lãng đâu rồi, đổi cho tôi bình nước trà nóng coi

Một người ngồi gần bên liếc qua Văn rồi quay sang người ngồi cạnh:

- ê! Xem hẩn làm trời làm đất kia

Văn đang lúc nóng giận nghe thấy lời nói kia là đứng bật dậy:

- Mày nói ả

- Tao nói mày đó!

Không khí căng thẳng. Văn sau câu hỏi chỉ biết trừng mắt nhìn người bạn đồng nghiệp lắm chuyện. May là mấy người làm cùng phòng đã ủa ra can gián. Nhưng vừa ngồi xuống ghế, gã kia lại thêm một câu:

- Bộ tưởng có ông già làm giám đốc là ngon lắm sao

"Bốp!" Văn sẵn tay ném bình mực vào gã lắm chuyện. Bình mực không trúng đích nhưng vỡ nát, bắn tung những giọt mực lên chồng hồ sơ ... Người kia đứng lên xông lại Văn. Mọi người chạy tới can gián. Chuyện ồn ào đến tai trưởng phòng và chủ sự, hai người bước tới nhìn thấy cảnh trên chỉ biết lắc đầu:

- Cậu Văn, cậu làm gì thế?

Văn sắp xếp lại hồ sơ trên bàn rồi nói:

- Tôi xin thôi việc.

Chàng bước luôn ra cửa, không ai buồn kéo lại Nắng bên ngoài tưới đầy người chàng. Bước ra phố, nhìn người chen chúc qua lại, Văn chợt cảm thấy như vừa mất mát một cái gì. Con giận chưa nguôi, nỗi buồn phiền lại đến. Bây giờ đi đâu đây Về nhà?

Không được. Xem hát? Không còn tâm trí đâu mà xem. Hay đi "rút"? ý tưởng vừa lóe ra là ám ảnh mãi! Dừng chân trước trạm điện thoại công cộng, Văn gọi cho Triệu bảo hẩn kiểm đủ chân. Tiếng cười ngạo nghễ của Triệu vang vang trong máy:

- Muốn chơi à? Được! Nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Đem theo tiền trả số nợ thiếu hôm trước mới chơi tiếp được

- Vừa thôi chứ. Bộ anh cho tôi không có tiền trả à?

- Không phải sợ anh không trả, nhưng tiền thiếu để lâu quá coi không được. Bây giờ muốn chơi tiếp thì nợ cũ trả hết đi, trả bằng chi phiếu cũng được, vả lại lúc này tôi cũng túng.

- Mai tôi trả cho, biết đâu hôm nay tôi chẳng gỡ lại được

- Được, mai thì mai, chỉ sợ hôm nay cậu lại cháy túi! Hay là cậu đừng chơi nữa, tôi khuyên cậu đó ... hà ... hà ... Nghề của cậu còn yếu lắm, chưa đủ khả năng làm đệ tử của tôi nữa là.

Văn quát vào ống nghe:

- Thôi, vừa thôi chứ. Tôi sẽ đến ngay để xem ai cao ai thấp cho biết. Anh đi mời thêm mấy tay nữa là vừa

Gác máy nghe xuống Văn mới tính toán. Bây giờ đào đâu ra tiền để chơi chứ? Lúc trước Văn có để dành được chút ít, nhưng đã nướng hết rồi, ngay cả tiền chợ của Tường Vi, tiền moi móc được của cha cũng bay vào sông bạc. Bây giờ phải tính sao. Chỉ còn cách về nói khéo với Tường Vi. Lần này không thể lấy một ngàn tám, mà phải lấy trên mười ngàn mới được. Nợ thằng Triệu trên tám ngàn rồi, lấy thế chơi mới đã tay chứ. Nhưng Tường Vi làm sao có trên vạn bạc? Ờ phải rồi, ngày cưới cha Văn có cho nàng một số nữ trang, mấy món đó cũng đến hơn mấy vạn, bảo nàng bán vài món rồi gỡ được mua lại mấy hồi

Vấn đề đã giải quyết xong, Văn lập tức gọi xe về. Mới hơn mười giờ sáng mà về, có lẽ Vi sẽ ngạc nhiên lắm. Đưa tay lên bấm chuông, Tường Vi ra mở cửa, nhìn thấy Văn nàng thở phào:

- May quá anh đã về!

- Chuyện gì thế?

Đôi mắt của Tường Vi vẫn chưa nhòa nét sợ hãi:

- Em sợ anh gặp chuyện chẳng lành. Cha vừa gọi điện thoại về nói là anh đánh lộn với người ta, bỏ việc làm ở ngân hàng. Sao lại có chuyện như vậy hả anh? Tại sao anh lại đánh lộn với người ta

- Cha đâu Cha có về không?

- Chưa, nhưng cha có dặn là nếu có thấy anh về bảo anh ngồi đợi, cha nói chuyện với ông chủ sự một lúc rồi về ngay

Xem tình hình này nếu cha về thì ta không thể nào thoát đi được. Phải tìm cách nào để Tường Vi đưa nữ trang rồi "dù" trước là thượng sách. Văn tính toán trong khi Tường Vi cứ liên miện hỏi Trời ơi đàn bà sao lúc nào cũng lảm mồm thế? Văn bực mình:

- Thôi đừng hỏi nữa, tôi chẳng muốn ai nhắc đến những chuyện đó nữa, tôi đang cần tiền đây, cô có tiền không? Tiền mặt đó!

Tường Vi mở to mắt:

- Tiền à? Anh cần tiền làm gì?

Làm gì? Làm gì? Đàn bà lúc nào cũng vậy, cũng ưa hỏi lại nhải!

- Biết để làm gì? Tôi hỏi cô có tiền không?

- Anh cần bao nhiêu

- Mười ngàn!

- Mười ngàn? Anh cần chi tới mười ngàn?

Nữa, lại hạch với hỏi!

- Em có không?

- Em làm sao có số tiền to như vậy, cha cho mỗi tháng năm ngàn để lo chợ búa cơm nước, có dư chút đỉnh anh lấy hết rồi còn đâu

- Thế mấy món nữ trang lúc trước cha cho đâu

Tường Vi nhìn Văn một lúc thật lâu, mới lên tiếng hỏi:

- Anh cần mấy món đó để làm gì?

- Em đưa cho anh một hai món đem bán, anh đang cần tiền gấp!
Anh thiếu nợ người ta, không trả người ta đòi hoài khổ lắm!

Tường Vi đờ lười:

- Sao Anh ... Anh ... Anh.. Sao anh thiếu nợ người ta Trời ơi làm gì có chuyện đó?

- Đừng hỏi lời thôi, mau đem vàng ra đây!

- Nhưng ... Nhưng ...

- Sao Tiếc à? Tôi bảo là tôi sẽ mua hoàn lại cho mà. Đi lấy đi, tôi còn đem trả người ta chứ đừng chần chừ mất thì giờ!

- Không, không phải em tiếc. Nhưng, anh cũng biết anh chị em thường đến đây, cháu nó bệnh ... Em lớn khôn là nhờ anh chị nên em ... đã dẫu anh và cha, cho dần anh chị hết ... Em tưởng ... em nghĩ mấy món đó, cha đã cho em thì em có quyền cho họ.

Văn nghiêng răng, chuyện thật ngoài sức tưởng tượng. Sự thất

vọng làm máu nóng sôi bùng trong mạch máu Suốt buổi sáng nay sao chỉ gặp toàn chuyện xui xẻo không vậy Mắt đỏ ngầu, Văn lườm vợ, chàng muốn tát Vi mấy cái tát trời giáng. Người ta đang cần tiền xài, mà cứ đem cho anh cho chị! Hừ!

- Cô ... Cô thật là đồ mất dạy!

Nước mắt Tường Vi chọt tuôn xuống má:

- Anh Văn, sao lại mắng em?

- Tôi mắng rồi làm sao Văn thách thức.

Nhưng khi nhìn những giọt nước mắt chàng lại mềm lòng. Nước mắt! Nước mắt! Đàn bà thì lúc nào cũng nước mắt. Bây giờ không còn cách nào hơn là ăn cắp tập chi phiếu của cha

Bỏ mặc Tường Vi ở đấy, Văn bước vào phòng ông Căn. Tủ khóa kín, nhưng chẳng sao Văn biết là chìa khóa dự phòng Tường Vi giữ.

- Vi, trao chìa khóa cho tôi nhanh lên!

- Để làm gì?

- Dem chìa khóa lại đây, tôi đã bảo là đừng hỏi han lời thôi, nghe không?

Tường Vi không dám hỏi thêm, nhìn nét mặt khác thường của chồng nàng lo sợ, chỉ còn biết ngoan ngoãn đưa cho Văn. Văn mở tủ, thấy mấy tấm chi phiếu viết sẵn mấy ngàn đồng. Chàng lấy ngay ba tấm, nhưng Tường Vi ngăn lại:

- Đừng lấy của cha, anh! Làm vậy sao được? Nếu anh lấy em mách cha ngay

- Tôi đồ cô đó. Tôi lấy là lấy tiền của ông già tôi chứ có phải lấy của cô đâu. Tôi nay tôi về, xui gì xui chứ đâu đến nỗi xui từ đâu đến chân. Rồi tôi sẽ mang tiền về cho cô

Tường Vi lùi ra sau thất sắc:

- Anh Văn! Thì ra anh cờ bạc! Anh thiếu nợ vì cờ bạc! Trời ơi, anh ...

Văn nhét chi phiếu vào túi, bước thẳng ra cửa, nói vọng lại:

- Tôi cờ bạc đó, có sợ gì đâu mà phải dẫu cộ

Tường Vi chạy theo nói với:

- Anh Văn, cha bảo anh đừng đi, ở nhà chờ cha chút, anh Văn ...
anh Văn ...

Bóng Văn mất hút, Tường Vi cúi đầu khóc ngất. Trên võng, bé
Trân cũng khóc theo. Tường Vi bước vào đưa con, mếu máo:

- Trân ơi, Trân! Bây giờ mẹ con mình phải làm sao đây

Để trả lời cho câu hỏi, bé Trân càng khóc lớn hơn. Tường Vi bế
con lên, lau vội mấy giọt nước mắt. Nhìn khuôn mặt hao hao
giống Văn của con, lòng Vi đau như thắt.

o0o

Lời của ông chủ sự và nhân viên làm ông Cân chán nản. Về đến
nhà lại nghe Tường Vi kể lại tự sự ông càng buồn hơn. Trước

mắt ông là một tương lai mờ ám, một bức tranh tối tệ, thằng con trai sa đọa ... những người trẻ tuổi lầm đường xưa nay không chỉ có một mình Văn, nhưng vấn đề ở đây là làm thế nào để kéo Văn về? Thật vô vọng, nhưng ông cương quyết lôi Văn ra cho bằng được. ông Căn bảo Vi:

- Tường Vi, có lẽ chúng ta phải cứng rắn hơn đừng thả lỏng nó không được.

Tường Vi chỉ lặng nhìn cha chồng, không đáp. ông Căn thở dài:

- Vi, con cũng yếu đuối quá, làm sao đây

Tường Vi hiểu ý ông Căn. Vâng, nàng đã nhiều lần cố gắng nhưng rồi cũng buông xuôi, bắt nàng phải theo dõi kiểm soát từng hành động của chồng làm sao nàng có thể làm được chuyện đó? Vả lại, nếu làm dữ mà Văn vẫn chẳng chịu nghe thì sao Nếu lúc xưa Văn cưới được Khâm thì việc này có xảy ra không? Vi rùng mình với bao ám ảnh. Dù thế nào thì đây cũng là sự thất bại trong đời làm vợ của tã Làm vợ mà chẳng có đủ khả năng để giữ chồng.

Nhìn Tường Vi, ông Căn thấy hối hận, đặt tay lên vai con dâu,

ông an ủi:

- Tường Vi, cha không cố tình nghĩ vậy Con đừng tự trách mình, con không có lỗi, có lẽ tại nuông chiều nó quá, nhưng cha đâu có ngờ, cha nghĩ rằng nó chỉ là thằng bé hiền lành, chuyện gì đã làm nó thay đổi thế? Cha không hiểu nổi, dù sao từ rày trách nhiệm của cha cũng nặng nề hơn. Chúng ta phải cứu lấy nó con ạ.

Tường Vi lấp bắp:

- Con chỉ sợ việc này không dễ đâu! Nếu lúc nãy cha nhìn thấy mặt chồng con, cha sẽ nghĩ khác ngay

ông Căn tự tin:

- Rồi nó sẽ thay đổi Vi con, tính thằng Văn không xấu, chỉ tại bạn bè lôi kéo thôi

Nên thì khó lắm còn hư thì quá dễ dàng, Tường Vi lẩm bẩm trong miệng rồi ôm con bước đến bên cửa sổ, nàng biết rằng đêm nay sẽ thật dài, thật dài trong sự chờ đợi mỏi mòn.

- Chị Tường Vi

Có tiếng gọi, Vi quay lại Gia Linh mới về, tóc nàng được cột cao, cô bé lúc nào cũng tươi, cũng tươi như đóa hoa nginh xuân.

- Chị Vi, đồ chị em ở đâu về đây

Đôi mắt cô bé chớp nhanh, lảng lơ không đợi Vi lên tiếng, Gia Linh tiếp:

- Em vừa mới đưa ông Hồ Như Vy lên phi cơ xong.

- Hồ Như Vy à?

- Vâng, ông ấy sang Mỹ học bằng Thạc Sĩ, vì không muốn quấy rầy anh chị nên ông ấy chỉ gọi lời thăm.

- Sao cô lại để ông ấy đi thế? Hồ Như Vy cũng khá lắm chứ?

- Em cũng biết hẳn khá, em cũng thích nhưng chẳng yêu hẳn được, mà tình yêu không bao giờ đi đôi với sự cưỡng bách, phải không chị?

Ngồi xuống ghế, tựa cằm vào tay tư lự một lúc, Gia Linh tiếp:

- Dầu sao, tình của Hồ Như Vy đối với em vẫn nặng, chị biết không, em đã từ chối mấy mươi lần mà hấn vẫn đeo đuổi, hôm nay, trước khi bước lên phi cơ, hấn vẫn nói

- Nói sao

- Hấn nói là, Gia Linh, chỉ cần em nói thuận, tôi sẽ xé giấy máy bay ngay không đi đâu hết. Bây giờ hãy còn kịp, nói đi em.

- Rồi cô từ chối

Gia Linh lắc đầu, buồn buồn.

- Vâng, anh ấy đã làm em cảm động, nhưng cảm động đâu phải là yêu Em khóc, khóc ngất và nói là hy vọng một ngày không xa em sẽ yêu Vy Chàng quay bước lên phi cơ luôn.

Gia Linh nhún vai, nói tiếp một câu gọn lỏn:

- Chỉ có thế, rồi câu chuyện kết thúc.

Vâng, chuyện đã kết thúc, một mối tình không thành. Tường Vi nhìn theo Gia Linh, nàng biết rằng tuy Linh chẳng yêu Hồ Như Vy, nhưng cô bé không làm sao đâu được nỗi buồn. Được người yêu bao giờ cũng hạnh phúc hơn là yêu người, nhưng mong rằng những kẻ có lòng trên đời này đều được yêu nhau

Nhìn đám mây bên ngoài cửa, Tường Vi không hiểu những lá bài vô tri kia có cái gì quyến rũ người nàng yêu hơn cả tấm chân tình toàn vẹn của nàng.

QUYNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 21

Mùa hè năm dân quốc thứ 47, bé Niệm, đứa con gái thứ nhì của Văn và Tường Vi ra đời. Sự xuất hiện của đứa con thứ hai này chẳng mang lại niềm vui và hy vọng nào cho họ Đỗ. Bầu không khí nặng nề vẫn bao trùm lên mọi người. Đầu năm, ông Đỗ Căn bị bệnh áp huyết cao phải nằm nhà thương hết hai tháng. Đến khi về nhà, theo lời khuyên của bác sĩ, ông phải nghỉ việc, rời khỏi giới ngân hàng mà ông đã phục vụ trên hai mươi mấy năm. Điều này đối với gia đình họ Đỗ quả thật là một biến cố quan trọng. Hai tháng tiền thuốc thang, tiền phòng, đã làm cho ông Căn muốn phá sản. Từ lúc Văn thêm tính cờ bạc, bao nhiêu tiền của cứ tuôn ra chẳng thấy trở về. Gia đình ông bây giờ chỉ còn cái vỏ bên ngoài. Tiền bạc chẳng còn bao nhiêu, may nhờ có số tiền hưu bổng mà gia đình có thể sống cầm chừng. Nhưng cái tính cờ bạc của Văn càng lúc càng đậm, càng sát phạt lớn. Rời khỏi công việc ở ngân hàng, Văn trở thành một người bê bối thật sự. Đã

bao lần ông Cân khuyên bảo, đã bao lần Tường Vi van xin, Văn có hồi hận, thề thốt, nhưng rồi chỉ vài hôm, cố tật lại nổi lên. Văn lại còn mang thêm những thói xấu khác. Chàng thường dối trá và hay kiếm chuyện với người khác.

Bé Niệm đã chào đời trong những giờ khắc xấu Vừa mở mắt ra là ông Cân bị bệnh, cả nhà chìm đắm trong không khí nặng nề, chẳng ai buồn ngó ngàng đến bé. Ngày đầy tháng, Văn không về nhà. Có lần Tường Vi đã bế con đến trước mặt Văn, van nài:

- Anh làm ơn ngó ngàng đến con anh một chút!

Văn liếc nhanh bé Niệm, bực bội:

- Có đẹp để gì đâu mà ngó. Gương mặt lúc nào cũng như muốn khóc, đẹp để gì đâu mà phải ngấm với nhìn.

Tường Vi ôm con vào lòng buồn bã. Mấy năm rồi, Văn đã đánh mất quá nhiều, kể cả bản tính hiền lành cố hữu

Mùa thu đến, Văn ít có ở nhà. Mỗi lần ra đi là ba bốn hôm mới về, mỗi lần về là tạo thêm lo lắng cho Tường Vi Văn thường trở về với vẻ thiếu ngủ, xốc xếch, dơ dáy và đói rét. Mục đích về nhà

của chàng chẳng qua là vói tiền. Có một ngàn lấy một ngàn, một trăm lấy một trăm. ông Cân đau buồn nhìn thẳng con trai duy nhất càng ngày càng sa đọa, càng chìm sâu xuống chốn bùn nhợ Bao nhiêu lời phải trái, răn dạy đều trở thành nước lã. ông thấy mệt mỏi và chán nản không cùng. Già rồi, yếu rồi mà không dạy được thằng con nên người Cậu sinh viên ưu tú ban ngoại ngữ của trường đại học Đà Loan được thầy yêu bạn quý ngày nào không còn nữa Nó đã mất rồi, mất thật rồi ...

Một hôm đang khi quây quần dùng cơm tối thì có tiếng chuông cửa reo, Gia Linh lắc đầu nhún vai nói:

- Có lẽ anh Văn đấy

Tường Vi đặt đĩa xuống. Đã ba ngày rồi Văn chẳng về nhà. Cô Châu ra mở cửa Bên ngoài không có bóng Văn mà chỉ là một người lạ mặt.

- ông ơi, có người đến tìm ông.

ông Cân hỏi:

- Ai vậy

- Con không biết nhưng trông hắc có vẻ dữ dằn lắm, chắc có lẽ không lương thiện đâu

Tường Vi lo sợ:

- Hay là anh Văn gặp chuyện chẳng lành nên ông ấy đến báo tin?

ông Cân chau mày:

- Mời họ vào xem.

- Người ấy không chịu vào bảo ông phải ra cho họ nói chuyện.

ông Cân đặt chén xuống. Tường Vi hồi hộp theo sau Bước qua khỏi vườn hoa ra đến cổng thì thấy một gã đàn ông đội mũ lưỡi trai sùm sụp, đôi mắt dữ dằn không một chút thiện cảm đang ngăm ngía ngôi nhà.

ông Cân khó chịu:

- ông muốn tìm ai

Gã đàn ông kéo sụp nón xuống một chút rồi liếc nhanh ông Cấn.

- ông là cha anh Văn à?

- Vâng, có chuyện gì đó?

- Anh Văn bảo tôi đến đây đòi nợ.

- Nợ gì?

- Nợ anh Văn thiếu chúng tôi, anh ấy bảo cứ đến đây lấy, đây là giấy nợ.

Gã đàn ông lấy ra tờ giấy nhỏ, trên đó đúng là tuồng chữ của Văn, có cả dấu tay của chàng:

"Có mượn của anh Triệu số tiền là mười một ngàn đồng chẵn. Số tiền này sẽ được thanh toán trước ngày 15 tháng 9 năm nay, nếu sai hẹn, tôi sẽ chịu tội trước pháp luật "

Bên dưới có ghi số căn cước và ký tên Văn.

Gã đàn ông kéo sụp mũ xuống, nói với giọng đe dọa

- Đó ông thấy không, anh Văn nói là sẽ trả tôi trước 15 tháng 9 mà bây giờ đã là 3 tháng 10 rồi, nếu không chịu tôi sẽ đem ra trước pháp luật.

ông Cân giận dữ:

- Còn thằng Văn, thằng Văn bây giờ ở đâu

Gã đàn ông nói trống:

- Tôi không biết! Mới gặp anh ấy hôm qua ngoài phố, anh ấy cho địa chỉ bảo đến đây đòi tiền.

ông Cân lớn tiếng:

- Nó thiếu nợ ông, sao ông không tìm nó mà đòi, đến đây làm chi
Tôi không biết, tiền ai thiếu người đó trả.

Gã đàn ông giật giấy nợ lại, cười lạnh:

- Được rồi ông chưa biết thì thôi Chúng tôi đã tử tế đòi đàn
hoàng, không trả thì cũng có biện pháp khác. Thiếu nợ thì phải

trả, nếu không thì đừng có trách, tội này mà!

Nói xong, gã nhún vai, sửa soạn bước đi, Tường Vi im lặng chẳng được gọi với theo:

- Khoan hãy ông, đợi một chút!

Quay sang cha chồng, nàng van xin:

- Cha ơi, cha!

ông Đỗ Cân nhìn con dâu, lòng rối như tơ:

- Không được, thả lỏng nó quá chỉ tổ đưa đến tán gia bại sản, để họ đưa nó ra tòa, cho nó ngồi mấy năm tù cho biết thân, chớ bằng không nó sẽ chẳng bao giờ ăn năn được.

Tường Vi liếc nhanh gã đàn ông, rồi méu máo:

- Con không sợ chuyện họ đưa anh Văn ra tòa, nhưng con chỉ sợ ... sợ họ làm chuyện bất lợi cho anh Văn.

ông Cân bắt giắc ngẩng lên liếc nhanh gã đàn ông. ông hiểu sự lo

ngại của Tường Vi Đám bạn cờ bạc của Văn, mười đứa thì hết tám đứa là dân lưu manh không lương thiện. Thằng đang đứng trước mặt đây cũng thuộc loại đó. Tình cha con khiến ông cảm thấy nao núng. Nhưng nếu đem mười một ngàn đồng bạc ra trả một cách dễ dàng như thế thì cũng như vạch đường cho Văn để làm sụp đổ cả một gia đình dày công xây dựng. Không trả thì Văn có thể bị hại ông Cân cố giữ vẻ cứng cỏi:

- Với con người hư đốn như vậy, con còn lo lắng cho nó làm gì? Để mặc nó, muốn chết cho nó chết luôn.

- Thừa cha ...

Đôi mắt van xin của Tường Vi, bàn tay nàng nắm chặt lấy chốt cửa và khuôn mặt đau khổ khiến ông Cân bàng hoàng. Bao nhiêu sự cứng rắn nơi ông đã tiêu tan. ông thở dài bước về phòng. Một lúc sau ông bước ra với chi phiếu trên tay Tường Vi chăm chăm nhìn về phía chi phiếu Số tiền này là tiền hưu bổng của cha chồng. Nàng cúi đầu xuống như kẻ phạm tội, Tường Vi không dám nhìn cảnh ông Cân trao chi phiếu cho gã lưu manh để đổi lấy giấy nợ.

Tiếng của ông Cân run run:

- Lần sau, ông đừng có cho Văn nó mượn tiền nữa nhé!

Gã đàn ông lấy chi phiếu bỏ túi, xong cười nhạt:

- Nếu biết hần không có tiền trả thì ai cho mượn làm gì.

Gã đàn ông lại ngẩng lên, hần làm ra vẻ đắn đo, đánh giá ngôi nhà của ông Cân với nụ cười khó hiểu rồi bước đi

Tường Vi đóng cửa lại, quay sang nhìn nét mặt tái mét của ông Cân, nàng chợt lo lắng. Bác sĩ đã dặn dò là đừng bao giờ để cho ông buồn phiền hay xúc động mạnh

- Cha không khỏe lắm phải không?

ông Cân cùng bước vào nhà với Tường Vi trả lời

- Không có gì cả, cha chỉ buồn là gần đến ngày tàn rồi mà còn phải nhìn cảnh tán gia bại sản vì chính con mình.

- Hay là mình đến tìm mấy gã bạn cờ bạc của anh ấy, van họ buông tha anh Văn rá

Tường Vi nói, nhưng nàng hiểu giải pháp của nàng chẳng đưa đến đâu cả.

- Con nghĩ sao Con không thấy thái độ của thằng ban nãy sao Hấn tưởng như vừa mới câu được con cá to, thì làm gì có thể buông tha Văn dễ dàng được, nếu không nói là còn rắp tâm đưa Văn vào con đường cùng càng sớm càng tốt nữa không chừng.

- Chúng ta đi thưa cảnh sát?

- Thưa cảnh sát à? Con biết ổ cờ bạc của nó ở đâu không? Biết chúng nó bao nhiêu người Tên gì không? Với những thằng chuyên môn sống bằng cái nghề bạc bịp, báo cảnh sát cũng như không con ạ.

Tường Vi hiểu điều ông Căn muốn nói Văn như con chuột đã sa rọ rồi ông Căn thở dài:

- Nói tóm lại, con người bao giờ cũng là chủ của bản thân mình, nếu để sa đọa, thì ngoài cách tự mình cứu lấy mình không ai có thể cứu mình được cả.

Quay sang nhìn Tường Vi, ông buồn bã:

- Tường Vi, bây giờ nhà ta hết tiền rồi!

Tường Vi lắp bắp:

- Con ... Con sẽ đi tìm việc làm để phụ thêm cho gia đình. Con sẽ đi dạy học.

Gia Linh đứng bên cửa cười

- Anh Văn đánh bạc như thế, chị dù có tìm đến mười chỗ để dạy cũng thế thôi! Một tháng mấy trăm bạc, chẳng đủ một canh bạc. Ai bảo buông thả ông ấy quá làm gì, còn trả nợ giúp. Anh Văn làm sao chữa được? Nếu là tôi, thì ban nãy không bao giờ tôi trả nợ cho anh ấy

ông Căn bực mình:

- Linh, không chuyện gì tới con. Con cũng chẳng hơn gì. Đại học không chịu học, việc làm cũng không biết kiếm. Tối ngày chỉ biết long rong ngoài phố, hết đi chơi, lại coi hát ... Như vậy con có hơn ai đâu mà làm tài khôn?

- Con mỗi ngày đều có đi học hát chứ bộ?

- Học hát? Không chịu tìm thầy học cho đàn hoàng, tối ngày rên rĩ theo mấy cái đĩa nhạc, thế là học đấy ử Con không im đi còn cãi hả?

Gia Linh bực bội đứng dậy:

- Lạ không, con đâu có cờ bạc, gia đình suy sụp cũng đâu phải lỗi ở con? Cha giận anh Văn rồi trút sự bực mình lên đầu con. Có bao giờ con đi lu bù tối không về nhà ngủ không? Cha muốn chửi thì chửi anh Văn mới phải

Nói xong Gia Linh vùng vằng bước về phòng đóng mạnh cửa lại ông Căn càng giận:

- Thấy không, nói có mấy câu mà nó còn giận lên giận xuống, nhà này dân chủ quá rồi mà.

Tường Vi năn nỉ:

- Thôi bỏ qua đi cha, cô ấy còn trẻ con lắm.

ông Cân nhìn về phía cánh cửa phòng Gia Linh đóng kín, bất giác thở dài Trở về phòng ông ôm đầu nghĩ đến tương lai mịt mờ, sự mệt mỏi lan dần khắp cơ thể.

Chiều tối Văn trở về, tiếng chân của chàng vừa vọng vào phòng khách là ông Cân lật đật bước ra Văn cúi đầu nhìn xuống, đầu bù, tóc rối, râu tóc sau nhiều ngày không cạo mọc lởm chởm. Chiếc áo nhàu nát, dơ bẩn. Có lẽ đã mấy ngày liền không ngủ nên đôi mắt hiện đầy gân máu đỏ, xanh xao và tiêu tụy ông Cân tuy giận thật, nhưng nhìn vẻ ốm yếu của Văn ông lại thấy thương hại Giận dữ và thương xót khiến ông nghẹn lời:

- Văn.. mày ... mày còn về đây làm gì nữa

Văn yên lặng cúi đầu

- Sao mày có thể làm những việc động trời như thế? Thiếu nợ rồi bảo người ta đến nhà đòi để tao phải đem tiền hưu trí ra trả cho mày mày có còn là con người, mày có còn trái tim nữa không? Gia đình đang hoạn nạn này không muốn, muốn phải tán gia bại sản hay sao

Văn yên lặng, ông Cân càng nói càng thấy giận

- Mày còn trẻ, có tương lai sáng sủa lại phá đi Hai năm nay mày thua trên mấy trăm ngàn rồi còn gì? Mày muốn tao phải cung phụng cho mày đến thế nào nữa chứ? Nếu mày hư thân mất nết, không biết nhục thì tao còn nhìn một đứa con như mày để làm gì đây cắt đi, cắt cho khuất mắt tao

Văn lồm lì cúi đầu, ông Cân tức quát to:

- Sao mày không nói Mày còn định làm gì nữa chứ? Không lẽ muốn suốt đời đánh bạc thôi sao

Văn ngược cặp mắt trắng dã lên nhìn cha, rồi ngã phịch xuống ghế, hai tay ôm mái tóc bù:

- Tôi đói quá!

Tường Vi đứng cạnh, nghe câu nói vội vã quay lưng chạy xuống bếp. Nàng định tìm xem ở trong tủ lạnh còn món gì có thể nấu cho chồng ăn không. ông Cân nhìn thấy, ông quay sang thẳng con sa đọa, cơn giận ông lại nổi lên, ông quát:

- Tường Vi, cha không cho phép con làm món gì cho nó ăn hết!

Tường Vi dừng lại, quay sang ông Căn với đôi mắt ngạc nhiên. Về sống ở nhà họ Đỗ này đã lâu, nhưng nàng chưa hề nghe một câu quát tháo như thế. Sợ hãi nàng liếc sang Văn rồi quay sang ông Căn. ông Căn cảnh cáo Văn:

- Bắt đầu từ hôm nay, tao cấm mày không được ra ngoài, nằm nhà đọc sách ăn năn lại, rồi tao sẽ tìm cho mày một việc làm khác. Mày phải sửa đổi để trở lại con người đàng hoàng.

ông Căn nói xong bỏ về phòng, Gia Linh nghe tiếng quát tháo của cha mở cửa phòng bước ra Nhìn thấy Văn, nàng chợt thấy nỗi ám ức bị mắng oan đêm rồi chưa tan, Gia Linh nhún vai:

- Anh Văn, anh vừa mới từ địa ngục trở về đó à? Nửa đêm nửa hôm để cho bị quát tháo khiến không ai ngủ được cả. Sao, quỷ nó đã hớp hồn anh chưa

Văn bản thân trong người sau mấy đêm không ngủ, thua bài sạch túi, về nhà nghe ông già chửi, rồi phải nghe thêm những lời mỉa mai của Gia Linh, Văn quát:

- Đậy cái mồm thôi của mày lại đi, việc của ông không liên hệ gì đến mày cả. Mẹ kiếp, cái đồ vô thừa nhận mà cũng làm phách.

Gia Linh bàng hoàng, nàng không hiểu mình vừa nghe thấy những gì. Đầu óc lúng búng câu chữ của Văn:

- Anh vừa nói gì đó? Những lời nói tục tĩu như thế mà anh thốt lên được à? Sao lưu manh, hạ cấp quá vậy

- Ồ, tao hạ cấp, không lẽ mày ngon lành hơn à? Cái thứ gái điếm mà bày đặt làm ra vẻ thượng lưu

Gia Linh xanh mặt:

- Anh nói gì? Anh nói gì? Nếu anh còn thốt ra những lời thô thiển như vậy tôi mách cha cho anh xem.

Văn trề môi:

- Cha à? Cha cũng đâu tốt lành gì? Thượng bất chánh hạ tắc loạn, cha cũng đâu trách tao cò bạc được. Nói cho mày biết, mày đừng xâm phạm đời tư của tao. Mỗi đứa có một đời, mạnh ai nấy sống. Bằng không đừng trách tao

Gia Linh thường ngày chưa hề bị ai lớn tiếng nói nặng, bây giờ nghe lời hăm dọa của Văn, nàng giận run. Nước mắt tràn ra má:

- Nếu mẹ của chúng ta còn sống, nghe những lời vừa rồi của anh chắc mẹ điên mất. Không biết nhà họ Đỗ này lúc xưa đã làm điều gì oan nghiệt mà phải gặp quả báo thế này

Văn ngẩng đầu lên liếc xéo về phía Gia Linh rồi cười ngất, vừa cười vừa châm biếm:

- Ha! ha! Mẹ của chúng ta! Mẹ của chúng ta ...

Tường Vi kinh hoàng, nàng biết Văn sắp thố lộ chuyện bí mật về người mẹ của Gia Linh. Vội bước về phía cô em chồng, vồ về đưa nàng về phòng. Gia Linh vừa chùi nước mắt vừa ghen ngào:

- Nhà thế này chắc ở không nổi nữa đâu, em phải tìm việc làm rồi dọn đi chứ ở đây ăn cơm của anh Văn chịu không thấu những lời hành hạ của anh ấy

Văn càng cười to:

- Như vậy lấy chồng đi, để tao kiếm cho mày một ông nhà giàu

Thật khó khăn Tường Vi mới khuyên can được Gia Linh. Khi Văn và Tường Vi trở về phòng, Văn cảm thấy thân thể rã rời Đặt mình xuống ghế, Văn ôm đầu nghĩ ngợi Ta đã làm gì? Tại sao lại lớn tiếng với Gia Linh? Thật tình ta đâu muốn như vậy Ngẩng lên bắt gặp ánh mắt buồn bã của vợ, ánh mắt làm cho Văn xúc động. Tường Vi đặt tay lên vai chàng:

- Em đi làm thức ăn cho anh nhé.

Nàng đi, Văn ngồi đấy nhắm mắt lại, những giọt lệ chảy xuống má, cách đối xử của Tường Vi làm chàng hồ thẹn.

Ăn xong, Văn ngồi nhìn vợ, lòng đầy xúc cảm. Tường Vi với đôi mắt mờ lệ năn nỉ chồng:

- Anh Văn.. Anh hãy tỉnh lại đi!

Văn ôm chầm lấy người vợ trẻ, đôi vai gầy bây giờ đã trở xương, chàng nghẹn lời trong khi giọng Tường Vi vẫn nghẹn ngào bên tai:

- Anh ráng trở về đường phải anh nhé, chỉ cần anh bỏ cờ bạc là chúng ta sẽ làm lại từ đầu

Trong nôi, bé Niệm thức giấc, nó khóc thét lên vì đói. Tường Vi chạy vội đến, bế đứa con ba tháng lên, đem tới trước mặt Văn.

- Anh Văn, con anh đây, nó đang cần anh nuôi nấng bảo vệ nên người

Văn đưa tay đỡ lấy con, đứa bé chột nín khóc, đôi mắt mở lớn nhìn người cha với vẻ xa lạ, Tường Vi đưa tay nựng con nói:

- Niệm ơi, cha của con đây!

Lòng xót xa, trách nhiệm làm cha đã làm Văn hồi tỉnh. Văn có vẻ ăn năn:

- Nếu từ nay về sau mà anh còn bài bạc nữa thì sau này chết sẽ không có đất chôn.

o0o

Những ngày mới đã bắt đầu Buổi sáng, nắng tràn ngập bầu trời hứa hẹn một ngày đẹp. Đàn chim sẻ riu rít trên cành cao Sau buổi điếm tâm, Văn xin lỗi cha, chàng tỏ vẻ ăn năn và hứa sẽ chẳng bao giờ cờ bạc nữa Nhưng sau đó Văn cũng tiết lộ là mình đã thiếu nợ trên hai chục ngàn bạc, không trả không được. ông Căn chăm chú nhìn con dò xét, kẻ phạm tội đã biết quay đầu về thì ông cũng cố gắng thêm một lần cuối:

- Nếu tao cố gắng trả nợ hết cho mày, thì mày có quyết trở lại đường ngay không chứ?

- Con xin thề, con xin hứa với cha, con đã quyết định rồi

- Được rồi, vậy thì tao sẽ cố, nhưng mà mày phải biết rằng đây là số tiền hưu trí cuối cùng của tao Đưa cho mày, trong nhà này sẽ không còn đồng bạc nào nữa

- Con sẽ gắng đi làm, gắng tiết kiệm, kiếm tiền về nuôi gia đình.

Tường Vi chen vào:

- Con cũng thế. Tiền lương của hai người chắc có lẽ tạm đủ sống, miễn tần tiện một chút.

Mọi người ngồi kề nhau bàn tính. Tương lai tràn đầy hy vọng. Văn lập cả một kế hoạch cho đời sống gia đình, phải chi tiêu thế nào cho khỏi thiếu hụt, phải sống ra sao ông Căn vét hết số tiền còn lại trao cho Văn:

- Đem trả nợ trước đi, nợ dứt là không còn dính líu gì tới đám cờ bạc nữa, nhớ đòi giấy nợ lại, về đây rồi ta sẽ tính.

Đôi mắt Văn đỏ hoe, nhìn những đồng tiền cuối cùng của cha còn lại, giọng nghẹn ngào:

- Tội con thật đáng chết!

- Đừng nhắc chi những chuyện đó nữa, tao chỉ mong rồi mày sẽ thay đổi, trở thành người tốt, biết chăm chỉ làm việc.

Văn cầm tấm chi phiếu bước ra cửa, Tường Vi dặn dò:

- Trưa nhớ về dùng cơm nhé anh.

- Khỏi lo, chỉ một tiếng đồng hồ nữa là anh về ngay!

Văn đi rồi, ông Cân và Tường Vi đều vui vẻ, bao nhiêu sầu khổ ngày qua đã mất, như bầu trời sáng hiện ra sau cơn mưa Chỉ có Gia Linh đứng cạnh trề môi:

- Thôi rồi, lại ném thêm hai chục ngàn xuống sông rồi Anh Văn mang tiền đi mà trở về ngay là chuyện không tưởng. Để rồi coi, lại nường vô sông bạc nợ cao hơn nữa là khác.

ông Cân rày con:

- Mà đừng có nghi ngờ anh quá vậy Tao biết nó mà, nó ăn năn rồi

- Ăn năn có lợi lộc gì đâu Chồng lại cảm dỗ chẳng được, ma quỷ lại hớp hồn là cái chắc.

ông Cân lớn tiếng:

- Đừng nói bậy được không Gia Linh?

Gia Linh yên lặng, Tường Vi ra chợ, mua một mớ tôm tươi mà

Văn ưa thích, phải để cho chàng hưởng đầy đủ sự đầm ấm của gia đình. ông Căn ra vườn, giả vờ nhìn những đàn chim sẻ, nhưng thật ra là để đợi Văn trở về. Một giờ đồng hồ trôi qua ... Hai, ba giờ, rồi bốn giờ ... Lời nói xui xẻo của Gia Linh đã nghiệm ứng, Văn không về nữa

Một buổi tối hai ngày sau, Văn lang thang trên phố, râu tóc rối bù, quần áo xốc xếch, chàng mệt mỏi đến độ lê chân chẳng muốn nổi, chán nản đến độ muốn tự sát cho rồi Hai chục ngàn ... thua mất, nợ chưa trả, lại thiếu thêm mười ngàn. Không còn mặt mũi nào để trở về nhà nhìn cha nhìn vợ, lang thang mãi trên phố. Đêm đã khuya, phố đã vắng, Văn ngả nghiêng trên đường như gã say. Đột nhiên, chàng cảm thấy con đường sao quá quen thuộc, định thần nhìn kỹ thì ra nơi thuở xưa Khâm đã ở. Bước đến trước cổng, đưa tay sờ lên tường, đưa mắt nhìn qua kẽ hở, đèn vẫn còn sáng, không biết bây giờ ai là chủ gian nhà này ... Đứng thật lâu, hồi tưởng lại những ngày đã cùng Khâm say đắm trong tình yêu ... Máy lần đưa Khâm về, đứng mãi trước cửa không chịu rời. Những giờ phút đẹp đẽ, êm đềm như mộng không còn nữa ...

Đứng thật lâu trước cửa, đến khi cánh cửa xịch mở, một gã đàn ông lạ mặt hiện ra. Hắn đưa mắt nhìn Văn dò xét, với lời lẽ hách dịch:

- ông là ai, mà cứ đứng mãi trước nhà tôi thế này? Đi chỗ khác ngay, nếu không tôi gọi cảnh sát bây giờ.

Văn giật mình, lùi nhanh ra sau. Chàng thần thờ đưa tay lên vuốt mặt, những sợi râu dài tua tủa. Hắn tưởng ta là kẻ trộm, ta có giống kẻ trộm không? ... Ngẩng nhìn trời, Văn khẽ thở dài:

- Khâm ơi! Khâm! Bây giờ anh đã rơi xuống tận cùng địa ngục rồi.

Với Tường Vi, cuộc đời chỉ là một chuỗi ngày sầu khổ tiếp nối Đã lâu rồi đời sống vắng hắt tiếng cười, vắng hắt hương vị mật ngọt của tình yêu của gia đình và những niềm vui thoải mái nho nhỏ. Văn đã thay đổi quá nhiều Bạc bài đã biến chàng từ một người yếu đuối, dịu dàng thành người thô bạo, cục cằn, lạnh nhạt ... không những với Tường Vi, Gia Linh, ông Căn mà cả với hai đứa con của chàng ... Khốn nạn hơn nữa là Văn không còn biết tự trọng, dùng bất cứ thủ đoạn đê hèn nào miễn có tiền là được. Lường gạt bạn bè ông Căn, giả mạo chữ ký của cha để ký chi phiếu Ngay cả máy hát, máy phát thanh, máy phát hình trong nhà Văn cũng ăn cắp đem bán hết. Trên phương diện làm người Văn chịu thua, nhưng trên sòng bạc, Văn nghĩ nếu xui xẻo thì chỉ xui một lúc nào thôi chứ đâu có ai xui trọn đời Chỉ cần một ván là có thể lấy lại hết những số tiền đã mất. Thua nhiều quá rồi, phải gỡ chứ, gỡ xong là ta sẽ không cờ bạc nữa Lúc nào Văn cũng nhủ thầm với lòng mình nhưng định mệnh chẳng buông tha Gia đình gắng gượng lần mò tìm kiếm tương lai

Bé Trân đã lên bốn, bé Niệm cũng vừa tròn hai tuổi Chiếc xe nhà họ Đỗ đã bán mất, tài xế đã thôi mướn từ lâu Gần năm nay, bao nhiêu đồ đạc trong nhà cái gì có thể bán được đều bán sạch. Tường Vi bắt buộc phải đi dạy học mới tạm đủ chi tiêu trong gia đình, ngay cả người tớ gái trung thành của gia đình cũng không đủ tiền

để trả. Ngày được thông báo cô Châu ghen ngào không chịu đi, sống ở đây với bao nhiêu kỷ niệm, làm sao một sớm một chiều bỏ đi cho đành? ôm gói áo quần trong tay, cô Châu bịn rịn nói với Tường Vi:

- Mẹ ơi, con không muốn đi đâu, mẹ có thể bớt lương con cũng được.

Nhưng dù có bớt lương, gia đình họ Đỗ vẫn không làm sao chịu nổi, rốt cuộc cũng đành để cho cô Châu gặt lệ đi vậy. Châu đi rồi, công việc của Tường Vi càng bận rộn. Vừa dạy học vừa phải lo cơm nước cho cả nhà. ông Căn đã trở thành vú em của hai đứa cháu Cầm cũi suốt cuộc đời mới tạo dựng được sự nghiệp, bây giờ trơ mắt nhìn cảnh phá sản. Sáu mươi mấy tuổi đầu còn phải cực khổ, làm sao không buồn cho được?

Gia Linh bực bội cha và chị dâu đã bắt lực trước ông anh hư đồn. Nàng rắp tâm mật báo cảnh sát để phá vỡ ổ cờ bạc lậu, nhưng e làm thế sẽ khiến Văn bị bêu xấu, nên lại thôi. Rồi cũng đâu vào đó, nhìn đời sống gia đình ngày càng túng bấn, Gia Linh không đành làm kẻ bàng quang, nên đi học đánh máy và tốc ký. Nhưng với bản tính ham chơi của nàng thì có cái học nào thành công được? Việc nhà không làm được nghề nghiệp không có, Gia Linh chỉ còn biết

tức tối ông anh. Khi Văn và Gia Linh ở nhà cùng một lúc là thế nào cũng có giặc không to thì nhỏ.

Mấy ngày gần đây gia đình Văn có vẻ sóng lặng gió êm, nhưng trong lòng mỗi người đều âm thầm lo ngại, nhất là Tường Vi, nàng cứ hồi hộp đợi chờ ngày đại họa Gia Linh cầu nhau mà không có Văn thì nàng không lo, chỉ sợ là sợ Văn không nhường Linh, không nhịn thì hậu quả không biết sẽ đi đến đâu

Tối hôm ấy, Tường Vi ra mở hộp thư nhận được hai bức thư từ Nữ Ước. Một bức là của Khâm gửi cho nàng và bức kia là của bà Nhã Trân gửi cho ông Cân. Dem thư trở về phòng, Tường Vi đột nhiên thấy không đủ can đảm bóc thư Đã lâu rồi không liên lạc gì với Khâm. Khâm! Khâm! Không ngờ Khâm đi lập nghiệp ở xứ lạ quê người mà gia đình vẫn ấm êm hạnh phúc. Còn tả Năm chặt phong thư, Tường Vi thở dài Hai đứa con đã yên giấc, công việc đã xong xuôi Đêm khuya lắm rồi, Tường Vi mở phong thư ra đọc:

Tường Vi,

Tao không trách mày việc lâu quá mày không viết thư cho tao vì từ lâu tao cũng chẳng rảnh để viết cho mày Nhớ lại xem, lá thư lần trước là lúc mày vừa sinh cháu Niệm, bây giờ thì cháu Niệm đã

đầy tuổi thôi rồi phải không? Sao Chú'ng mày thế nào Gửi một bức hình chụp hết cả nhà cho tao được không? Kỳ này tao có gửi kèm theo hình của tụi tao, mày thấy thế nào Viễn thay đổi khá nhiều đấy chứ? Với bộ âu phục chỉnh tề trông chàng khác hẳn con người rừng rú ngày xưa quá nhỉ, mày biết không, ngay bây giờ, chuyện thất cả vật vẫn làm Viễn khó chịu lắm đấy Còn hai chú bé sinh đôi của tao nữa Mày có thấy nó cũng ba gai như ông bố nó không? Tao thích hai cô con gái của mày quá, chán con trai thật mệt.

Tường Vi cầm bức ảnh lên xem. Bức hình chụp trước sân. Viễn vẫn dáng dấp phóng khoáng ngày nào, Khâm cười thật tươi, tóc dài xõa vai, trông trẻ rạ Hai đứa con trai khoảng hai tuổi, giống nhau như hai giọt nước, ngồi bên nhau, chúng quả là hình ảnh của Viễn. Bà Nhã Trân ngồi trên ghế dài, trên tay cầm mảnh len đan dở, trông thật mãn nguyện. Một bức tranh gia đình tuyệt đẹp. Ngay cả hai thằng bé cũng thế, chỉ cái tên đọc lên là đã nghe hùng dũng rồi Thăng Uy, thằng Võ. Uy-Võ! Tường Vi thở dài, đọc tiếp:

Coi vậy mà chúng tao qua Mỹ đã được hai năm rồi Nhớ lúc còn ở nước nhà mong ba năm sau lại trở về nhưng bây giờ ngày về thật quá xa xăm. Anh Viễn đang được sở trọng dụng. Mặc dù thế nhưng chúng tao nhớ nhà nhớ tất cả bạn bè quyến thuộc. Vi ạ,

không chừng sẽ có một ngày, chúng tao bỏ hết tất cả để trở về. Về đột ngột như độn thổ cho chúng mày ngạc nhiên một phen.

Ngày mới đến Mỹ, mày hiểu không, tao nằm dài trong phòng khóc râm rút. Mọi thứ đều khác lạ đã làm tao choáng váng. Đó là chưa kể bất cứ việc gì cũng phải tự làm lấy, đời sống lúc nào cũng bận rộn. Cục như con chó ấy, tiền lương của anh Viễn không đủ sống, tao phải rảo chân khắp phố để tìm việc làm ... Sự cực khổ kéo dài mãi đến năm rồi anh Viễn được lên chức mới đỡ đó. Tụi tao được cấp một căn nhà, có vườn có sân (như mày thấy trong hình) ở ngoại ô thành phố Nuĩ Ước. Đi làm tuy có xa, nhưng có xe nên cũng đỡ mệt. Tao bây giờ chỉ ở nhà trông con (tội nghiệp mẹ tao bà phải làm vú em cho hai chú nhóc của tao đó). Nhờ vậy, tao mới nhớ tới những tình cảm bỏ quên và mới có đủ thì giờ chăm sóc hai cậu quý tử của tao chứ. Nước Mỹ, nơi mọi người mong mỗi đến, bây giờ tao đã hiểu, nó chỉ là một chiếc máy to lớn phức tạp. Ở đây mỗi con người là một bộ phận, lúc nào cũng phải chạy đều với bốn phận. Làm việc máy móc, hưởng thụ cũng máy móc.

Tường Vi, mày có thấy là tao nhớ chúng mày ghê không? Không phải chỉ nhớ chúng mày, mà còn nhớ cả gian nhà nhỏ lúc xưa tao đã sống, nhớ cuộc đi săn ở Kha Bảo Sơn. Nếu được trở về ngay, thì việc đầu tiên tao làm sẽ là tập trung lại hết đám bạn bè cũ, để tổ

chức đi săn, săn những chiếc lá đỏ trên sườn núi à, nghe nói ông Hồ Như Vy bây giờ ở Boston phải không? Có địa chỉ không cho tao để tao liên lạc với hắn. Nghĩ đến ngày nào gần nhau, bây giờ mỗi người một ngã thấy tiếc quá đi!

Một năm rồi không viết thư cho mày, bây giờ tao thấy quá nhiều điều muốn nói ý định như những cơn sóng biển ào ạt xô vào bờ tao không biết phải nói điều gì trước, điều gì sau Lần được thư mày tao đã định trả lời ngay nhưng lại thôi Vì sự lo lắng của mày cũng giống như sự lo lắng của tao đối với cuộc sống của mày và Văn vậy thôi Do đó, tao nghĩ là mày có thể tự trả lời câu hỏi đó được rồi, dù mày thường hay dấu diếm tao Có lần tao cảm thấy tao với mày có một ngăn cách. Còn tao với Viễn? Biết nói làm sao đây Theo mày thì hôn nhân là cái gì hở Vĩ Hai cá thể thấy cần nhau nên kết thành một, rồi phải đối diện với bao nhiêu chuyện trái ý, để đưa đến cái vỡ giạn hờn, để đi đến tan vỡ chẳng? Thú thật tao cũng trải qua giai đoạn nguy hiểm đó rồi Bản tính hai đứa đều cứng, đều dễ xúc động, đều chủ quan và độc tài Lúc mới đến Mỹ, tình cảm hai đứa đều xuống thấp, có thể nói ngày nào cũng có "một trận". Đôi lúc tao tưởng là cuộc tình của tụi tao phải chấm dứt chớ. Nhưng rồi những ngày dài đó cũng trôi qua, đời sống quá cực khổ đã khiến hai đứa dễ dàng thông cảm và tha thứ cho nhau Viễn lúc nào cũng là người đàn ông tao khâm phục. Một người chồng không

chỉ cần tình yêu và thông cảm mà còn phải để cho vợ khâm phục và ngưỡng mộ. Những năm gần đây trông cảnh Viễn phải tranh đấu mà chẳng hề nản lòng (mày phải biết là ở nước ngoài thường gặp nhiều điều khó khăn lắm) tao hiểu chàng hơn, yêu chàng hơn. Có chuyện gì phiền lòng là mang ra thảo luận, để cả hai cùng giải quyết.

Vi, tao đã thành thật kể hết cho mày nghe chuyện tao rồi phải không? Bây giờ tới phiên mày, mày cũng phải thành thật kể hết chuyện mày với Văn cho tao nghe. Sao, lúc này đến đâu rồi? Sống trong hạnh phúc tao mong tất cả bạn bè cũng hạnh phúc. Mày đừng dẫu diêm tao, bản tính Văn tao biết, mày phải kèm chế và khuyến khích luôn luôn, đừng để ông ấy bị bạn bè lôi cuốn. Tao biết Văn sống thiên nhiên về tình cảm, nên cuộc sống của tụi mày hạnh phúc lắm, phải không?

Mấy đêm liền, tao chiêm bao thấy khu vườn đầy cánh hoa hồng nở rộ, gian phòng khách tràn ngập bạn bè, tiếng hát của Gia Linh, nụ cười của mày, bước chân trên sàn nhảy của Văn ... Cố nhân nhập ngã mộng, mình ngã trường tương ước (Người xưa về trong mộng, để lòng nhớ khôn nguôi). Tao tương tư tụi bây quá trời! Gia Linh lúc này ra sao? Có dừng chân ở bên nào không? Còn bác Căn? Mẹ tao có gửi riêng một phong thư cho bác. (Cho mày biết một bí mật

nhé, lúc gần đây mẹ tao cứ nhắc đến bác Căn hoài, tao vừa khám phá ra một chuyện thật lãng mạn xảy ra hơn một năm về trước. Đó cũng là một nguyên nhân tao muốn được trở về sớm hơn) Cho tao gửi lời thăm và chúc mừng bác ấy nhé.

Thư dài quá rồi, trời cũng đã khuya, mùi thơm của loài Uất kim hương làm tao nhớ mùi hoa lài và hoa hồng của mày quá trời

Nhớ gửi thư cho tao, tao mong lắm. Hôn hai cô Trân và Niệm của mày hộ tạo Mong chúng mày hạnh phúc, vui vẻ luôn.

Khâm [navy]

Tường Vi đặt thư xuống thở dài Khâm đang tận hưởng hạnh phúc gia đình. Còn tả Hạnh phúc? Hạnh phúc chỗ nào đâu Bóng cây ngoài vườn âm u, hạnh phúc chỉ giống như khói mây, làm sao giữ được. Nàng nhớ đến những ngày hai đứa cùng tâm sự, cùng dặt bao nhiêu mộng, bây giờ hai đứa hai hoàn cảnh trái ngược. Nếu không có sự xuất hiện của Viễn, Khâm sẽ lấy Văn, rồi cục diện sẽ đi đến đâu Có lẽ lúc đó, dưới sự xếp đặt của anh chị, ta phải lấy ông chủ sự đầu hói kia rồi Trời sinh ra ta để nhận lấy định mệnh bi thảm. Lấy Văn nàng phải nhận bao lời châm biếm của bà chị dâu Ngày nào mắng nhiếc khinh thường, nay đổi lại là nể trọng, sẵn đón, kẻ công để xin xỏ nhờ cậy Bây giờ, chong chóng lại xoay

chiều, lời châm biếm đã trở lại Tường Vi cam chịu hết, nàng không xót xa về vấn đề túng hụt, mà nàng chỉ chua xót vì bao nhiêu ân tình say đắm đã nhạt phai

Làm thế nào trả lời Khâm đây! Tường Vi bâng khuâng tự hỏi
Thành thật kể hết cho Khâm nghe à? Không thể được, không thể để cho Khâm lo lắng. Thà để cho Khâm nghĩ rằng mình hạnh phúc vui vẻ hơn là biết được sự thật đau lòng. Vả lại, nếu cuộc sống thay đổi bất ngờ thì sao Văn bỏ cờ bạc. Vợ chồng lại nắm tay nhau xây dựng lại Ta có thể sống thật thanh bạch miễn Văn chịu bỏ cờ bạc. Có mấy ai khốn khổ suốt đời đâu Có thể sinh tật xấu thì cũng có thể trở lại đường thiện được chứ? Khi đó ta có thể bán quách căn nhà này, mua một căn nhà nhỏ khác làm ăn. Dù sao, vẫn còn được ngôi nhà. Biết bao người nghèo khổ, sống dưới mái lá rách nát mà vẫn tìm được hạnh phúc.

Tường Vi bắt đầu viết thư trả lời:

[navy]

Khâm,

Nhận được thư mày tao mừng quá. Đời sống chúng tao cũng khá hạnh phúc, Văn chịu khó làm việc nên cũng không lọ Cha chồng tao về hưu năm rồi, bây giờ ở nhà vui chơi với con cháu ...

Tường Vi viết không nổi nữa Chồng tay lên cầm nhìn những hàng chữ vừa viết, nàng then đỏ mặt. Ném bút xuống, hai tay ôm đầu, Tường Vi rên rỉ:

- Khâm ơi, Khâm! Tao biết viết cho mày thế nào đây

Cùng lúc đó ông Căn trong phòng riêng cũng thử dài Lá thư của Nhã Trân thật ngắn, thật gọn, nhưng thật thiết tha và kết thúc bằng mấy câu thơ buồn mệnh mệnh:

Từ đi thuyền đã mỗi mòn
Nơi xa xôi ấy còn mong ngày về
Hỏi thăm bến đợi ngày xưa
có còn đứng vững để chờ đợi chẳng?

Bài thơ tiếp theo đó càng làm người xúc động:

Đêm khuya người an giấc
Riêng ta lẻ loi buồn
Chuyện tình xưa đã mất
Chỉ còn một ánh trăng
Đêm nằm nghe sương lạnh

Hồn thu đến bên vườn
Ai nghe lòng hiu quạnh
Ai nghe sầu cô đơn

Không ngờ đã mấy năm qua mà nàng vẫn chung tình. Còn tả Lâu quá không viết thư cho Nhã Trân. Chuyện cầu hôn năm xưa, bị bao nhiêu điều phiền muộn khóa lấp rồi. Ngày về hầy còn xa mà ta đã già, giấc mộng kia sẽ chẳng thành. ông Căn cũng chẳng có đủ can đảm để hồi thư cho bà Nhã Trân. Đã cầm bút lên, rồi lại buông xuống. Chuyện tình ngày trước giờ đã tàn phai

Cảnh vẫn đẹp, bóng thuyền vẫn tỏ
Đợi người về cho thỏa ước mong
Yêu ai yêu cả cõi lòng
Buồn vì trong mộng bóng nàng chẳng phai

Viết xong, ông thấy choáng váng, mệt mỏi. Đúng rồi, ta đã già. Bao nhiêu năm, dày công xây dựng, giờ già rồi mà vẫn còn phải cực nhọc vì con. Nhã Trân đã ví von thật thấm thía, con người như chiếc thuyền, không biết đến bao giờ mới được nghỉ ngơi

Vừa chớp mắt, ông bỗng nghe có tiếng ồn ào. Giọng Tường Vi van nài:

- Đừng anh, cha đã ngủ rồi, anh đừng đánh thức cha dậy, em van anh.

- Mặc tôi, cô đừng lời thôi, tôi có chuyện phải gặp cha gấp.

Lại thằng con trời đánh. Mấy ngày liền không về nhà bây giờ dám vác mặt trở về ử Con buồn ngủ của ông Căn đã tan. ông bước ra, thấy Văn, áo phanh ngực, tay vén cao, mặt xanh mét, mắt lồm xồm, người hơi hám, đang giằng co với Tường Vĩ ông dẫn chẳng nổi cơn giận quát:

- Văn, mày muốn gì đó? Mày còn dám vác mặt về nhà làm ồn nữa sao Sao không đi luôn đi, hả?

Văn vừa thấy ông Căn là dụi xuống ngay, chàng cúi đầu nhìn xuống. ông Căn hỏi tiếp:

- Bây giờ mày định làm gì nữa chứ?

Văn ngáp ngừng:

- Con ... con thua hết bạc rồi

ông Cân nghiêng rằng:

- Mày thua mặc mày nói với tao làm gì? Bộ chuyện đó tốt lành lắm sao

- Cha cho con tiền con trả nợ, kỳ này con sẽ thôi không đánh bạc nữa

- Không đánh bạc? Hừ, mày nói câu đó mấy trăm lần rồi

- Con phải trả, nếu không họ giết con ... Họ bắt buộc như vậy, con ... con cần tiền!

ông Cân cương quyết:

- Nó giết thì giết, mặc mày, tao không biết gì cả. Có thằng con như mày thà cho chết còn hơn. Mày tưởng tao còn tiền để trả nợ cho mày à? Cơm còn không đủ ăn tiền đâu mà trả.

Văn nói thật bình tĩnh:

- Nhưng ... Nhưng còn ngôi nhà?

- Cái gì? ... ông Cân giận run hồi gặng lại - Mày, mày ... quả thật là thằng khốn nạn mà!

Văn vẫn không đổi thái độ:

- Chúng ta đâu cần ở ngôi nhà to lớn như thế này! Vả lại Gia Linh cũng lớn, sắp lấy chồng rồi đâu còn ở đây bao lâu nữa

- à phải mà! - Gia Linh nghe tiếng ồn, bước ra nghe ngóng tự bao giờ, bây giờ nghe anh nói, không đành con giận được nữa - Anh muốn đuổi tôi phải không? Đừng hòng! Nhà này đâu phải của anh đâu mà muốn bán là bán.

Được dịp Văn trút cơn giận:

- Im cái mồm của mày lại đi, bán hay không bán không liên hệ gì đến mày cả, đừng có xía vào

Gia Linh cũng không kém:

- Sao lại không? Anh làm tan nát bao nhiêu đó chưa đủ sao mà còn đòi bán nhà? Sao không bán con người anh luôn đi! Không có anh

nhà này mới yên ổn.

Văn hét:

- Tao bảo mày im mồm, tao có quyền bán cả mày nữa là khác, mày đừng có lời thối

Gia Linh giận xanh mặt:

- Cha, cha có nghe anh Văn nói gì không?

Văn bổ thêm một câu:

- Nơi mày xuất thân có tốt lành gì cơ chứ?

Tường Vi cản ngăn:

- Thôi anh về phòng nghỉ đi rồi mai tính lại, chớ bây giờ khuya rồi, làm um sùm hàng xóm họ cười chộ

Gia Linh vẫn không chịu thua:

- Anh Văn, anh nói sao nói lại coi, anh nói tôi từ trong chỗ như

nhóp chui ra à, tôi với anh cùng cha cùng mẹ mà miệng anh có thể ăn nói bần thiêu như thế được à?

Tường Vi kéo áo Văn:

- Anh Văn, đi mà ... đi về phòng đi!

Văn đẩy Tường Vi ra:

- Tôi không đi đâu hết, bao giờ có tiền tôi mới đi Họ đang đợi tôi Cha, làm ơn cho con xin bằng khoán nhà đi

- Giấy nhà? Mày dám mở miệng hỏi bằng khoán à? Tao chưa chết mà, đợi bao giờ tao chết xong rồi mày muốn bán thì bán.

Gia Linh hét:

- Cha, cha đừng đưa cho anh ấy, anh sẽ bán nhà rồi đem nướng hết vào sòng bạc cho mà xem.

- Tao bảo mày câm mồm nghe không Linh? Nhà này không có phần của mày, nếu mày còn nói thêm một câu nữa, tao nói hết cho mày xem.

Gia Linh xấn tới:

- Tôi có điều gì đâu mà phải sợ anh lột trần? Tôi không có cờ bạc cũng như chưa làm điều gì xúc phạm đến gia phong kia mà.

Tường Vi vòng tay ôm cứng Văn, nghẹn ngào:

- Anh Văn, em van anh, xin để cho gia đình được yên ổn. - Quay qua Gia Linh, Tường Vi van nài - Cô nhịn một chút đi Linh.

Gia Linh vẫn không chịu nhịn:

- Tôi muốn anh Văn nói rõ, phải làm sáng tỏ vấn đề mới được. Đừng có hăm dọa, nạt nộ, tôi có cái gì bí mật đâu, anh nói ra thử xem!

Văn bưng lửa giận:

- Mày thách nhé, tao nói ra hết.

ông Căn hét:

- Vãn! Mày muốn giết tao, muốn tao chết sớm phải không? Cút đi, tao không cần thằng con như mày nữa Cút đi, cút đi, tài sản này không có phần của mày

Vãn sùng sộ:

- Không có phần của tôi mà có phần của con Gia Linh à? Nó có liên hệ gì đâu mà dành cho nó.

Gia Linh ngờ vực:

- Sao Anh nói vậy là nói sao

- Chỉ có Gia Linh là con tao, tao chỉ thừa nhận một mình nó, còn mày tao từ mày lâu rồi Cút đi, có mặt mày ở nhà phút nào là không yên phút đó. Đi đi! đi đi!

Vãn lạnh lùng:

- Tôi cần giấy bán nhà, cái nhà này sớm muộn gì cũng phải thuộc về tôi hết.

ông Cân giận run:

- Mày ... mày ... mày ... dám nói thế với tao à?

Tường Vi chảy nước mắt van nài:

- Anh Văn, em van anh, anh về phòng nhé!

Gia Linh không buông tha:

- Anh Văn, anh chưa trả lời câu hỏi của tôi, anh nói tôi sao chứ?

- Tao bảo mày cút đi! - Văn quát, phần lương tri cuối cùng trong người chàng đang dấy dựa - Tao không muốn nói tới mày, tao chỉ muốn giấy bán nhà, đừng bắt buộc tao phải nói hết sự thật!

ông Cân thở hỏn hên, cơn giận sôi sục:

- Không bao giờ tao giao giấy nhà cho mày!

Gia Linh vẫn gào to:

- Anh bảo anh muốn nói hết sự thật. Sự thật nào, nói xem!

- Tao nói ... tao nói ...

- Anh Văn! Tường Vi hét to nhưng không kịp.

- ... Tao bảo mày không phải là em ruột của tao, mẹ mày chỉ là một con vũ nữ, một thứ đàn bà lăng loạn, cha mày có chắc đâu là cha tao Mày không có quyền đòi chia gia tài nhà họ Đỗ này, nghe không! Nghe không!

Gia Linh xông tới bên Văn, vừa đánh vừa hét:

- Anh nói bậy! Anh là đồ bẩn tiện, một thằng hạ cấp.

Quay sang ông Căn, Gia Linh vừa khóc vừa nói:

- Cha ơi cha, cha có nghe anh Văn nói gì không? Cha có nghe không?

Văn xô Gia Linh ra:

- Chẳng tin mày hỏi cha xem mẹ mày là ai, hỏi xem, tao biết cha là người không thích nói dối

Gia Linh khóc oà:

- Cha, cha có nghe anh Văn nói không? Sự thật có như vậy không hở cha

ông Đỗ Cân ngửa mặt nhìn trời cao, đầu ông như có hàng ngàn tiếng trống vang dội, mắt ông chớp sao, cảnh trước mặt quay cuồng:

- Trời ơi! Tôi đã làm gì nên tội hả trời!

Tiếp đó ông chỉ còn nghe như hàng ngàn tiếng kêu, tiếng khóc thét bên tai

Đầu ông nghiêng sang một bên, tiếng gọi mất dần chỉ còn lại sự yên lặng tang tóc.

Vâng, ngôi nhà trầm hẳn xuống. Tường Vi quỳ xuống mở nút áo cho ông Cân và đưa tay vào trong sờ lồng ngực cha chồng, rồi ngược đôi mắt nhòa lệ lên nhìn Gia Linh và Văn:

- Phải mời bác sĩ đến ngay!

Bác sĩ đến, Văn, Gia Linh và Tường Vi vây quanh chờ đợi kết quả. Sau một lúc chẩn bệnh, bác sĩ thu dọn dụng cụ vào sắc tay và bảo:

- Mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi, ông ấy không qua khỏi đêm nay được đâu

Một phút bàng hoàng yên lặng, rồi tiếng òa khóc của Gia Linh:

- Cha ơi, cha! Đừng bỏ con cha ơi!

Tường Vi lặng lẽ đứng một bên cúi đầu xuống, nàng không lớn tiếng khóc được, nhưng những giọt lệ nhỏ lăn trên má khiến vị bác sĩ cũng phải mũi lòng.

Văn đứng yên như pho tượng gỗ.

Đến ba giờ sáng, ông Căn trút hơi thở cuối cùng. Từ lúc bất tỉnh cho đến lúc tắt thở, ông không một lần tỉnh dậy. Cuộc hành trình dài đã chấm dứt. ông đã mang theo sự ưu phiền và cả ảo mộng của một tình yêu không thành. Cái chết chẳng bình thản. Nhưng chết là gì? Là trạm cuối của đời người chẳng. Dù sao thì bên đợi không còn phải đón nhận bao nhiêu giông tố phũ phàng nữa. Giấc ngủ đã bình yên.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 23

Tường Vi ngồi giặt giũ áo quần, mặt trời treo cao, hắt những tia nắng chói chang xuống chiếc lung đã ướt đẫm, mồ hôi không ngớt rơi trên cổ, trên trán nàng. Ngồi ngay lưng lại cho đỡ mỏi, rồi quay sang hai con đang nghịch nước, Vi bảo:

- Trân, con đưa em đi chỗ khác chơi đi

Bé Trân chưa đầy bốn tuổi dẫn em gái gần hai tuổi đi Tường Vi nhìn theo dáng dấp gầy ốm của con rồi bất giác thở dài. Đưa tay lên xoa trán, ngẩng lên nhìn trời. Nắng vẫn gắt mắt. Thu đến rồi mà trời vẫn không bớt nóng, phải chi được một cơn mưa thì hay biết bao.

ông Căn mất đã trên một năm, Vi còn nhớ cảnh anh em Văn sụp đầu khóc lóc trước phần mộ của cha. Hôm đó Văn đã thề bán

sống bán chết trước mặt bạn bè của cha là sẽ không bao giờ bước đến sông bạc. Nhà phải bán đi mà nợ của Văn vẫn trả không hết. ông Lý thấy tội mới cho vay một số tiền để trả dứt nợ, sau này khi Văn đi làm việc lại đảng hoàng sẽ trả lại dần. ông Lý lại còn giới thiệu Văn vào làm thư ký Anh ngữ cho một hãng tư lương bổng khá hậu

Cả gia đình họ Đỗ rời căn nhà cũ đến làng Trung Hòa mượn căn nhà hai phòng, đời sống có thể xem như bắt đầu lại Trong nỗi đau vì cha mới qua đời, cộng thêm sự tán gia bại sản, đối với Văn phải là một bài học đích đáng. Nhưng Văn chỉ đến sở đúng giờ được có nửa tháng rồi cũng trở lại sông bạc. Nhiều đêm đối diện trước vẻ thiếu não của chồng, Tường Vi hết sức tuyệt vọng, chỉ muốn tự sát. Văn thì ôm đầu, lập đi lập lại mấy câu đã nhảm tai:

- Anh có muốn đến đó đâu, nhưng làm như có ma quỷ lôi kéo, anh biết làm sao bây giờ.

Tường Vi không thể hành động quyết liệt gì ngoài những giọt nước mắt tuôn tràn thâu đêm. Đời sống nàng bị vây hãm tù túng trong vòng lẩn quẩn: nợ nần, thê thốt rồi ... chứng nào vắn tắt ấy

Đau khổ không có biên giới Một buổi sớm mai, sau ngày Văn trở lại cờ bạc không bao lâu, Gia Linh bỏ nhà ra đi, đi trong lặng lẽ, chỉ để lại vài hàng cho Tường Vi:

"Chị Tường Vi,

Em đi đây Ngôi nhà này kể từ sau ngày cha mất không còn là nhà của em nữa Em thấy không có lý do gì để em ở lại Cho đến khi cha nhắm mắt, em mới biết rõ thân thế của mình. Điều đó tuy có làm em buồn, nhưng bù lại nó đã giúp em có đủ can đảm để xa rời ông anh thô lỗ. Em đi vì nhà này không còn gì để lưu luyến cả, ông anh em không muốn thấy đứa em không ruột thịt của mình cứ ăn bám nhà. Việc em bỏ nhà đi có lẽ rất hợp ý mọi người Chị Vi, em quý chị lắm, điều cuối cùng em muốn nói với chị là, chị nên bỏ anh Văn đi, đừng để cùng rơi xuống vực. Chị nên nhớ là chị còn phải lo cho tương lai của hai đứa con của chị nữa đó.

Đừng lo cho em, vì đúng ra em phải tập tự lập từ lâu rồi

Chúc chị được nhiều hạnh phúc.

Gia Linh "

Tường Vi lo vì Gia Linh mới hai mươi mấy tuổi đầu làm sao đương đầu với một xã hội phức tạp, lòng người khó lường. Gia Linh chưa quen cực khổ, chưa dày dạn phong sương nếu chẳng may sa chân thì còn gì đời con gái ông Cấn làm sao có thể yên lòng nơi chín suối

Tay bông tay dắt, Vi đi khắp phố tìm nhưng bóng Gia Linh vẫn mù tăm. Văn thì không bận tâm tí nào cả, nhìn bức thư của Gia Linh, chàng chỉ cười nhạt:

- Mặc xác nó, cho nó chết. Không có nó tôi đỡ phải gai mắt. May mà nó tự ý bỏ đi đây

Hình bóng cậu sinh viên gương mẫu nay không còn tìm ra dấu vết. Nhiều lúc van xin Văn đi tìm Linh, Văn chỉ nhún vai, đôi khi thấy Tường Vi khóc, chàng lại bực mình:

- Em chỉ lo chuyện không đâu, cô ấy đi sống không nổi lại bò trở về chớ gì!

Thế là Tường Vi chỉ còn biết mong ngày Gia Linh tự ý trở về. Một tháng, hai tháng, ba tháng rồi một năm trôi qua mà tin Linh vẫn biệt tăm.

Ngày tháng vẫn trôi qua trên nỗi buồn và tuyệt vọng của con người Tường Vi đã bỏ dạy học vì không ai chăm sóc nhà cửa con cái, nói chi đến chuyện hồi âm cho Khâm. Sự liên lạc giữa hai gia đình đã gián đoạn.

áo quần đã giặt xong, Tường Vi đứng dậy thở dài Mặt trời vẫn chói chang, bé bé Niệm lên, trông con lem luốc gầy còm, lòng Vi xúc động:

- Niệm ơi, ai bảo con ra đời làm gì để con phải khổ, thế này rồi tương lai con sẽ ra sao

Bé Trân kéo áo mẹ, chiếc miệng nhỏ chiu chít:

- Mẹ ơi, bánh bao, bánh bao mẹ

Bên ngoài người bán hàng cứ rao:

- Bánh bao! Bánh bao nóng hôi đây!

Tường Vi lắc đầu, kéo con đến sát mình, nàng phân trần:

- Trăn, con ăn sáng rồi Mẹ cũng đâu có tiền, cha con mấy hôm nay chẳng mang về đồng nào, đồ đạc đáng giá cũng chẳng còn bây giờ biết sống làm sao đây

Đứa bé xoe tròn mắt nai, nó không hiểu mẹ nói gì cả:

- Mẹ ơi! Trăn đói quá!

- Mẹ biết làm sao bây giờ? Mấy hôm rày mượn tiền bác Trương nhiều rồi Không phải mẹ không muốn cho con ăn, nhưng ...

Đứa bé vẫn quần quanh chân mẹ:

- Mẹ ơi! bánh bao, Trăn đói quá, cho Trăn ăn bánh bao đi mẹ.

Tường Vi xiêu lòng:

- Được rồi buông mẹ ra đi, để mẹ đi xem có tiền không?

Mua một chiếc bánh, bẻ làm hai cho hai đứa con, Tường Vi mân mê ba cắc bạc mà ngáy người Đã hai hôm rồi Văn không về.

Phải sống ra sao với ba cắc bạc đây Biết đâu Văn lại chẳng thắng được một ván lớn? Lắc đầu, Tường Vi cười thầm với hy vọng

không tưởng của mình. Thắng à? Vâng, có thể thắng lắm chứ, nhưng cuối cùng lại thua hết sạch.

Một ngày trôi qua, rồi ngày thứ hai, Tường Vi đành ngượng ngùng qua nhà bên cạnh mượn vài chục. Ngày thứ ba đem số áo cũ của cha chồng và mình đi cầm thế, cũng sống được thêm hai ngày

Đến một hôm từ sáng đến chiều, ba mẹ con đành mở mắt chịu đói, không tìm đâu ra thức ăn để nhét vào bụng cho đỡ đói. Tối đến, hai đứa nhỏ bắt đầu khóc, tiếng khóc làm cho Tường Vi tan nát, không đành được nài quyết định mang hai con đến nhà ông anh.

Lương công chức hạng bét của ông anh Tường Vi chỉ đủ sống qua ngày. Lúc còn khá giả, Vi cũng hay giúp đỡ cho anh, đó chính là lý do nàng dám đến tìm anh. Vừa bước đến cửa là đã nghe tiếng chị dâu chu chèo chận đầu:

- Anh Bình ơi, em anh đến nè! Sao cô, nghe nói chồng cô đi làm lại đảng hoàng rồi phải không, có dư cho bọn này mượn, lúc này đói quá.

Chị Lý lái nhải làm lòng nàng không yên:

- Tường Vi, cô còn nhớ ông chủ sự Trương không? ông ấy vừa mới lên chức, lại phát tài to, ông ấy mới cất được căn nhà cho cô vợ vừa mới cưới ở. Cô ta thật không bằng một nửa cô Phải chi lúc xưa cô đừng chê ông chê eo thì bây giờ giàu rồi, chớ đâu có để phước cho người khác hưởng uổng thế? Ham lấy hạng công tử bột để bây giờ ... Thôi, thôi không nói nữa đâu, chẳng qua tại cô không có phần. Lúc đầu cô cứ bướng cho rằng mình đã chọn đúng người, bây giờ đó cô thấy không? Sao, cậu em rể quý của tôi còn đi đánh bạc nữa không? Cô phải khuyên anh ấy chứ.

Hai đứa con lại khóc đòi ăn, nàng vội vàng chào anh chị đi về. Bình đưa em ra tận cửa, thừa dịp chị Lý không để ý, nhét vội năm tám mươi đồng vào tay Vi, nói nhỏ:

- Cầm đỡ mua cái gì ăn, em cũng biết là anh không có tiền nhiều

Nước mắt đổ tuôn xuống, Tường Vi đưa vội con ra cửa bước nhanh. Qua khỏi cầu, nàng ghé vào hiệu mua hai chén chè đậu xanh và mấy cái bánh nướng cho con ăn. Tường Vi tuy đói là nhưng không làm sao nuốt được. Nhìn vẻ tiều tụy đói khát của hai con mà lòng se sắt:

- Không thể sống mãi thế này được. Ta không thể để tình cảnh này kéo dài, phải tìm anh Văn phân bày lần cuối, nếu anh ấy không thể bỏ cờ bạc được, ta sẽ đưa hai con đi nơi khác kiếm việc làm.

Tối hôm ấy, Văn về vẫn hốc hác, đói khát. Văn vội phân bua ngay khi bắt gặp ánh mắt căm hờn của Tường Vi:

- Em đoán thử xem, có tức chết được không, lúc đầu anh được trên hai mươi ngàn, thế mà sau cùng chỉ một ván bài lại thua tuốt hết. Mẹ cái thằng Triệu, chắc chắn là hấn gian lận gì đây, anh mà khám phá được nó sẽ biết tay anh.

Nhìn Tường Vi, Văn bực bội thêm:

- Cô làm gì nhìn tôi dữ thế? Lúc nào cũng gặp bản mặt đòi nợ của cô, hèn gì tôi chẳng xui sao được!

Cơn giận không đè nén mãi được, nhưng nàng vẫn cố gắng điềm tĩnh:

- Anh Văn, tôi có chuyện cần bàn với anh.

Văn nằm dài:

- Tôi biết rồi, hôm nay tôi mệt quá, để mai đi, bây giờ kiếm cái gì cho tôi ăn cái đi

Tường Vi lạnh lùng:

- Ăn à? Anh biết ở nhà này mấy hôm nay sống ra sao không, các con phải nhịn đói thế nào không mà đòi ăn? ...

Văn cắt ngang:

- Thôi, thôi được rồi, đừng có tố khổ mãi Bên ngoài gặp chuyện bực mình, về nhà phải nghe cô căn nhắc. Không lẽ tôi muốn các con chết đói sao Chẳng qua tại thời tôi chưa tới nên thua mãi Ngày mai mà vô một ván là cô có tiền xài suốt năm không hết.

- Anh Văn, cũng vì chờ anh mà gia đình chúng ta mới tới nước này, anh còn hy vọng cái nổi gì. Anh còn nhớ lời thề trước mộ cha không? Anh còn nhớ lời hứa với ông Lý không? Anh ...

- Thôi được rồi, cô đừng dưng ông già tôi dậy, cô muốn lái nhái

đến bao giờ mới chịu thôi chứ? Tôi buồn ngủ lắm rồi

Tường Vi tuyệt vọng:

- Anh ngủ, tôi biết, nhà này chỉ là nơi để anh ăn rồi ngủ thôi. Anh làm riết rồi con cái chẳng nhìn ra được bố.

Giọng Tường Vi thiếu nã:

- Mà ngay cả tôi, nhiều lúc tôi cũng không nhận ra được anh.
Anh thử nhìn vào kính xem anh có còn là ông Đỗ Gia Văn nữa không?

Văn nổi giận nên cố bóp méo câu nói:

- Cô không nhìn tôi Đúng rồi, cô chỉ biết nhìn thấy tiền thôi. Bây giờ tôi đang lúc xuống dốc mà hể tôi có tiền là cô sẽ nhìn ra tôi ngay

Tường Vi giận xanh mặt:

- Anh Văn, anh dám nói những lời vô lương tâm như vậy sao
Anh đã làm cha giận mà chết, làm em gái bỏ đi, chỉ còn tôi chịu

đựng nổi anh thôi Trời ơi, tôi không hiểu tại sao tôi lại lấy anh làm gì.

- Cha chết không phải vì giận tôi mà chết - Văn gạt bừa - Mà ông chết vì bệnh tim. Cô câm mồm đi Hừ, tôi là đàn ông, tôi có quyền làm bất cứ chuyện gì tôi muốn, cô không được lòi thôi biết không?

Tường Vi ghen lời:

- Em nói bậy đấy, nhưng sẽ có ngày anh muốn cũng không còn nghe được những lời này nữa Gia đình đã tan nát đến thế này mà anh vẫn cờ bạc thì hậu quả sẽ đến đâu Anh đã thua cả gia sản, anh đã giết chết cả cha, anh bán đứt cả con người, nhân cách và lương tâm của anh, thế mà anh vẫn không chừa

- Câm mồm, tôi không cần cô dạy khôn tôi

- Không phải em dạy khôn anh, em chỉ van xin anh, anh thử nhìn các con xem, tụi nó còn nhỏ quá, nó đang cần anh nuôi dưỡng, đang cần gương tốt. Anh có thể mắng chửi, có thể giận em, sao cũng được. Nhưng còn các con, anh hãy cứu nó, cứu cái gia đình này, đừng để nó tan rã tội lắm anh ạ.

- Cô đừng nói nhiều, tôi đã bảo là tôi sẽ không cờ bạc nữa, nếu tôi gỡ lại được ít nhiều. Bây giờ không còn một cắc bạc, tôi hỏi cô ngoài cái cờ bạc ra có cái nghề gì cho tôi lấy lại được số tiền đã mất hay không? Đánh bạc phải có lúc ăn lúc thua chứ.

- Anh Văn, đến bao giờ anh mới hiểu được?

- Tôi bảo cô im mồm đi, cứ lải nhải mãi, lộn xộn hoài làm sao ai ở nổi chứ?

Tường Vi yên lặng ngồi cạnh giường, thẫn thờ đưa mắt ra ngoài trời, một nỗi buồn sâu xé tâm can nàng:

- Nhà này không còn gì để anh lưu luyến nữa sao. Lấy anh, em chỉ thấy toàn là chờ với đợi, em chán quá rồi.

- Im mồm, tôi bảo cô im mồm nghe không?

Tường Vi vẫn lẩm bẩm với chính mình:

- Tôi hiểu, bây giờ anh đâu muốn nghe tôi nói gì nữa. Thế mà tôi đã cầu khẩn van xin, mà mỗi lần thuyết phục là một lần tuyệt

vọng. Không hiểu sao, thuở xưa tôi lại lấy anh làm chỉ

Văn hết chịu nổi, không suy nghĩ Văn nói:

- Tôi cho cô biết, thuở xưa tôi đâu có muốn cưới cô, tôi có yêu cô đâu. Người tôi yêu là Khâm kia. Tôi đi đánh bạc là vì tôi chán cô, nếu cô làm tôi mê được thì sao tôi phải trốn lánh để đi tìm cái giải trí khác.

Cắn chặt môi, đan đôi tay yếu đuối vào nhau, nhẫn cưới đã mất từ lâu, trên ngón tay Văn cũng không còn. Tường Vi yên lặng, tương lai là cả một sự tuyệt vọng bi thảm. úp mặt vào lòng bàn tay, Tường Vi không khóc, nước mắt đã cạn từ lâu rồi.

Đêm thật dài, thật yên, Văn đã ngủ, tiếng ngáy nặng nề át cả tiếng mưa rơi. Giấc ngủ của Văn chẳng bình yên. Tường Vi thờ dài. Bao nhiêu chuyện cũ như một cuốn phim được quay lại. Bao nhiêu ân tình, bao nhiêu kỷ niệm mà giờ đây chỉ là những câu nói bất nhân:

- Tôi không yêu cô, người tôi yêu chính là Khâm! Vì tôi chán cô nên tôi mới đi đánh bạc! Tôi đi đánh bạc là để trốn lánh cô, cô biết không?

Tường Vi hoảng hốt đứng dậy nhìn quanh, ta đã lầm, lầm ngay từ giây phút đầu, bây giờ phải xử trí thế nào đây Bước đến nhìn hai con đang yên giấc, cánh tay bé Trân đang quàng ngang vai bé Niệm, nụ cười thơ ấu nở trên môi Ai gánh trách nhiệm trong sự tạo ra những cuộc sống này Kéo chặn lại ngay ngắn, Vi bắt đầu khóc.

Khóc thật lâu, nàng ôm con vào lòng hôn từng đứa một, rồi bước về giường Văn. Đối diện với chàng, Tường Vi lắc đầu:

- Anh tuy chẳng thương em, nhưng các con dù sao cũng là của anh. Vậy thì cầu trời phù hộ giúp đỡ anh để anh thương nó.

Ngồi xuống bàn Tường Vi muốn viết một vài hàng, đầu óc trống rỗng, tay run rẩy Nơi chiếc lồng gà bên ngoài, một con gà trống đang vỗ hai cánh vào nhau gáy sáng, phía chân trời xa, đám mây mờ xuất hiện. Trời sắp sáng rồi, Tường Vi hốt hoảng, cầm bút lên, nàng viết nhanh:

Dòng đời vẫn lặng lẽ trôi

Biết bao nước mắt để rồi hoài công

Gian nan đau khổ chập chùng

Thời gian sao để phủ phàng cho ta

Nàng thần thờ đứng nơi cửa thật lâu Gió bắt đầu thổi cánh lá đầu tiên rơi qua song, Tường Vi rùng mình, mùa thu đã đến. Sao đã lặn, trăng sắp tàn, một ngày mới sắp đến.

Khi Văn thức dậy đã gần mười giờ. Tiếng khóc thét của đám con thật ồn. Văn xuống giường, đưa tay xoa mặt, con gái ngủ vẫn còn lảo đảo:

- Mẹ ơi, mẹ! Mẹ!

Tường Vi đi đâu rồi Văn bực mình sẵn giọng:

- Vi ơi, Vi!

Không có tiếng trả lời Bé Trân vẫn khóc, bé Niệm khóc theo Cuộc cãi vã đêm hôm không còn lại một vết tích gì trong đầu, Văn lên tiếng lần nữa:

- Tường Vi ơi, Tường ...

Văn đột ngột ngưng tiếng. Chàng đã nhìn thấy Tường Vi rồi. Nàng nằm sấp trên nền gạch dánh như đang mê ngủ. Bé Trân đứng một bên níu áo mẹ, cánh tay Vi trải rộng, Văn nhìn xuống hai vũng máu đỏ thẫm chảy dài. Hoảng hốt, Văn xông đến gọi to:

- Tường Vi em!

Đỡ vợ lên, đôi mắt Tường Vi khép chặt, ngấn lệ vẫn chưa tan. Hơi thở đã tắt từ bao giờ. Văn hãi hùng hét to, kéo tay vợ lên, vết cắt loét thật sâu nơi cườm tay, Tường Vi đã cương quyết lìa bỏ cõi đời. Văn lắc mạnh vai vợ, vừa lắc vừa gọi lớn:

- Tường Vi! Tường Vi! Tường Vi!

Tường Vi vẫn nhắm chặt mắt, lời réo gọi, tiếng khóc lóc không làm nàng xúc động. Văn bối rối đặt vợ lên giường, mở bớt nút áo định tìm cách làm ấm người Tường Vi. Trong cơn rối rắm chàng quên cả việc gọi bác sĩ. Nhưng hàng xóm đã đến đầy trước cửa, cảnh sát và bác sĩ cũng tới nơi. Không còn kịp nữa, Tường Vi đã đi từ năm giờ sáng.

- Chết rồi! - Bác sĩ tuyên bố.

- Không! - Văn hét lên, nhảy chồm lên giường - Vi không thể chết, nàng không thể chết, nàng chỉ muốn đùa tôi - Vuốt ve Tường Vi, Văn van xin - Tường Vi, Tường Vi em, em hãy nói với anh đi, Vi, bây giờ em nói gì anh cũng nghe hết, thật đó Vi, em bảo anh làm gì anh cũng làm cả. Anh không cờ bạc, anh cương quyết không cờ bạc nữa, Vi, em hãy mở mắt ra đi, em hãy nhìn anh, nhìn anh đi em!

Gục đầu trên xác vợ, Văn khóc ngất. Cảnh sát không làm sao khuyên được Văn rời khỏi giường để khiêng xác Tường Vi đi khám nghiệm. Văn như điên như loạn, luôn miệng thì thào:

- Tường Vi, anh không phải, sao em không chửi không mắng anh đi, em làm gì cũng được miễn em đừng nằm yên thế này là được. Vi, anh biết, trên đời này không còn ai thương anh hơn em. Hôm qua, mệt quá, anh nói bậy Anh thật lòng yêu em mà, yêu em nhiều lắm. Vi ơi, Vi, mở mắt ra đi em. Từ nay anh chẳng bao giờ làm em buồn, anh sẽ cố gắng trở thành người chồng tốt, anh sẽ làm lại cuộc đời Vi, nhìn anh đây em, anh không dối em đâu! Em muốn gì anh cũng nghe theo em hết, Vi ơi Vi, em có nghe không hở em.

Hồn Tường Vi phiêu bạt ở thế giới khác, sự ăn năn hối tiếc không ích lợi gì cả. Văn đưa tay lên sờ trán vợ, hôn trên đôi môi lạnh giá, vuốt lấy mái tóc rối, bao nhiêu cử chỉ âu yếm, vẫn không gọi được hồn người bất hạnh trở về.

- Nàng không chết đâu, nàng đang ngủ! Anh ngồi đây này Tường Vi, anh chờ em, anh đợi em thức dậy, để em thấy rằng anh đã thay đổi, anh đã biết chăm sóc em, anh là người chồng gương mẫu

Cúi xuống hôn vợ, Văn lâm bầm:

- Em đã đối xử thật lòng với anh, em sẵn sàng tha thứ lỗi lầm cho anh, phải không? Vậy thì lần này em cũng tha thứ cho anh nhé, Tường Vi, đừng giận anh, đừng hờn anh nữa, Tường Vi!

Một bà hàng xóm bước đến khuyên Văn:

- ông Văn à, người đã chết rồi mà còn luyến tiếc cái gì. Việc mai táng mới là cần kíp, bây giờ ông có thương tiếc thì cũng không làm sao bà ấy sống lại được.

- Cái gì? Chết rồi à?

Giương mặt u sầu đã hết oán hận. Tường Vi đã chết rồi úp mặt lên thân vợ Văn gào:

- Tường Vi em, người đáng chết là anh chứ không phải là em.

QUYNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 24

Trời đất mông lung, thời gian ngưng đọng, thế giới chỉ là những vùng trời trong vắng, trống trải buồn thê lương. Mặt trời lặn đã lâu rồi, lặn sâu xuống giải đất mịt mù, chỉ để lại vùng bóng tối mê hoặc. Văn ngồi bất động, sự thức tỉnh là nỗi đau thương. Trước mộ Tường Vi trong cơn gió mùa đông lạnh ngắt, Văn ngồi đã trên hai tiếng đồng hồ.

Tường Vi mất đã trên bốn tháng, từ những ngày đầu thu, bây giờ đã sang đông. Từng cơn gió thổi, từng hàng cây ử rũ, bóng đêm đã buông dần trên ngọn cỏ, Văn không thể nào tin được Tường Vi lại có thể nằm dưới huyết lạnh. Đám cỏ dại mọc đầy trước mộ, một cọng cỏ cố vươn mình lên khỏi mộ bia Cỏ kia còn cố chống trả định mệnh, còn Tường Vi, tại sao nàng đi mãi không về? Những hàng chữ khóc vợ do Văn viết nên trong cơn ngậm ngùi được thấy trên tấm bia trước mộ:

Bao nhiêu lệ tủi hờn nàng
Mà nay huyết lạnh ngõ ngang lòng ta
Cuộc đời lắm nỗi xót xa
Nàng đi để lại mình ta cõi sâu

Trên mộ không có đề tên chỉ có hàng chữ:

Mộ do người đã làm nàng nhỏ lệ lập nên

Có thể, đây là một phương thức chuộc tội, để lương tâm mình đỡ cắn rứt. Nhưng trong lúc ngồi giữa bóng chiều, nhìn những chữ đó, Văn cảm thấy xấu hổ vô cùng. Tường Vi đâu cần những hàng chữ đó. Kẻ qua đường đâu cần để ý đến làm chi Tội lỗi và trách nhiệm không thể vì những hàng chữ kia mà giảm bớt.

Đối diện với bia đá, Văn có cảm tưởng như đối diện với gương soi Văn đưa tay sờ vào bia đá lạnh, lòng mơ màng cảm thấy như đang vuốt ve cánh tay ấm áp của Tường Vi Ngày chôn vợ, ông Lý đã chỉ vào mặt chàng bảo là thứ vô trách nhiệm. Chị dâu của Tường Vi cùng vừa khóc vừa nắm áo Văn, đòi Văn phải trả lại cô em chồng. Rồi tiếng khóc của hai đứa con đòi mẹ, tiếng than thở của mấy bà hàng xóm ... Em nhẩn tâm lắm, Tường Vi ạ.

Bốn tháng dài hơn bốn thế kỷ, Văn phải chống trả với bóng tối, với cô đơn, sự ăn năn khổ cực và nỗi buồn lúc nào cũng vây kín khiến Văn muốn điên lên được. Khi Tường Vi còn sống, Văn khinh thường sự hiện diện của nàng, nhưng khi mất Vi đi, Văn mới thấy cần có nàng. Bây giờ bóng hình Khâm không còn vương vất nữa, mà chỉ còn Tường Vi Từ nụ cười, ánh mắt, những giọt nước mắt, đến lời van xin ...

- Tường Vi, đáng lý ra em không nên bỏ anh như vậy. Lúc xưa, khi tất cả mọi người xa lánh anh thì chỉ có em là người an ủi, bây giờ ngay cả em cũng bỏ anh thì làm sao anh sống được. Tường Vi ơi, anh muốn nói cho em nghe nhiều chuyện, những chuyện mà lúc em còn sống anh đã chẳng hề nói cho em biết ...

Nỗi đau đón chặn lời, nỗi buồn đang dâng tận mắt. Quay người lại, nhìn con đường mòn ở sườn núi, Văn thì thầm:

- Vi em, bây giờ anh đi em nhé, có linh thiêng hãy giúp anh mượn được tiền để ... sống.

Kéo cao cổ áo, bước những bước chân nặng nề rời vùng nghĩa địa, rời xa Tường Vi, nhưng Văn vẫn không làm sao rời được nỗi

buồn phiền cô độc của mình.

Vào phố chợ, cúi đầu lằm lũi đi Người ta xe cộ chen nhau như mắc cửi Tất cả cuộc đời đang chuyển động, chỉ có ta là đứng yên. Một chiếc xe bóp kèn inh ỏi, nhiều người khác bắt chước theo, một người trong xe thò đầu ra hét Văn mới tỉnh trí, chàng mới hay rằng mình đang đứng giữa lộ, Văn vội vàng bước vội lên lề. Có lẽ ta cũng chẳng có quyền đứng nơi đây, vì một ông cảnh sát đã lù lù hiện đến đưa mắt đắn đo đánh giá Văn. Chàng vội vàng kéo cổ áo Chiếc áo cũ quá, bất giác Văn đưa tay sờ cảm, hàm râu mấy ngày không cạo, tóc tai rối bù. Văn phập phồng sợ bị hiểu lầm là tên trộm vặt hay kẻ lưu manh.

Người cảnh sát không có gì ác ý như Văn tưởng, anh ta chỉ nhỏ nhẹ hỏi:

- ông có uống rượu không?

- Rượu à? - Văn đánh ực nước bọt. Suốt một ngày không có một hạt cơm vô bụng, làm sao có tiền uống rượu chứ? Đưa tay sờ vào chiếc túi trống rỗng, rồi rút ra, Văn nói - Dạ không, tôi không có tiền làm sao uống rượu được.

- Thế ông đứng giữa đường làm gì?

- Tôi ... Dạ tôi có làm gì đâu!

Người cảnh sát nhìn Văn một lúc rồi nói:

- Thế thì anh về đi, đừng có đứng giữa đường làm cản trở lưu thông.

Văn gật đầu quay lưng lại, đi về đi, ba tiếng đó đánh thức chàng. Phải, ta quay về là vừa. Từ sáng sớm, tiếng con khóc vì đói đã đánh thức Văn dậy. Lúc bước ra cửa, chàng định đi tìm bạn bè mượn một hai trăm bạc, nếu không có thì ít hơn cũng được, để cho con có cái gì ăn. Nhưng rồi khi bước ra phố, Văn mới nhớ là tất cả bạn bè cũ đều đã cho chàng mượn quá nhiều rồi, bây giờ đến mượn thêm ai mà cho?

Bất giác Văn nghĩ đến Tường Vi, chỉ có Vi mới hy vọng được vay thêm. Nhưng đã mượn quá rồi! Bây giờ nàng đâu còn. Hai đứa con? Văn lăm lăm bước, đầu óc rối bời. Đến đầu hẻm, chàng thấy ngay bà Trương ở cạnh nhà đang đứng nói chuyện với cảnh sát. Còn hai đứa con chàng thì núp trong kẹt cửa. Văn chạy tới, bé Trân vừa trông thấy cha đã kêu thét lên:

- Cha ơi, cha!

Hai đứa nhỏ vây hai bên Văn, nước mắt nước mũi tèm lem. Văn vòng tay ôm con, chàng quắc mắt nhìn người cảnh sát:

- ông ở đây làm gì?

Người cảnh sát chỉ bé Trân và bé Niệm:

- Đây có phải là con ông không?

- Vâng.

- Chúng tôi được tin là có hai đứa bé suốt ngày không được ai chăm sóc, cũng không có cơm ăn, nên đến điều tra xem hư thực thế nào

Văn nhìn sang bà Trương, bà có vẻ bối rối nhưng rồi lại bình tĩnh trình bày với Văn:

- Tôi mời đến đây, vì con anh đói là người Anh xem, con tôi đông quá làm sao tôi chăm hộ chúng được, theo tôi tốt nhất là

anh nên gửi chúng vào cô nhi viện ...

Văn trừng mắt giận dữ nhìn bà Trương:

- Không được, tôi không thể nào cho con tôi vào cô nhi viện được. Tôi chưa chết mà? Bà đừng có lo chuyện bao đồng.

Bà Trương đỏ mặt:

- Được rồi, anh nuôi chẳng nổi hai đứa con của mình, tôi thấy tội, thế mà anh chẳng biết ơn lại còn mắng tôi lo chuyện bao đồng. Cho anh biết, tôi tội là tội cho vợ anh, cho con anh, mới làm chuyện vô tích sự đó. Thật là đồ vô ơn. Được rồi, từ nay tôi sẽ nhắm mắt bịt tai lại, để mặc con anh chết đói cho mà biết.

Bà Trương ngoe nguẩy bỏ về nhà, đóng ập cửa lại

- Thôi được rồi, ông Văn, tôi mong rằng từ nay nếu ông không có ở nhà thì phải mượn người trông cháu bé để khỏi có chuyện lôi thôi Con có cha mà muốn gửi vào cô nhi viện cũng không dễ đâu Làm thế nào thì ông cũng đừng để trẻ con đói khát tội nghiệp.

- Nhưng tôi đang thất nghiệp.

- Ở xứ này tôi chưa hề nghe ai bảo là mình không có công việc để làm cả, vả lại anh còn mảnh bằng đại học đó chỉ

Người cảnh sát bỏ đi, Văn đưa hai đứa con trở vào nhà, lòng buồn vô hạn. Mang danh là cha mà không nuôi nổi hai đứa con, thì có đáng làm con người chăng? Trong nhà tối om, Văn đưa tay bật nút điện, không cháy. Bật thêm ngọn đèn khác cũng thế.

Chàng bực mình:

- Trời ơi! Sao lạ vậy

- Có ông nào đó vào nhà mình cắt điện hết, bác Trương nói đèn không sáng được nữa vì chúng ta không trả tiền điện.

Văn thả phịch người xuống ghế thở hắt ra:

- Trời ơi, bây giờ tôi phải làm sao đây

Bé Niệm la lên:

- Cha ơi, tối tối ... Con không thấy cha

Bé đưa bàn tay ốm trơ xương ra sờ vào người Văn, nó bập bẹ:

- Cha đen, chị đen ...

Nhà không đèn, gian phòng ngập đầy bóng tối, nên cha cũng trở thành đen, nó lại chỉ vào chính nó:

- Con đen ... Cha ơi, Niệm đói quá, Niệm muốn bánh bao

Con bé này ăn nói có duyên ghê Văn đứng lên, tìm mẫu nền thừa, đốt nền lên, dưới ánh sáng mờ ảo, hai gương mặt ngây thơ đang hướng về phía người cha với ánh mắt hiếu kỳ. Trong hai đứa, bé Trân có vẻ thông minh hơn, nhưng bé Niệm đẹp thủy mị hơn chị, tội nghiệp, những cơn đói thường xuyên làm con trẻ hốc hác.

Bé Trân ngậm ngón tay cái, nó nói:

- Cha, mua cái gì cho con với Niệm ăn đi!

Bé Niệm phụ họa lập tức, nó xòe tay ra:

- Cha cho con một chiếc bánh lớn như vậy nhé. Cha! Mẹ đâu rồi
chả Mẹ "náu" cơm cho Niệm ăn hử cha ... Niệm muốn ăn.

Bé Trân lay cánh tay Văn:

- Cha ơ!

Rồi bé Niệm hét:

- Cha! Cha!

Bụng Văn cũng bắt đầu gào đống Lời con trẻ làm chàng nát lòng,
nhưng chàng phải nạt:

- Đừng la nữa, chúng bây im mồm hết coi

Chiếc miệng nhỏ bé của bé Trân méo xệch, đôi mắt đỏ lên. Nó là
con bé dễ xúc động nhất, chỉ mếu máo kêu "mẹ" rồi khóc òa lên:

- Mẹ ơi! Mẹ! Mẹ đâu rồi mẹ ơi! Mẹ!

Bé Niệm ngơ ngác nhìn chị rồi bắt chước:

- Mẹ, mẹ ơi! Mẹ!

- Trời ơi, trời

Văn đưa tay lên bịt kín tai, chạy ra cửa, quay lại nhìn trừng trừng hai đứa con đang khóc. Những tiếng gọi mẹ xé nát lòng Văn. Gió đầu thật lạnh, thổi hắt qua mặt Văn, làm tắt cả nến. Đám con nhỏ đòi mẹ, thấy tối sợ hãi khóc âm lên:

- Mẹ ơi! Mẹ!

Văn run rẩy, phen vì gió lạnh, phen vì đói:

- Các con nín đi, đợi đi! Để cha đi kiếm tiền.

Văn nhót hai con bé trong bóng tối và hấp tấp bước ra đường. Không do dự gì nữa, mặc cho xe qua lại dập dìu, Văn băng qua mấy ngõ mới tới một biệt thự lớn. Đứng nơi cột trụ, hồn hên thờ, Văn không đủ can đảm bấm chuông. Nhưng, không thể chần chờ được, chàng đưa tay lên.

Cửa mở, cô tớ gái ăn mặc sạch sẽ bước ra, Văn nói yếu ớt:

- Tôi muốn gặp ông chủ sự Lý
- ông tên gì? Có danh thiếp không?
- Không, nhưng tôi muốn gặp ông Lý.

Người tứ gái chần chờ:

- Thôi được, anh đợi tí nhé.

Cửa đóng lại, người tứ gái đi vào Một lúc sau, cánh cửa sổ nhỏ trên cổng mở ra, đôi mắt ông chủ sự Lý nhìn rạ Văn ngượng ngập:

- Thưa ông!

Cửa mở mặt ông Lý nghiêm khắc:

- Cậu đến đây làm gì?
- Con muốn mượn ít tiền, mấy đứa con của con nó đói khát quá.
- Cậu có biết là tôi đã vì cậu mà xính vính gần chết không? Để

tôi phải mang nợ ba bốn chục ngàn, thế mà cậu còn dám vác mặt đến nữa à?

- Con chỉ cần năm mươi đồng

- Nói cho cậu biết, năm các cũng không cho cậu mượn nữa nghe không.

- Nhưng các con tôi sẽ chết đói

- Cậu có còn là một người đàn ông đúng nghĩa không? Một gia đình êm ấm như thế chỉ vì cậu mà phải tan hoang. Đừng có xin xỏ tôi vô ích, một xu tôi cũng không cho. Biết sợ con chết đói mà sao không đi tìm việc làm đi!

Văn nói nhỏ:

- Có tìm nhưng không có việc.

- Không có à? Đi đập xích lô, đi đánh giày, đi bán vé số. Thiếu gì cách. Nếu không, cậu có thể đi xin ăn cũng được mà làm cái gì cũng được miễn sao biết đem sức mình ra để kiếm tiền, bằng không, đừng mong mượn được của tôi một cắc.

"Àm!" Cánh cổng lớn đã khép lại Văn lặng người đứng đấy, một lúc, một lúc thật lâu, mới quay lưng đi Hình ảnh của hai đứa con đòi ăn, tiếng khóc văng vẳng bên tai, Văn không dám quay về.

Một tiếng đồng hồ sau, chàng đứng trước cửa nhà ông phụ tá giám đốc, nhưng chỉ đón nhận được câu trả lời cộc lốc của người giúp việc:

- ông phụ tá không có nhà.

Văn đã mệt, đã mỏi, gió càng lúc càng như cắt vào xương, làm đông kín từng mạch máu Đêm đã khuya lắm rồi, ta đi đâu bây giờ? Bước chân nặng nề làm sao Văn ngừng lại trước nhà ông anh của Tường Vi, chàng van xin:

- Chị làm ơn nghĩ đến Tường Vi mà cho em mượn năm mươi đồng.

Chị Lý hung hăng:

- Anh Văn đây à? Anh đã bức tử cô em chồng tôi, rồi bây giờ còn xách mặt đến đây mượn tiền, anh là đồ không có lương tâm,

tôi đã biết trước anh mà, chỉ tội cho cô em tôi nó mê anh nên nó phải chịu chết tức tưởi như vậy chứ! Anh Văn, anh đi đi, chúng tôi chưa bắt anh đền mạng là may phước, anh còn vác mặt đến đây mượn tiền làm gì? Hừ, bây giờ trông chẳng khác đồ ăn mày, cô em gái tôi chọn người hay thật!

Văn chỉ muốn độn thổ, mọi người trong cư xá ủa ra nhìn theo Tiếng chị Lý vẫn oang oang phía sau, hàng trăm ngàn tội của Văn đều được dịp tuôn ra hết.

Tựa lưng vào cột điện, Văn thở than:

- Tường Vi em, bây giờ anh phải làm sao đây

Nghĩ ngợi một hồi Văn sực nhớ đến Triệu, hần ăn của mình quá nhiều, bây giờ đến xin lại một hai trăm, không lẽ hần không cho Một tia hy vọng loé trong đầu, Văn bước nhanh, sòng bạc đã nguy trang kỹ, nhưng cửa đã đóng chặt.

- ông chủ đã dặn không cho mày vào - Người gác cửa bảo

Văn van nài:

- Vậy anh làm ơn mời ông ấy ra, tôi có chút chuyện.

Triệu bước ra, hẩn đưa mắt nhìn Văn. Môi ngậm ống vô lịch bên cười châm biếm:

- Sao Văn, lâu quá sao chẳng thấy cậu đến chơi Có tiền rồi hay sao mà mò đến thế?

Văn lắp bắp:

- Tôi không đến để đánh bạc, mà tôi đang cần tiền, đang cần khoảng hai trăm.

Triệu yên lặng nhìn Văn, một lúc hất hàm:

- Bây giờ tính sao

- Muốn xin anh.

Triệu cười khan:

- Ha ha, hai trăm đối với tao không nghĩa lý gì cả, nhưng hôm nay xui quá, thua hơn hai chục ngàn rồi, làm gì còn tiền cho cậu

mượn, đi hỏi những người khác xem sao

- Thôi anh cố cho mượn một trăm vậy

Triệu cười đều giả lắc đầu:

- Vậy thì năm chục? - Văn hạ giá.

Triệu lại lắc đầu, Văn không còn biết tự ái là gì nữa:

- Ba chục cũng được, cho mượn ba chục đi Anh đã lấy của tôi bao nhiêu tiền rồi, anh làm cho tôi phải tán gia bại sản thế này, bây giờ mượn anh ba chục bạc, không lẽ anh đành không cho sao

Nụ cười trên mặt Triệu đã biến mất:

- Đừng đùa dai chứ, cờ bạc thì có lúc thua lúc được, tại mày xui chó ở đó mà trách ai Tao có lòng gạt mày đâu, có giựt của mày đâu mà mày bảo là tao làm mày sạt nghiệp. Tao cũng có lúc thua nhưng tao có trách ai đâu

Văn vội vàng đính chính:

- Không phải ý tôi nói thế, mà tôi muốn nói là tôi cần tiền, mong anh cho vay đỡ.

- Tao đã nói hôm nay tao không có, mày đến người khác mà mượn.

- Máy chục bạc cũng không có sao

- Máy đồng cũng chẳng có nữa là ... Cho mượn tiền xui lắm, tao hôm nay không gặp hên, mày đừng chọc giận tao

Văn căn môi:

- Vậy thì cho tôi đánh bạc vậy

Triệu cười khẩy:

- Mày lấy tiền ở đâu mà đánh chứ?

- Dùng sinh mệnh tôi đây nè.

Triệu cười to:

- Ha! Ha! Ha! Văn à, mày có khùng không, sinh mệnh mày đáng giá bao nhiêu tiền.

Mắt Văn tóe lửa:

- Sinh mạng tôi không đáng giá thì làm ơn cho tôi mượn ít nhiều để tôi đánh bạc với anh vậy

- Tao không thích đánh nữa Văn, mày đi đi! Mày hết còn là con mồi của chúng tao nữa rồi, tụi tao đã cho điều tra kỹ lắm rồi

Văn nghẹn cứng họng:

- Bây giờ tao mới biết, chúng bây là một lũ lường gạt, chúng bây đã lường gạt cả gia tài sự sản của tao, tao phải đi thưa cảnh sát mới được.

Triệu kéo Văn lại:

- Khoan đã, mày là đứa thông minh, mày cũng biết là không bao giờ cảnh sát bắt được tụi tao thì đừng có dại, đừng có làm phiền tụi tao Đánh bạc mà, ai muốn chơi thì chơi, không chơi thì thôi chứ tao có ép bao giờ đâu Tự ý mày tìm đến mà, nếu mày lộn

xộn thì đừng trách tội tao nhé.

Triệu khẽ liếc ra sau, Văn nhìn theo, hai gã to lớn đang lù lù tiến tới phía chàng. Văn quá quen với chúng, đó là hai tên ngoan ngoãn nhất, lúc nào cũng đứng cạnh bên hầu trà cho Văn. Nhưng bây giờ ... bất giác Văn lùi ra phía sau một bước, chàng hiểu họ sắp làm gì. Máu nóng xông lên, cơn giận làm Văn hỗn hển thở, chàng hét:

- Mày là đồ quỷ dữ!

Triệu lạnh lùng:

- Đến bây giờ mày mới biết à? Mày cũng là bạn của quỷ dữ vậy!

Mắt Văn đỏ lên, chàng xông tới:

- Tao sẽ giết mày!

Triệu lôi nhanh con dao ra:

- Thử xem!

Văn như con thú sút chuồng chỉ biết húc tới trước để hơn thua với kẻ lường gạt mình. Trong đời chàng đây là lần chàng hành động can đảm nhất, sự can đảm cuối cùng. Cho mãi đến lúc ... đến lúc Văn không còn biết gì nữa

Những ngón tay bầu vú đã rã rời, thân hình rơi tuột xuống, nằm dài trên mặt nhựa Đầu óc trống rỗng mất hết cảm giác. Văn thấy mình nhẹ tựa mây, bay bổng. Chàng đã nhìn thấy Tường Vi rồi, nàng đứng đó, đứng thật gần, chàng có thể sờ, có thể mó thấy Tường Vi! Văn muốn gọi, nhưng chẳng thành tiếng, chàng bây giờ chỉ biết có Vi mà không còn biết đến Khâm nữa Có thể ta đã yêu Khâm, nhưng đó là chuyện đã xa lắm rồi

Trên đường đưa tới bệnh viện, Văn đã tắt thở, trên mình chàng hai mươi mấy vết dao còn đó.

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 25

Tháng mười hai năm dân quốc thứ năm mươi hai

Gió đông đến thật sớm, chưa gì mà đã lạnh cóng. Bắt đầu từ những ngày đầu tháng, mưa bụi đã lất phất rơi suốt ngày. Khí hậu thành phố Đài Bắc không dễ chịu cho lắm, nhưng đối với những người ở Mỹ mới về như Khâm và Viễn thì đây quả là một mùa đông tuyệt diệu nhất. Đứng trước cổng phi trường, nhìn lại quê hương, Viễn và Khâm lòng vui đến độ quên cả cất bước. Năm lấy tay chồng, Khâm bảo:

- Phải chi Tường Vi với Văn biết tội mình về ...

Năm năm rồi họ không nhận được tin bạn, dù đã gửi đi bao lần, các thư đều bị trả về. Cách đây một tuần, trước ngày trở về nước nàng lại theo địa chỉ cũ gửi bức thư khác cho Tường Vi báo tin

ngày trở về, thế mà bây giờ đứng nơi phòng khách phi trường tìm mãi mà bóng Tường Vi đâu chẳng thấy. Có lẽ Vi chưa nhận được thư Bà Nhã Trân đứng bên cạnh, tóc bà đã bạc trắng, nhưng trông có vẻ tráng kiện hơn lúc ở nhà, da vẫn hồng hào, đôi mắt vẫn sáng. Chăm chú nhìn quanh một lúc, bà nói:

- Sao chẳng thấy người nào đến đón cả.

Viễn hai tay nắm hai đứa con trai song sinh, đang liến thoắng trên bậc thềm đáp:

- Có lẽ họ đã dọn nhà rồi, mai con đến đây xem.

Hai thằng bé tên Uy và tên Vũ giống hệt nhau, trông thật khỏe đẹp.

Một chiếc xe hơi màu đen chạy trờ tới, một người đàn ông khoảng bốn mươi ngoài tuổi, mập và lùn bước xuống, nhìn quanh, rồi bước về phía Viễn:

- ông có phải là kỹ sư Viễn không?

- Vâng

- Tôi là Trần, giám đốc hãng, đến đón ông đây

- Dạ phiền ông quá!

Viễn chào ông giám đốc, rồi quay sang giới thiệu Khâm và bà Nhã Trân với ông Trần và bảo hai con đến chào bác.

Lần này, Viễn về nước là để nhận lời làm giám đốc kỹ thuật cho một công ty kiến trúc. Sau màn chào hỏi, hành lý được mang ra xệ ông giám đốc Trần vui vẻ:

- Công ty sang cho quý vị một căn nhà. Nếu quý vị thấy chẳng vừa ý, có thể đổi nhà khác. Đồ đạc trong nhà do chính bà xã tôi mua sắm, không biết có hợp ý quý vị không. Riêng tối nay, nhà tôi xin được phép mời cả nhà đến dùng cơm với chúng tôi

- Thật làm rộn ông bà quá, tôi không ngờ ông bà đã giúp đỡ thật hoàn bị như vậy

- Tôi biết khi ông mang cả gia đình về nước thế này thì nhất định việc đầu tiên phải là tìm "tổ" nên tôi lo luôn hộ.

Khâm cười, đây chính là xã hội giàu tình người, giàu sự thân thiện mà nàng cần. Không nói gì cả, nhưng lời cảm ơn đã hiện trên môi, trên mắt nàng. Đây quê hương! Quê hương yêu dấu! Ta đã trở về. Những hàng cây hai bên đường, những ngôi nhà xinh xắn lùi dần. Con đường sạch và thẳng, phố xá tấp nập. Quê hương đã thay đổi nhiều quá, xe taxi đã thay gần hết xe xích lô. Những thửa đất trước kia hoang dã nay đã là những ngôi nhà cao ngất trời, các cơ sở du lịch mọc lên nhiều như nấm. Ngay cả các cô gái cũng đẹp hơn ngày trước nhiều.

Bé Uy thích thú chỉ chiếc xích lô trên đường:

- Mẹ ơi, mẹ, chiếc xe gì vậy mẹ, cái ông ngồi ở trên bị té không hờ mẹ?

Bé Vũ thì chỉ chiếc ba bánh chở hàng, nó hét:

- Còn chiếc này cũng vậy này.

- Chiếc này là xích lô, còn chiếc kia là xe ba bánh.

Lòng Khâm tràn ngập niềm vui, cái gì cũng lạ cũng đẹp, cũng gần gũi dễ thương hết. Viễn và ông Trần bắt đầu nói về công

chuyện của công ty, về những đổi thay của thành phố và về đời sống ở nước ngoài. Khâm không để ý đến những chuyện đó, nàng nghĩ, nếu gặp Tường Vi, câu đầu tiên ta sẽ nói với nó là câu nào. Vãn lúc này thay đổi ra sao. Anh chàng có còn hận chuyện nàng và Viễn không? Còn ông Đỗ Cân, chuyện tình của mẹ và ông ấy kết thúc ra sao. Bé Trân, bé Niệm chắc đẹp lắm, đẹp như cha với mẹ chúng, không rõ họ có thêm đứa nào nữa không? Năm năm không có tin tức nhau, năm năm đủ để bao nhiêu điều thay đổi.

Xe đỗ lại, hai thằng bé nhảy xuống trước, tò mò quan sát căn nhà. Ông giám đốc mở cổng, và khung cảnh đầu tiên đập vào mắt họ là khu vườn hoa rực rỡ.

Nhà thật rộng, năm gian phòng ngủ với một phòng khách rộng thênh thang. Đồ đạc bàn ghế đầy đủ cả chỉ cần sửa đổi cách bài trí lại là vừa ý hoàn toàn. Khâm cảm ơn ông giám đốc không ngớt miệng.

ông Trần ngồi một chút rồi xin phép kiếu từ và không quên nhắc lại bữa cơm tối ở nhà ông.

ông giám đốc đi xong, Viễn cởi áo ra ném vào ghế, thở phào. Bây giờ có thể bắt đầu hưởng được không khí gia đình rồi. Hai thằng

bé cứ lảng xảng tới lui, mở hết cửa này ra đến cửa khác để "thám hiểm". Bà Nhã Trân cũng đi xem hết các phòng. Khâm thấy chiếc máy điện thoại, bước đến cầm ống nghe lên, nàng do dự, Viễn hỏi:

- Em muốn gọi điện thoại cho Vi phải không? Chắc họ không còn xài số cũ nữa đâu, em thử mở niên giám điện thoại ra xem.

Khâm tra suốt buổi vẫn không thấy:

- Sao chẳng có tên anh Văn cũng chẳng có tên bác Căn. Hay là cứ gọi thử số điện thoại cũ xem sao anh nhé?

Viễn mỉm cười, vì đã mấy năm rồi mà nàng vẫn nhớ rõ số điện thoại của Văn quá vậy Khâm hiểu ý cười theo Đầu dây vừa có tiếng "A lô" là đã nghe xưng danh:

- Hăng taxi đây, bà muốn gọi xe à?

- ông là ai Có ông nào tên Văn ở đây không?

- Không!

Điện thoại đã cắt ngang, Khâm nói với Viễn:

- Không phải số điện thoại của bác Căn mà là của hãng taxi
- Có lẽ bác ấy đã dọn nhà và thay số điện thoại rồi Anh có cách này hay lắm để thử xem.

Viễn lật quyển niên giám ra, quay số đến ngân hàng. Viễn hỏi:

- Cho tôi được nói chuyện với ông giám đốc Đỗ Căn.

Cô tiếp viên điện thoại bên kia đầu giây ngạc nhiên:

- ông giám đốc Đỗ Căn à? Ở đây chúng tôi chỉ có ông giám đốc họ Tạ chứ chẳng có ông nào họ Đỗ cả.

Viễn chau mày, sao có chuyện lạ vậy

- Thế còn ông giám đốc cũ họ Đỗ đâu
- Tôi không biết.

Điện thoại đã cắt, Viễn nhìn Khâm nhún vai:

- Có lẽ bác Cân đã rời khỏi chức vụ giám đốc rồi

Bà Nhã Trân bước đến, suốt cuộc nói chuyện vừa qua bà đã nghe hết, ngồi xuống ghế bà nói:

- Mình đi đã bảy năm, trong bảy năm đó chắc chắn có nhiều chuyện thay đổi Hai ngày rày, không hiểu sao tao cứ thấy khó chịu trong người, tao linh cảm như họ đã gặp chuyện không may ...

Khâm cắt lời mẹ:

- Mẹ, không bao giờ có chuyện đó đâu, mẹ đừng lo lắng quá. Có lẽ bác Cân đã về hưu, Gia Linh thì đi lấy chồng. Tường Vi vì bận rộn chăm sóc con cái, nhà cửa nên không rảnh viết thư cho mình đây thôi

- Đồ Cân chẳng thể nào lại chẳng có thì giờ viết thư cho tã

Bà Nhã Trân nói thật nhỏ, như nói chỉ để cho chính mình nghe
Khâm đại mồm:

- Biết đâu bác ấy đã lấy vợ rồi nên khó viết thư cho tả

Nói xong, Khâm chột hột hận, nàng quay lưng về phía khác. Bà Nhã Trân nhìn con cười:

- Cũng dám có chuyện đó lắm chứ.

Bà đứng dậy mở va-li ra, thăm nhủ, sáu mươi ngoài tuổi rồi, con cháu đã đầy đàn thế này mà còn đa tình thật là hồ thẹn. Bà Nhã Trân tự ngượng và khóa lắp bằng cách lo thu xếp đồ đạc cho đời sống mới

Viễn đứng dậy:

- Thôi thông qua đi, nghĩ vẫn vợ chẳng ích lợi gì, bây giờ chúng ta phải sắp xếp cho đâu vào đấy, rồi ngày mai đến địa chỉ cũ của Văn hỏi thì biết ngay. Nếu hỏi mà vẫn không biết thì đến ngân hàng hỏi thăm mấy người bạn đồng nghiệp của bác Cân. Tóm lại làm thế nào rồi ta cũng tìm ra. Bao nhiêu năm rồi xa được thì gặp gì phải gặp ngay, phải không?

Nhà cửa sắp đặt đã xong xuôi. Ba ngày liên tiếp, vợ chồng Viễn bận rộn với những bữa tiệc đón mừng, thù tạc. Mãi đến ngày thứ

từ khi đã được giới thiệu với hầu hết các nhân vật trong công ty, và khi cô tớ gái tên Cúc đến nhận việc, Viễn và Khâm mới rảnh rồi được. Buổi sáng trước khi ra phố, Viễn nhìn vợ với nụ cười hàm ý, Khâm hiểu, nàng trề môi đùa chồng:

- Thôi đi ông, đừng có làm bộ, mong rằng tối nay ông đưa được Tường Vi đến đây

- Không muốn đưa Văn về à?

- Đưa luôn chứ, để cho anh ấy thấy vết sẹo do chấu bông ngày trước còn lại trên đầu anh.

Viễn bước tới, bấu những ngón tay lên vai vợ kéo mạnh. Khâm ngã vào lòng. Môi chàng chiếm ngay môi vợ, nụ hôn vẫn nóng bỏng, vẫn say mê như lúc nào

- Trước khi tìm được họ, anh muốn nói cho em nghe câu này
Anh ...

- Anh sao

- Anh yêu em.

Một câu nói thật xưa thật cổ nhưng vẫn làm cho Khâm đỏ hồng cả má. Lâu lắm rồi, không được nghe Viễn thốt lên ba tiếng đó. Đời sống hôn nhân bảy năm dài, từ một hoàn cảnh xa lạ đến quen thuộc, từ những cảm xúc mới mẻ đến bình thường, không còn những rung động bất chợt, những say mê điên cuồng, đời sống được thay thế bằng những chuỗi ngày bận rộn, máy móc, tình yêu say đắm đã mòn phai theo tháng năm. Hôm nay ba tiếng đó lại trở về, lòng Khâm rung động. Nhắm mắt lại, Khâm nũng nịu:

- Nói nữa đi anh!

- Anh yêu em!

- Nữa

- Thôi đừng có khùng. - Viễn hôn nhẹ trên mặt Khâm, đắm đuối

- Em đẹp như cô dâu mới về nhà chồng, nhìn em không ai tin rằng em là gái hai con. Khâm, em nghĩ xem bây giờ anh vẫn còn ghen, anh sợ một ngày nào em hối hận rồi em trở về ...

- Nói bậy không à.

Khâm cắt ngang, cười với chồng.

Viễn đi rồi, đầu óc Khâm cứ quanh quẩn chuyện Tường Vị Bà Nhã Trân trái lại thật bình tĩnh, chăm chú dạy hai đứa cháu ngoại môn quốc văn. Trong lòng bà việc ông Cân chẳng thư từ nhất định là phải có sự thay đổi, nhưng điều có thể nhất là ông Cân đã lấy vợ, Ủ, thì già rồi chớ trẻ trung gì đâu mà còn lòng si dại Bao nhiêu phong sương tuổi đời không để ông chờ đợi Bà Nhã Trân chẳng hy vọng nơi lời hứa, bà an phận, an phận với niềm vui gia đình, với mối tình ấp ủ bấy lâu nay

Khoảng bốn giờ chiều, Viễn gọi về cho biết là không về dùng cơm tối Giọng chàng hơi xúc động, Khâm hỏi:

- Có tìm thấy địa chỉ mới của Văn chưa anh?

- Chưa, nhưng anh đã hỏi chủ nhà mới và những người lân cận thì bác Cân đã dọn đi từ cách đây bốn, năm năm rồi, anh cũng có đến thăm ông Lý bạn của bác Cân, ông ấy bây giờ cũng đã lên chức giám đốc thương mại rồi, anh nói chuyện với ông ấy rất nhiều

- Sao, ông ấy bảo sao anh?

- Để rồi anh kể lại hết cho em nghe, anh phải hỏi lại vài chi tiết đã.

- Anh đã được tin gì?

- Anh sẽ nói sau, bây giờ anh còn phải ... à này Khâm, em có nhớ địa chỉ nhà anh Tường Vi không? Anh muốn tìm ông ấy

- Em nhớ không rõ, nhưng hình như ông ấy làm ở đường Hạ Môn.

- Thôi được, để anh tìm thử.

- Về sớm nhé, em mong lắm đó.

- Anh biết.

Bỏ ống nghe xuống, Khâm hồi hộp vô cùng, chuyện gì xảy ra đây Tại sao giọng nói của Viễn lại âu lo thế? Hay là ... Văn với Tường Vi đã ly dị nhau rồi Vi đã lấy chồng khác nên Viễn phải đến nhà ông anh nàng hỏi thăm? Dù sao chuyện cũng có vẻ

không êm đẹp lắm.

- Con làm gì mà đi tới đi lui mãi thế, chuyện gì thì rồi đâu cũng vào đó.

Bà Nhã Trân lên tiếng.

Cơm tối xong Viễn vẫn chưa về. Uy và Vũ la hét điếc tai Nếu chúng là con gái chắc chẳng bao giờ có những trò này. Khâm vừa nhặt những đồ chơi con trẻ làm rơi rải dưới đất vừa nhủ thầm. Đột nhiên nàng nghĩ đến bé Trân và bé Niệm.

Khi hai đứa con đã yên giấc, Viễn vẫn chưa về, và cũng không gọi cho nàng. Hai mẹ con đối diện trong lo âu Hàng trăm hàng ngàn ý nghĩ quay tròn trong đầu, nhưng chẳng ai dám nói ra cả. Thời gian càng dài, sự lo lắng càng nặng, sau cùng Khâm bực mình lên tiếng:

- Anh Viễn sao lạ vậy, không về mà cũng không gọi điện thoại cho người ta biết.

- Đừng hấp tấp, thế nào nó cũng trở về ngay mà.

Khâm tựa người vào ghế, nàng không ngớt nghĩ đến Tường Vi, còn Văn thì sao Đám bạn bè vui vẻ hôm nào hiện ra trước mắt, buổi săn bắn ở Kha Bảo Sơn. Kha Bảo Sơn trái núi đầy lá đỏ vẫn tro gan cùng tuế nguyệt? Mong rằng sẽ có một ngày, đám bạn bè mười năm trước có dịp họp lại để tổ chức đi săn mấy ngày Mười năm? Vâng, nhưng cái đêm kỷ niệm ấy vẫn không khác gì mới xảy ra ngày qua Hình ảnh Viễn cũng Văn trên vai, băng qua thác nước, băng qua vách núi cao ... Một lần săn bắn cũng đã làm thay đổi bao nhiêu đời người ... Nhưng dù sao cũng mong rằng Văn và Tường Vi sẽ hạnh phúc hơn mình với Viễn.

Mười hai giờ khuya Viễn trở về, mặt mày bơ phờ. Nắm tay Khâm, anh nhỏ nhẹ nhưng chẳng kém phần nghiêm nghị:

- Anh muốn nói chuyện riêng với em một chút.

Bà Nhã Trân nhìn họ, bà biết chắc chắn có chuyện chẳng lành xảy ra rồi, nhưng bà không hỏi, chỉ lẳng lặng bỏ về phòng riêng.

Viễn ngồi xuống ghế, kéo Khâm đến sát mình hơn:

- Khâm, em có đủ can đảm để chịu đựng không?

Khâm tái mặt, nhưng nàng vẫn nén lòng:

- Anh cứ cho em biết đi!

Viễn móc bên trong áo ra một mảnh giấy báo cũ đưa cho Khâm xem. Khâm nhìn vào phần giấy đóng khung bằng bút chì đỏ, hàng chữ lớn đậm nét làm nàng hãi hùng.

"Đường cùng của những tay đánh bạc.

án mạng đổ máu xảy ra trong hẻm nhỏ, con nhà triệu phú thiệt mạng.

Kẻ tình nghi Triệu đã sa lưới cảnh sát và nhân đó cảnh sát đã khám phá được một sòng bạc vĩ đại".

Bề ngoài của Khâm thật điềm tĩnh. Đọc hết bài báo nàng mới ngẩng đầu lên nhìn chồng. Viễn lại lấy thêm một mảnh giấy báo khác, đó là bài tường thuật phiên xử. Tên Triệu bị kết án chung thân khổ sai, còn những tên tòng phạm đều bị ngồi tù từ mười đến hai mươi năm cả. Cái tit khiến người đọc phải xúc động:

"Đỗ Gia Văn sa chân một lần hận nghìn đời

Tên họ Triệu hồi cải thì đã lãnh án chung thân"

Buông tờ báo xuống, Khâm hỏi nhỏ:

- Thế còn Tường Vi đâu

- Cũng chết rồi, chết trước Văn bốn tháng.

Khâm cúi đầu nhìn xuống. Viễn ôm ngang người vợ, chàng thấy Khâm đang xúc động, nhưng không nói thì thôi, đã nói thì phải nói cho hết.

- Bác Cân còn chết sớm hơn nữa, ông ấy bị trúng gió mà chết.

Hai tay Khâm ôm đầu im lặng. Tan nát hết rồi! Cả một gia đình họ Đỗ. Tất cả những mơ ước ngày tròng phùng, ngày đoàn tụ của cả đám bạn cũ, ngày tái ngộ tại Kha Bảo Sơn đã hết! Bạn bè thân nhất đã không còn.

Bàn tay ấm áp của Viễn xoa xoa vợ, chàng nói:

- Nếu em muốn khóc, cứ khóc đi!

Khâm chậm rãi lắc đầu, lý trí tuy đã đối diện với sự thật nhưng tình cảm vẫn chưa dám nhận. Một lúc thật lâu, Khâm mới cố gắng hỏi:

- Còn Gia Linh?

- Sau ngày bác Cấn chết là Gia Linh bỏ đi ngay. Theo những tin tức mà anh thu thập được, thì sau khi bán nhà xong, gia đình Văn lâm vào cảnh túng bấn, ba bữa cơm lo cũng không nổi. Văn đánh bạc thua cả gia tài khiến Tường Vi phải tự tử chết, và sau khi Vi nằm xuống rồi, thì Văn nợ như chúa chổm. Riêng hai đứa con của Văn, anh cũng không biết chúng bây giờ ra sao. Anh của Tường Vi cũng đã dọn nhà đi mất rồi. Có lẽ bé Trân và bé Niệm hiện được nuôi giữ trong cô nhi viện, để mai anh đến cô nhi viện hỏi thử xem.

Khâm không ngờ gia đình họ Đỗ lại sa vào tình cảnh bi thiết này. Không khí nặng nề vây quanh. Khi ngẩng lên, mặc dù gương mặt buồn, nhưng không một giọt nước mắt, nhìn Viễn, nàng hỏi:

- Họ chỉ có hai đứa con thôi hả anh?

- Vàng, bé Trân và bé Niệm

- Chúng ta nên tìm rước nó về, đã từ lâu rồi em ao ước có được hai đứa con gái Gia Linh, cô ấy năm nay hai mươi tám tuổi rồi, làm thế nào chúng ta cũng nên cố gắng tìm cô ấy về đây

Đứng lên Khâm hỏi ý kiến chồng:

- Bây giờ em có thể cho mẹ biết được rồi chứ?

Viễn nhiều lúc cảm thấy nàng cứng cỏi đến độ lạ lùng. Đôi vai gầy của nàng có thể chịu đựng được mọi biến cố của cuộc đời. Viễn đột nhiên cảm động, chàng không hiểu mình cảm động vì sao. Vì cảnh bi đát của nhà họ Đỗ hay vì nghị lực của vợ?

Sau cùng rồi Viễn cũng thăm dò được địa chỉ mới của ông anh Tường. Vị Tường Bình đã lên chức trưởng phòng nên được cấp một ngôi nhà khang trang hơn. Nhưng chị Lý trong bảy năm qua lại sinh thêm ba đứa nữa, vì vậy việc quán xuyến nhà cửa cũng khó khăn hơn.

Tại đây, Viễn được kể lại đầy đủ về sự suy sụp của nhà họ Đỗ. Và Tường Bình kết luận:

- Văn chết rồi thấy hai đứa nhỏ tội nghiệp quá. Đúng lý ra chúng tôi đã lãnh về nuôi nhưng anh cũng biết là con tôi đông quá nuôi không xuể làm sao dám mang nó về, thôi thì đành cắt ruột mà giao tụi nó cho cô nhi viện vậy. Hai đứa bé coi cũng dễ thương và đẹp lắm.

Viễn biết Tường Bình nói thật, hoàn cảnh của họ không cho họ nhận thêm hai đứa con. Viễn cáo từ. Khi tiễn Viễn, Tường Bình nói:

- ông Viễn, tôi biết ông là bạn thân của Văn, ông có muốn giữ nhật ký của Tường Vi và mấy di bảo của ông Căn không?

- à, hay lắm.

Viễn lấy di vật, và đi ngay đến cô nhi viện.

Cô nhi viện rất dễ tìm. Ở đây tiện nghi cũng tạm có, kỷ luật rất nghiêm ngặt. Bé Trân và bé Niệm được đưa ra gặp Viễn.

Trong phút đầu, Viễn không biết phải nói sao. Trân trông thông minh và có sức chịu đựng, nó nhìn chàng với cặp mắt thờ ơ chen

lần ít nét thù hận ganh ghét. Bé Niệm đẹp hơn chị, dưới đôi mày cong là cặp mắt dễ thương giống mẹ, Viễn đặt hai tay lên hai chiếc vai bé bỏng:

- Cha đưa hai con về nhé? - Quay sang ông giám đốc cô nhi viện chàng nói - Tôi muốn mang hai đứa bé này về nhà nuôi nấng. Chúng tôi có thể đi ngay bây giờ được không thưa ông?

ông giám đốc lắc đầu:

- Chúng tôi rất hoan nghênh những ai có thiện chí đến nhận nuôi trẻ mồ côi, nhưng cần phải điều tra gia cảnh ông trước và làm những thủ tục hành chánh xong mới được.

- ông sẽ biết rõ gia cảnh tôi ngay!

Viễn lập tức gọi dây nói cho vợ chồng ông Giám đốc rồi gọi điện thoại cho Khâm bảo nàng mang đầy đủ giấy tờ đến. Tường Bình cũng được mời đến để làm chứng. Chỉ trong vòng ba tiếng đồng hồ là mọi thủ tục đã hoàn tất.. Xong xuôi, ông giám đốc cô nhi viện gật gù bảo:

- Lòng sốt sắng của ông làm chúng tôi cảm động, nhất là khi biết

ông mới về nước

- ông làm sao hiểu được mối liên hệ của chúng tôi với cha mẹ hai đứa bé này

Khâm nói nhỏ. Nàng dùng chiếc áo lớn của mình bọc lấy vai hai cô bé gái, ôm vào lòng. Nhìn Trân rồi nhìn sang bé Niệm nàng nói nhỏ:

- Các con sẽ là con của mẹ, mẹ sẽ dùng hết đời mình để bảo bọc các con!

Vuốt lấy mái tóc ngắn của bé Trân, rồi ngắm gương mặt thông minh của con bé, Khâm nói thầm:

- Ngày con ra đời, ngoài bác sĩ và y tá ra, mẹ là người đầu tiên bế con, con có biết không?

Xiết chặt hai đứa bé vào lòng, Khâm không ngờ lời khẩn cầu ngày nào của Tường Vi bây giờ đã trở thành sự thật.

Dẫn hai đứa con Văn ra xe, Khâm thở dài:

- Gia Linh! Gia Linh! Bây giờ cô ở đâu

Trở về nhà hai cậu bé song sinh của Viễn ùa ra vây quanh hai chị em mới của mình với ánh mắt hiếu kỳ. Bà Nhã Trân có vẻ chịu đựng giỏi hơn cả Khâm. Biết được tất cả bi thảm của gia đình họ Đỗ bà vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh. Nhưng khi nhìn thấy bé Trân và Niệm trở về, nước mắt không còn cầm được. Buổi tối yên tĩnh, lục trong đồng di vật của ông Căn bà vẫn tìm thấy bài thơ:

Cảnh vẫn đẹp, bóng thuyền vẫn tỏ
Đợi người về cho thỏa ước mong
Yêu ai yêu cả cõi lòng
Buồn vì trong mộng bóng nàng chẳng phai

Những giọt nước mắt tuôn tràn theo lời thơ để lại

QUỲNH DAO

Trôi Theo Dòng Đời

Chương 26

Gia Linh ở đâu

Bố cáo tìm người đăng trên báo suốt nửa tháng trời mà Gia Linh vẫn biệt tăm vô tích. Viễn thăm dò khắp đám bạn bè của Gia Linh và nhờ cả đến các bót cảnh sát, nhưng vẫn vô hiệu. Mùa giáng sinh sắp đến rồi mà Gia Linh ở đâu

Mấy ngày liền, Viễn vẫn để mắt vào mấy cô bé choai choai trên phố, vì vậy hôm nay khi đứng ở trạm đón xe, một cô gái nhìn chàng dăm dăm làm Viễn giật mình. Nhưng, chắc chắn không phải là Gia Linh, vì cô bé chưa được hai mươi tuổi. Chiếc áo len màu đen đã cũ, trên tay nàng là chồng sách dày. Vừa nghĩ Viễn vừa định bước đi thì cô gái chợt lên tiếng:

- Xin lỗi ông, ông có phải là anh Viễn không?

Viễn kinh ngạc, cố moi trí nhớ, đột nhiên chàng sực nhớ ra:

- Cô có phải là bé thất bím không? Trời ơi, sao cô mau lớn quá, tôi nhìn không ra!

Vuốt lấy mái tóc cắt ngắn, cô bé vui vẻ:

- Bây giờ em đã hết bím rồi! Anh về nước bao giờ thế mà chẳng có thư từ gì cho ai hay cả, bà nội em nhắc anh mãi

- Sao, bà lúc này thế nào Khỏe không? Lúc sau này tôi cũng có viết thư cho cô mà cứ bị trả về.

- Bà em mất đã ba năm nay, bị chứng gan cứng nằm nhà thương hơn nửa năm mới mất.

- Bây giờ em đi đâu đây Mình tìm một chỗ nào ngồi nói chuyện, được không?

- Em đi học, em học ở Đại Học Sư Phạm, thôi cúp của một buổi vậy

Họ gọi hai tách cà phê rồi yên lặng nhìn nhau mỗi người nhớ lại một hình bóng của quá khứ. Một lúc, Viễn hỏi:

- Cô vẫn còn ở địa chỉ cũ chứ?

Tâm lắc đầu:

- Em đã dọn đi lâu lắm rồi vì nhà ngày xưa cất bất hợp lệ, khi thành phố chỉnh trang dãy phố đó bị dỡ hết, chánh phủ có bồi thường. Bây giờ chỗ phố cũ là trung tâm du lịch, đẹp lắm.

- Thế bây giờ cô ở đâu

- Em và mấy đứa bạn mượn chiếc phòng nhỏ theo đúng tiêu chuẩn mùa đông thì lạnh mà mùa hè nóng chẳng chịu nổi

- Tình trạng tài chánh của cô ra sao

Tâm đỏ mặt, lúng túng:

- Đúng ra thì việc bán nhà và đất cho chánh phủ cũng được ít nhiều, nhưng lúc nội bị bệnh tiền nhà thương với thuốc thang tiêu gần hết, sau đó phải lo tang ma nữa. Lúc em thi tú tài, đời

sống chật vật lắm, lên đại học đậu vào sư phạm mới dễ thở hơn. Bây giờ nhờ tiền học bổng sống cũng qua ngày. Dịp nghỉ hè em kiểm thêm việc kèm trẻ, chắc cũng sống tạm được. Anh Viễn, bây giờ anh nói chuyện về anh đi, sống ở ngoại quốc thế nào. Thích không? Còn bà xã anh, được mấy cháu rồi

Lời tâm sự của Tâm làm chàng suy nghĩ:

- Bây giờ tôi giới thiệu cho cô việc làm cô có chịu không? Chỉ cần dùng thì giờ rảnh sau giờ học của mình, được bao ăn bao ở, mỗi tháng lại có năm trăm chịu không?

- Nhưng việc gì vậy anh?

- Dạy bốn đứa nhỏ, ba đứa học lớp một, một đứa học lớp hai, hai trai, hai gái

- Anh muốn nói nghề kèm trẻ.

- Vâng, chịu không?

Tâm do dự:

- Lương bổng hậu lại được đối đãi tử tế như vậy em còn mong ước gì hơn. Nhưng gia đình đó thế nào anh, sao lại ưu đãi giáo sư kèm trẻ thế?

Viễn cười, nụ cười thật dịu:

- Gia đình tôi và cô sẽ dạy lũ con tôi

- Anh Viễn!

Viễn khuyến khích:

- Lại nhé, cô bé. Nhà tôi rộng lắm, còn dư cả mấy phòng. Và lại mấy đứa nhỏ ở nhà cũng cần cô giáo để dạy chúng học. Vợ tôi nhất định sẽ thích cô. Nếu cô mà đến nhà tôi ở, thì tôi dám bảo đảm với cô là sẽ vui lắm chứ không buồn đâu mà sợ.

Tâm cúi người xuống, đến khi ngẩng đầu lên thì nước mắt đã chan hòa:

- Em biết, việc anh mượn giáo sư kèm trẻ chỉ là một cái cớ, còn sự thật là anh muốn giúp em có được một đời sống yên ổn, phải không anh Viễn? Em còn biết nói gì hơn là chấp thuận. Từ ngày

nội mất đi rồi em cô độc biết chừng nào Em biết, nếu nội còn sống, chắc hẳn người cũng vui lòng chấp thuận cho em đến ở nhà anh. Nội rất quý anh, người nói rằng anh rất giống cha em, dĩ nhiên là nếu so tuổi, anh chỉ bằng anh cả của em.

Và thế là, Tâm đến nhà Khâm ở để trở thành người bạn của Khâm, và thành cô giáo dễ thương của lũ trẻ. Bé Trân không bao giờ muốn thân thiện với mọi người, nay nhờ sự khéo léo của Tâm mà nụ cười bắt đầu hiện trên khuôn mặt thơ ngây. Và lại, Khâm hết lòng thương yêu chúng như yêu con ruột mình. Cô giáo ngoài giờ dạy học, còn dạy chúng chơi, dạy chúng thân thiện với nhau..

Một hôm, đột nhiên bé Trân đến trước mặt Khâm, nó đặt bàn tay nhỏ nhắn lên đùi nàng, rồi lần đầu tiên gọi "mẹ" với sự ngạc nhiên của nàng:

- Mẹ ơi mẹ, con đã biết thằng nào thằng Uy thằng nào thằng Vũ rồi, Uy bên tóc này có nút ruồi

Khâm sung sướng, lòng tràn ngập xúc động với tiếng "mẹ" vừa qua:

- Thật vậy sao con?

- Vâng, nút ruồi nó to thế này này mẹ.

- Làm thế nào con tìm thấy được vậy

- Con chải tóc cho nó, tóc nó rối bù à mẹ.

Trẻ con dễ gần gũi nhau, nên chẳng bao lâu gia đình tràn ngập tiếng cười đùa hạnh phúc. Nhưng còn Gia Linh, bây giờ nàng đang ở đâu

Tết sắp đến rồi, trời lạnh giá, những cơn gió đông dồn dập với những trận mưa dài lê thê làm cho bầu trời ảm đạm buồn phát khóc. Trời thế này mà đi xa thì chẳng vui tí nào Nhưng Viễn phải đi, đây là chuyến đi đầy hy vọng. Chàng nhận được tin Gia Linh hát cho một phòng trà dưới một biệt danh mới tại Đài Trung. Chàng đáp xe đến nơi Đài Trung không mưa nhưng rất lạnh.

Buổi tối, Viễn ghé vào khiêu vũ trường Sao Xanh, đây là một vũ trường rẻ tiền, cách bài trí thô sơ, giữa sàn nhảy mọi người quay cuồng trong tiếng nhạc chói tai Viễn kiếm một chỗ ngồi, hai vũ

nữ bước tới mời mọc, chàng khoát tay, và chậm rãi đốt điếu thuốc.

Bồi đến, Viễn gọi ly nước cam xong kẻ tai nói nhỏ với gã mấy câu Gã ngần ngừ một lúc rồi bỏ vào trong. Một phút sau ông quản lý bước ra, Viễn đưa danh thiếp và nói:

- Tôi muốn hỏi thăm một ca sĩ tên Ngân Ni, nghe nói cô ấy hát ở đây phải không ông?

- Vâng, ông thích cô ấy à?

- Cô ấy được khách chuộng không?

- Thật ra cô ấy cũng không được khách ưa chuộng lắm, vì cô ấy chỉ hát những bản nhạc mình chọn, mặc kệ lời yêu cầu của khách hàng, làm sao họ thích cho được. Và lại, cô ấy cũng hơi lớn tuổi, bây giờ các cô ở đây trẻ đẹp nhiều mà lại dễ bảo nên ...

Người quản lý ngừng lại khi thấy mình tiết lộ quá nhiều, ông hỏi lại Viễn:

- ông hỏi cô ấy chi vậy

- Cô ấy tên thật là gì?

- Hình như cô ấy họ Đỗ, chúng tôi chỉ biết biệt danh của cô ấy là Ngân Ni, do sự giới thiệu của một vũ trường ở Cao Hùng. Cô ấy đến đây với hợp đồng một năm.

- Mãn chưa

- à, tôi biết rồi, có phải ông định mời cô ấy hát phải không? Hợp đồng tuy chưa mãn, nhưng tiền thì cô ấy lấy hết rồi Tôi không phản đối việc xóa hợp đồng với cô Ngân Ni, nhưng với điều kiện là cô ấy phải trả hết nợ.

- Ngân Ni thiếu ông tất cả là bao nhiêu

- Khoảng mười ngàn, để chúng tôi coi lại sổ sách mới rõ.

Viễn lấy tập chi phiếu ra:

- ông mang hợp đồng và giấy nợ của cô ấy ra, tôi muốn thanh toán xong xuôi, để đưa cô ấy về.

ông quản lý ngạc nhiên, nhưng giả vờ:

- A ... mà, như vậy không được. Cô ấy đi rồi lấy ai thế chỗ trống đó đây

ông quản lý đánh giá Viễn và không hiểu "con cá mập" này ở đâu ra mà có vẻ sộp quá. Với Ngân Ni từ lâu ông đã định đuổi cho xong, nhưng lại tiếc tiền. Ca sĩ mà chẳng chịu ngồi với khách, chẳng chịu ăn mặc hở hang, lúc nào cũng ca toàn những bản "nghệ thuật". Chỉ có trời mới hiểu nội Khách nào đã đến những nơi như thế này còn "nghệ thuật" cái nỗi gì? Bản tính lại gàn bướng, lúc nào cũng sẵn sàng gây sự, nếu nàng chẳng thiếu tiền thì hăm mời đi nơi khác lâu rồi Bây giờ ở đâu rơi xuống ông khách sẵn sàng chi tiền cho Ngân Ni thì tội gì mà chẳng tổng đi cho rảnh nợ!

Gật gù, gã đứng dậy làm ra vẻ rộng rãi:

- Cô ca sĩ này cũng khó tánh lắm, ông là bạn thân của cô ấy hả?

Viễn mỉm cười:

- ông cứ an tâm.

Người quản lý đi rồi, Viễn yên lặng đốt thuốc ngồi nhìn ra sân nhảy. Người người vẫn quay cuồng theo tiếng nhạc. Bản nhạc dứt, đèn bật sáng. Trên sân khấu Gia Linh xuất hiện. Gia Linh, dù nàng có thay đổi Viễn vẫn nhận ra. Mặt nàng bị phấn nhưng vẫn không dấu nổi vẻ tiều tụy. Mới hơn hai mươi tuổi mà đã phong trần! Nét môi héo hon, mỗi nụ cười là cả chuỗi khổ đau ẩn dấu. Chiếc áo hở ngực màu đen bó sát người, phần vai trần gầy ốm trông thật lạc lõng. Ông quản lý không nói ngoa, tuổi trẻ trôi mất trên khuôn mặt nhí nhảnh mơn mơn để thay vào đó là nét mệt mỏi xanh xao.

Gật đầu chào khách một cách máy móc, Gia Linh bắt đầu hát bản "Đêm Trên Đảo Xanh". Giọng ca nàng vẫn ngọt, vẫn ấm. Bản nhạc dứt một vài tiếng vỗ tay rì rạc không có vẻ gì là khích lệ mà đầy vẻ châm biếm. Ông quản lý đến trao cho Viễn bản hợp đồng và giấy nợ của Gia Linh.

- Cô ấy phải hát thêm bản nữa, để cô ấy hát xong hãy gọi xuống nhé?

Viễn gật đầu. Nhìn sơ qua giấy nợ và bản hợp đồng, Viễn ký liền một món tiền to, chàng nói:

- Tôi mong rằng như thế này là xong, không có gì lỗi thôi nữa nhé.

- Vâng, vâng, thưa ông chủ!

Viễn bất ngờ được nâng lên chức ông chủ. Gia Linh qua bản thứ hai Bản nhạc quá quen thuộc, bản nhạc chàng đã nghe ở phòng khách nhà họ Đỗ, cũng do nàng hát. Thuở bấy giờ, Gia Linh còn là con bé trong trắng yêu đời, đôi mắt thật ngây thơ, thật linh hoạt. Bây giờ, trong quang cảnh vũ trường, lời ca là cả một bi thảm:

Con thuyền nhỏ lênh đênh trên giòng nước
Thuyền mang theo giấc mộng đẹp như mơ
Qua bao nhiêu bờ bến với sông hồ
Xuân vừa hết thì thu buồn chợt đến
Giấc mơ xưa bỗng tàn theo năm tháng
Thời gian trôi bao giông bão đi qua
Đã bao lâu phiêu bạt khắp sông hồ
Ngày tháng lạnh tàn phai dần mộng ước
Con thuyền vẫn lênh đênh trên sóng nước
Đã bao năm chưa thấy bến bờ đâu

Tiếng hát chìm dần, rồi dứt hẳn, Gia Linh cúi đầu chào khán giả, xong vội vã bước vào trong. Viễn bỏ rơi ông quản lý bước theo vào Trong bước đi hấp tấp, chàng còn nghe gã phê bình mỉa mai một câu:

- Đây là bản nhạc ăn ý nhất của cô ấy, nghệ thuật đấy chứ?

Viễn đã đến vừa kịp lúc Gia Linh từ trên sân khấu bước xuống, nàng có vẻ mệt mỏi vô cùng. Viễn bước tới, trước khi Gia Linh nghĩ được chuyện gì sắp xảy ra, chàng đã cởi áo ngoài choàng lên người Gia Linh, đắp ấm phần vai lạnh và nói:

- Em mệt lắm hử Linh, để anh đưa em về nhà, về bên để tránh cơn giông bão

Gia Linh ngẩng đầu lên, thấy Viễn, nàng chợt hiểu Nàng có đọc thấy lời nhắn của Viễn và Khâm trên báo, nhưng Gia Linh chẳng đủ can đảm trở về. Vác thân xác nhơ nhớp và tội lỗi không gột rửa được. Mấy năm qua, mấy năm xoay vòng trong trụ lạc, tranh đấu với cuộc sống và cám dỗ, Gia Linh chán ngán lắm rồi. Nhìn Viễn, nàng không biết nói sao, nước mắt lưng tròng rồi âm thầm rơi xuống má. Viễn siết chặt vai Linh nói:

- Bây giờ chúng ta về, để anh gọi taxi, chỉ bốn tiếng đồng hồ sau là có thể tới nhà ngay

Gia Linh đáp ứng:

- Nhưng em còn kẹt hợp đồng ...

- Em cứ yên tâm, anh đã thanh toán cho em hết rồi

- Còn đồ đạc của em nữa anh ạ.

Gia Linh định xoay người đi, Viễn đã giữ lại:

- Bỏ hết đi, em sẽ có quần áo mới, tất cả những cái gì cũ hãy chôn nó vào dĩ vãng.

Họ bước lên taxi, Gia Linh thú tội:

- Em đã sa ngã và có một đứa con nhưng nó chết vì bệnh đậu mùa

- Anh biết, biết hết! - Viễn cắt ngang. Thật ra chàng không biết gì cả nhưng không muốn khơi lại nỗi khổ tâm của Linh - Chuyện

đó đã qua rồi Linh ạ, ngày mai trời lại sáng.

Xe rô máy, chạy nhanh về hướng Đài Bắc ...

Câu chuyện đến đây đúng ra nên kết thúc, nhưng chúng ta cứ thử kéo dài ra thêm một nửa năm nữa xem sao!

Đó là một ngày chủ nhật, ngay từ sáng sớm Gia Linh đã biết trưa nay nhà có đãi khách. Nàng và Khâm đi chợ mua thức ăn. Về nhà, chính tay Khâm xuống bếp. Tâm sửa soạn cho bốn cô cậu thật lịch sự, Viễn đi làm. Mười một giờ, chàng gọi điện thoại cho Khâm. Khâm nghe xong chỉ mỉm cười Bà Nhã Trân ngồi bên cũng thế, tất cả đều giữ vẻ im lặng một cách bí mật. Mười một giờ rưỡi, Viễn và khách cũng chưa về. Khâm đột nhiên nghĩ đến bình hoa, nàng nói với Gia Linh:

- Gia Linh, cô làm ơn ra tiệm hoa, mua dùm tôi bó hoa, nhớ lựa mấy cành hoa bá hạp, mấy cành uất kim hương và vài đóa hồng nhé!

Gia Linh ra phố, đi suốt mấy tiệm hoa vẫn không tìm được uất kim hương. Nàng chợt nghi ngờ ý định của Khâm. Phải chăng đây là một cách để đưa nàng lánh mặt cho một ý đồ nào đó? Sau

cùng, Gia Linh mua được hai đóa uất kim hương. ôm bó hoa về nhà, vừa bước đến cửa là đã thấy ngay không khí vui vẻ khác thường. Nàng còn đang lúng túng với bó hoa thì một người bước tới, đưa tay đỡ hộ và nói:

- Cảm ơn Gia Linh nhiều lắm.

Gia Linh ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt, nàng lắp bắp:

- Anh ... anh ... Hồ Ly Tinh!

Cả nhà vang lên tiếng cười Mọi người bắt đầu nhập tiệc.

Sắp đặt một cuộc gặp bất ngờ như vậy Viễn và Khâm phải phí bao nhiêu hơi sức. Bây giờ Gia Linh mới hiểu là Hồ như Vy về nước từ lúc mười giờ sáng. Vy đã đậu bằng tiến sĩ và trở về nước với chức giáo sư ủy nhiệm. Trông chàng có vẻ già dặn hơn nhiều Khâm hỏi Hồ Như Vy:

- Anh Vy, sao anh chưa lập gia đình?

- Tôi vẫn còn đợi

Hồ Như Vy nói thật nhỏ, không biết để cho ai nghe

Cơm xong, mọi người tụ họp trong phòng khách. Những chuyện đã qua, đã đi vào dĩ vãng, không ai buồn kéo trở lại, bây giờ là lúc phải gầy dựng cho tương lai Mọi người cùng cười cùng nói, nhưng khi nhắc đến Văn với Tường Vi, mọi người lại yên lặng. Chỉ còn tiếng hát của cô Tâm và lũ trẻ con vang vang ngoài vườn
hoạ Đó là bản "Giữ Vững Tay Chèo"

Tiến, tiến tới vững tay ta tiến
Người lái thuyền xin hãy vững tay chèo
Dù sóng to gió nổi chẳng hề nao
Ta phải đến nơi chân trời xa tím ...

- Bản nhạc hay quá! - Viễn phá tan sự yên lặng - Có lẽ cuộc đời chính là một con thuyền, phải mài miết trên đường dài vô định và ý chí con người là tay lái, chỉ có tay lái mới đưa được con thuyền đến nơi mong đợi

Có lẽ là như vậy Cả gian phòng không một ai lên tiếng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng tư Đòi người là con thuyền, nhưng con thuyền đó sẽ đưa ta đến đâu Đây là bến, đâu là bờ?

Đến bao giờ mới được nghỉ ngơi Hàng trăm hàng nghìn câu hỏi,
mà con người không thể giải đáp được.

... ..

"Vững tay lái chúng ta tiến tới

Dù gian nan nguy hiểm cũng không sờn."

--- Hết ---